

Gửi trọn tim yêu

Contents

Gửi trọn tim yêu	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	10
3. Chương 03	19
4. Chương 04 - Part 01	26
5. Chương 04 - Part 02	32
6. Chương 05 - Part 01	37
7. Chương 05 - Part 02	43
8. Chương 06 - Part 01	50
9. Chương 06 - Part 02	56
10. Chương 07 - Part 01	63
11. Chương 07 - Part 02	71
12. Chương 08 - Part 01	79
13. Chương 08 - Part 02	85
14. Chương 09 - Part 01	91
15. Chương 09 - Part 02 Hết	96

Gửi trọn tim yêu

Giới thiệu

Võ vai đứa em út đã lớn và chững chạc của mình, Minh Luân cảm thấy vui vui lạ. Mỗi ngày nào bốn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gui-tron-tim-yeu>

1. Chương 01

Chương 01

Hello! Chào chị Hai.

Đang cầm cúi vào tô hủ tiếu mì thơm phức, Minh Dung ngẩng lên, vẻ mặt cô mừng rỡ:

- Ủa, Út! Trời ơi! Lên sao không báo cho chị biết?

Đỡ chiếc va li cho em, cô không ngớt trách móc:

- Đi lúc nào mà lên sớm vậy, hả? Mệt không? Thiệt là, điện thoại cho chị trước có phải tốt hơn không?

Ngồi xuống ghế, tháo giày ra Minh Sang cười:

- Làm thế thì đâu còn bất ngờ nữa.

- Bất ngờ quá ha! Thôi vào rửa mặt cho tỉnh táo đi, rồi ra ăn sáng với chị.

Đứng lên bẻ mình vài cái, Minh Sang hỏi:

- Anh Luân đâu chị?

- Còn “nướng” ở trên lầu đó.

- Anh Luân không có đi làm sao?

- Sao không? Tại chưa tới giờ. Tám giờ mới tới công ty lận.

Minh Sang lắc đầu, anh trề môi:

- Hèn chi càng ngày càng ốm nhom ốm nhách. Muốn có sức khỏe phải thức trước sáu giờ, hít thở không khí trong lành chứ. Còn đằng này...

- Thằng “cu” nào dám nói xấu tao vậy hả?

Minh Luân từ trên lầu đi xuống, mắt nheo nheo nhìn đứa em trai:

- Ôi! Thằng nào thế này? Bánh bao thế kia à.

- Chào anh Bạ Mau rửa mặt đi còn ăn sáng rồi đi làm nữa.

Vỗ vai đứa em út đã lớn và chừng chạc của mình, Minh Luân cảm thấy vui vui lạ. Mỗi ngày nào bốn chị em còn nhỏ, thích chơi nhà chòi, ném lon, bắn bi... tranh nhau buổi cơm chiều, trước nụ cười hạnh phúc của cha mẹ ... mười hai năm, một chặng đường khó khăn vất vả. Con đường đó không phải dễ dàng, cũng không hẳn quá khó khăn, nhưng đối với bốn chị em là một chuỗi dài kỷ niệm. Bao thử thách khắc nghiệt chờ đón, có nhiều lúc tưởng như phải bỏ cuộc. Những lời an ủi, động viên của cha mẹ, thầy cô, đặc biệt là lời khuyên chân thành thiết tha của cha mẹ...

Ông nội - người đã góp ý kiến cho cả bốn chị em khẳng định con người của mình.

Với tất cả ý chí và nghị lực, cả bốn chị em đã vượt qua bao nhiêu là chông gai, cuối cùng đã đạt được thành quả. Hiện nay, anh đã là một trợ lý giám đốc của công ty Domes Hưng Đạo, chị Minh Dung thì đã trở thành một nhà văn. Minh Ngân thì luôn theo đuổi thể thao và đã trở thành một vận động viên của đội tuyển quốc gia.

Chỉ còn thằng nhóc Sang này thì không biết đã chọn con đường nào để “xuất hiện” chưa nhỉ?

Hoàn cảnh gia đình cũng đã có bước chuyển đáng quan trọng.

Nhớ lúc trước, chỉ vì cả bốn anh chị em đều đi học mà cha mẹ phải gánh chịu biết bao nhiêu là tiếng gièm pha của người đời.

Người thì nói:

- Ôi! Nghèo mà bày đặt cho con ăn học, rồi cũng đi móc bọc à.

Người thì: - Nghèo không lo an phận, cho con đi học thành phố, mai một nó quét lọ lên mặt...

Sự nhần nhin của cha mẹ khiến ai cũng cảm phục.

Giờ đây, con mắt của người đời đã đổi khác. Họ gặp cha mẹ Ở đâu cũng cười, nói chào hỏi. Họ khen lấy khen để về bốn đứa con.

Đó có phải chăng là sự đền bù?

Nhìn cha mẹ da đã nhăn, tóc đã pha lẫn màu muối tiêu, anh buồn lắm. Tuổi thanh xuân đánh đổi cho con, không cần gì cả, chỉ cần các con dám ngẩng mặt nhìn đời.

Thấy anh đứng trầm ngâm, Minh Sang hươ tay trước mặt:

- Này! Còn say ngủ hả anh Ba?
- Không, anh đang nghĩ về quá khứ thôi.
- Có phải anh đang nghĩ về việc em “cuồng trời” tắm mưa chứ gì?
- Ủ, đúng vậy. Lúc đó, em chỉ bé tí.
- Anh Ba ạ! Giờ đã là thế kỷ 21 đừng nghĩ về việc đó nữa. Nhìn em nè, đã lớn rồi chứ bộ.

Minh Luân quay đi:

- Tuy em đã lớn, nhưng tính tình không lớn. Nó vẫn còn “bú sữa” kìa.

Minh Dung phụ họa:

- Đúng đấy. Tính tình còn bốc đồng lắm.
- Chị Hai! Sự vô tư như thế sẽ đem đến cho con người sự trẻ trung và yêu đời đó.
- Thôi cậu ơi. Vô tư như vậy, chắc tôi phải mượn bảo mẫu để chăm sóc cậu quá.
- Để rồi chị xem, em sẽ chứng minh em đã trưởng thành và đang bước dần đến con đường tương lai.
- Được rồi, trước khi chứng minh cho tôi coi, thì cậu ngồi xuống ăn tô hủ tiếu này cái đã.

Vắt cái áo vào thành ghế, Minh Sang nhăn mặt:

- Ôi! Chắc em phải nằm nghỉ một tí mới được. Thức dậy lúc một giờ nên buồn ngủ quá.
- Nè! Ăn cái đã

Vừa bước lên lầu, anh vừa ngáp dài:

- Để cho anh Ba anh đi khi em thức, em sẽ ăn sau.

Nhìn theo đứa em út, Minh Dung thấy lòng buồn buồn. Cô thấy mình thật có lỗi khi chưa lo lắng gì được cho em. Bươn chải trong chốn phồn hoa đô thị đâu phải dễ. Một mình lo toan, nào là tiền nhà, tiền điện, tiền nước, tiền ăn... cô đã không đòi hỏi gì ở gia đình vì biết cha mẹ còn lo cho các em. Khi bước chân đầu tiên lên thành phố, cô đã bắt đầu cuộc sống tự lập. Là thân gái nên lời gièm pha không ít. Mặc kệ, cô bỏ tất cả ngoài tai và tự tạo nên cách sống. Đến nay cô có thể lo cho các em một phần nào.

Cuộc đời đâu có bao dung được ai khi mọi người đều cảm thấy nó vô nghĩa. Cuộc sống có mục đích mới thấy cuộc đời đẹp và hấp dẫn hơn.

Cô cũng vậy. Mục đích của cô là lo lắng cho gia đình có cuộc sống khác. Cô không muốn mọi người cười, bàn tán về cha mẹ mình.

Làm người, ai cũng được toàn diện thì tốt biết mấy.

- Ủa! Minh Sang đâu rồi chị?

Tiếng hỏi của em trai làm cô thoát khỏi dòng suy nghĩ:

- Ồ, nó lên lầu nghỉ rồi. Thức khuya nên thấy buồn ngủ.

Cô đưa tay:

- Tô hủ tiểu em ăn đi, rồi đi làm. Chị sẽ mua cái khác cho nó ăn.

Đứng dậy bê cái tô vào bếp, cô than vãn:

- Lát nữa phải vào nhà sách xem coi sách đã xuất bản chưa? Thiệt, thời buổi khó khăn, kiếm đồng tiền đỏ cả mắt.

Giật mình choàng tỉnh vì tiếng nhạc quá lớn của nhà kế bên, Minh Sang đưa tay dụi mắt:

- Trời ạ! Mở nhạc gì to thế? Không cho người ta ngủ à?

Đưa đôi mắt còn ngái ngủ nhìn đồng hồ, Minh Sang giật mình:

- Ôi trời! bốn giờ rồi! Mình ngủ gì khiếp thế nhỉ.

Bật dậy, anh chạy nhanh xuống nhà:

- Chị Hai! Sao chị không gọi em dậy?

Minh Dung vừa đi chợ về, mặt lấm tấm mồ hôi, cô nhìn em: - Thấy em ngủ ngon quá, tưởng em mệt nên chị không gọi.

Bước vào phòng tắm, anh nhăn mặt:

- Ôi! Chị đừng nghĩ tốt cho em, mai mốt em sẽ lì mặt.

- Đừng nằm mơ cứng ạ. Chị cho ăn chổi chứ lì.

Soạn đồ trong giỏ ra cô hỏi:

- Cha mẹ sao rồi nhóc? Có khỏe không?

- Mẹ thì khỏe, còn cha thì cầm chừng. Lúc trời se lạnh cha bị sổ mũi hoài à.

- Có mua thuốc cho cha uống không?

- Có chứ, nhiều nữa là khác. Nhưng cha nói đó là cái “tật” rồi.

Bước ra không kịp lau mặt, anh ngồi xuống bên chị:

- Đói bụng quá! Có gì ăn không chị?

Trao một quả táo cho em, Minh Dung cười:

- Ăn đỡ đi, chị nấu cơm liền đây. Cho trái táo lên miệng, anh nhìn đồng hồ hỏi: - Mấy giờ anh Ba về, hả chị?

- Khoảng 5, 6 giờ.

- Gì trễ vậy?

- Kẹt xe, có khi còn trễ hơn. - Vậy sao lát nữa đi thăm anh Tư.

- Lo gì! Ra đầu hẻm là có xe buýt đi Thủ Đức, chỉ tốn một ngàn.

- Được đó. Nhưng tối nó có chuyến về không?

- Có chứ. Chuyến cuối cùng là tám giờ rưỡi.

- Thế, tí nữa chị có đi không?

- Chị bận, em đi một mình đi Thứ năm tuần rồi, chị có ra thăm nó.

- Ủ, thế cũng được. Em đi tắm đây.

Vừa đi Minh Sang vừa ngêu ngao hát. Vô ý làm sao, anh làm rớt cái quần “cụt” xuống nền gạch.

- Á...

Minh Dung giật mình quay lại nhìn em trai.

- Cầm nhìn! Quay mặt đi chỗ khác!

Vừa nhặt lên, Minh Sang vừa liếc chị. Bắt gặp ánh mắt như chế giễu của chị, anh đỏ mặt:

- Có gì đâu mà nhìn.

Nói xong anh chạy nhanh vào nhà tắm.

- Cô kia đứng lại! Tôi nói cô có nghe không?

- Xin lỗi anh, tôi không thể làm việc đó.

- Nhưng đây là nhiệm vụ tôi trao cho cô, cô không chấp hành à?

- Nếu như không phải là việc đó...

Ngọc Châu kéo tay Minh Dung:

- Nhận đi nhỏ, rắc rối to bây giờ.

Minh Dung bực tức, cô hét lớn:

- Làm gì mình phải nhận chứ? Cái bài báo chết tiệt đó, nếu đưa lên sẽ gây phẫn nộ cho công chúng. Lúc đó, ai sẽ đứng ra nhận hậu quả đây? Có phải là tác giả của nó không?

Thiên Lương nóng mặt, anh đập tay xuống bàn:

- Cô nghĩ là cô tốt lắm sao? Chỉ mới có mấy bài viết mà bày đặt lên mặt à?

- Tôi không dám. Nhưng thú thật với anh, tôi chưa bao giờ cướp đi, hoặc giấu đi nửa sự thật mà tôi viết.

- Hừ! Cô chảnh lắm. Được rồi... Bắt đầu từ hôm nay, tôi sẽ cắt tất cả các bài viết của cô và ngưng ngay hợp đồng với cô trước thời hạn.

Minh Dung bật cười. Cô tỉnh rụi, mặt căng lên:

- Cảm ơn anh. Nhưng có việc này tôi muốn cho anh biết. Hợp đồng tôi chưa từng ký và các bài viết của tôi, anh đâu có quyền ngăn cản, vì tôi là một tay nghiệp dư. Chỉ cần bài viết của tôi hay thiếu gì nhà xuất bản nhận, tôi cần gì phải sợ.

- Cô ...

- Này! Anh đừng có nhìn tôi bằng cặp mắt cú vọ đó chứ. Tôi nhát gan lắm.

Nãy giờ Ngọc Châu đứng nghe cả hai đấu khẩu mà rùng cả mình. Thiện Lương là phó tổng biên tập, là một người siêng năng và tài giỏi. Hầu hết các chương trình đều do anh đảm nhận. Anh rất vui vẻ và hòa đồng với mọi người. Nhưng chẳng hiểu vì sao, khi có mặt Minh Dung thì anh đổi tính ngay, lúc nào cũng mặt mày nhăn nhó, khó khăn từng chút một.

Rồi hôm nay đụng mặt nhau, ầm ĩ cả lên... Thế này thật là chán. Oan gia có khác.

Cái chụp tay khá mạnh của bạn làm cô giật mình:

- Mình đi Châu. Ở đây tao thấy chướng mắt quá.

Thiện Lương tức tối nhìn theo. Anh không biết làm cách nào để cô ta nhận lời làm cuộc phỏng vấn. Anh chỉ biết ra lệnh mà thôi. Có quá đáng không nhỉ? Anh nào muốn như thế chứ. Chỉ tại lòng bảo sao thì làm vậy. Anh muốn tránh né cái tôi của anh, anh muốn tạo một vẻ bề ngoài thật khô và cứng cỏi.

Sau mỗi lần như thế anh lại thấy bứt rứt, khó chịu làm sao (he he fall in love rùi).

Tại sao chứ? Tại sao cô ta lại xuất hiện để làm xáo trộn cuộc sống và suy nghĩ của anh?

Lần đầu tiên gặp mặt, anh đã bị cô ta ột bài học. Lúc đó cô ta chảnh lắm. Sinh viên mới ra trường mà làm mặt ta đây. Nhưng thật sự, anh thầm công nhận cô ta là một nhà văn giỏi, có phong cách chuẩn mực.

Các bài báo, sách, chuyện cô viết đều mang những lẽ lối của cuộc sống, những tư tưởng mới lạ độc đáo.

Anh ganh tỵ chẳng? Không, với tư cách của anh, cô ta còn thua xa. Một đàn anh đã lâu năm, làm sao cô ta bì được.

Anh bứt rứt vò đầu:

- Ôi! Có phải mình nhượng bộ thì tốt hơn không, để giờ này khỏi phải mắc công chuẩn bị đi phỏng vấn.

Đóng sập cửa phòng, Thiện Lương ngả người ra ghế, gác tay lên trán, mắt anh lim dim lại.

Thì thế đấy, mệt mỏi quá mà. Anh đã thức suốt đêm để chọn lọc chương trình sản xuất cho nhà xuất bản...

Thời gian qua quá mau thì phải. không, tại anh ngủ say thì có.

Anh giật mình tỉnh giấc, giọng nói ấy còn văng bên tai.

- Trời ạ! Mình ngủ bao giờ thế này?

Anh nhìn đồng hồ rồi gục mặt xuống bàn:

- Chết tôi rồi!

Có tiếng gõ cửa. Anh chụp vội chiếc kính đeo vào để che đi đôi mắt còn “tèm nhem” vì say ngủ:

- Vào đi!

Một người mà anh căm thù đã xuất hiện:

- Chào anh, anh vẫn chưa về à?

- Tôi không có rảnh như cô.

- Hừ! Tôi cho anh nói lại đó.

Quăng một xấp giấy lên bàn, Minh Dung lừ mắt: - Một người chẳng có đầu óc, tình cảm như anh thì biết cái có khô gì. Làm ơn nghĩ tốt ọi người xung quanh giùm.

Cầm xấp giấy lên, Thiện Lương tỉnh ngủ hẳn:

- Chà, chà! Cô làm người kiểu nào vậy? Miệng thì nói không, còn người thì lại đi làm.

Minh Dung trề môi:

- Vì tôi là một sinh vật sống trên trái đất, chứ không phải một cục đá ngủ trên sao hỏa.

Nhìn gương mặt đắc ý của cô, Thiện Lương mỉm cười:

- Được thôi vậy thì hôm nay cô vẫn được hưởng lương bình thường, vì đã hoàn thành công việc.

Cô trợn mắt:

- Cái gì? Anh định cắt lương của tôi hả?

Anh nhượng mắt một cái thấy phát ghét: - Ừ. Lúc này thì có ý định thế, nhưng bây giờ thì không. Cô về đi!

Bước xộc lại, cô đưa tay chụp xấp giấy:

- Trả lại cho tôi!

- Ê! Cô không còn phận sự nữa đâu, mau về đi.

Chộp được cây viết, cô ném thẳng vào người anh:

- Chết quách đi! Hạng người như anh, sống trên đời chỉ tổ chật đất.

Anh lại tiếp tục ghẹo:

- Thưa cô, kẻ ác như tôi sống lâu và dài hơn cô tưởng nhiều. Còn người hiền lương thực đức như cô... mỏng manh lắm.

Đôi mắt tròn tròn không còn giới hạn, Minh Dung ôm cả xấp hồ sơ trên bàn quăng vào người anh:

- Trời đánh anh đi.

Cô tức tối, bước nhanh ra cửa, nhưng vừa bước tới cửa, cô lại tức một phen muốn “bể phối” nữa:

- Cô nương đi đường “bằng an” nha.

- Anh im ngay! Tiếng hét của cô lớn đến nỗi mà Thiện Lương phải khép ngay nụ cười. Anh tròn mắt nhìn cô... Ồi chà! Đôi má hồng, đôi môi đỏ, đôi mắt long lanh... tuyệt đẹp làm sao.

Chưa kịp trấn tĩnh hồn thì một vật gì đó bay thẳng vào mặt anh, tiếp theo là một tiếng rầm vang lên chất chúa.

Anh lắc đầu nhìn xuống. Trời ạ! Cái túi xách của cô ta.

(thiếu hai trang)

- Dạ ... em mới cầm nồi cơm lên thôi.

Nhìn vẻ mặt nhát cáy của em trai, Minh Dung suýt bật cười, nhưng vẫn làm mặt lạnh:

- Có tìm được việc không?

- Dạ ... chưa. Để sáng mai em đến sớm xem sao. span>

Vừa rót ỉnh ly nước, cô vừa nhắc em:

- Việc gì cũng phải từ từ, cần gì phải gấp. Công việc rất là nhiều, tìm đúng việc hãy làm.

- Dạ.

Cô lại đứng lên, khoát tay:

- Thôi chị phải ra chợ đây. Lát nữa thằng Ba của chú về mà chưa có đồ lót bao tử là cần nhần, chị mệt lắm.

- Em đi với chị nghe.

- Ở nhà đi, chị ra rồi về liền.

Vừa khép cửa bước lên lầu thì lại có tiếng chuông. Minh Sang lật đật chạy xuống, anh ló đầu ra:

- Chào anh. Anh tìm ai ạ?

Chàng trai lạ nhìn Minh Sang không chớp:

- Ủa! Em là... em của Minh Luân hả?

- Dạ.

- Hèn chi giống quá! Làm anh lầm tưởng là nó. Luân chưa về hả em?

- Dạ, anh Luân chưa về.

- Lạ nhỉ! Anh về sau nó nửa tiếng mà...

- Có cần gấp không ạ? Em sẽ gọi điện thoại cho anh ấy.

Chàng trai khoát tay:

- Khỏi em ạ. Tí nữa nó về, em nói là có anh Cảnh tìm là được rồi.

- Vâng em sẽ nói lại.

- Thôi, anh về.

- Dạ.

Đưa tay định kéo cửa lại thì điện thoại reo vang. Anh lắc đầu lẩm bẩm:

- Vừa phải thôi chứ.

- Alô.
- Sang hả con?
- Dạ, con nè mẹ.
- Dữ hôn! Mẹ bảo lên đó rồi thì điện thoại về, sao con không gọi?
- Con quên... con xin lỗi.
- Anh chị con thế nào? Khỏe cả chứ?
- Dạ.
- Con có ra thăm anh bốn con chưa?
- Dạ rồi. Anh ấy cũng khỏe mẹ à.
- Ủ. Thôi mẹ cúp máy nhạ Con ráng luyện thi lại đó.
- Dạ, con biết rồi. Mà nè mẹ Ơi! Cha đâu sao không gọi, để mẹ gọi vậy?
- Tại mẹ lo quá nên gọi điện thoại cho con vậy mà.
- Dạ.

Gác máy, lòng cảm thấy bùi ngùi.

Thế là từ đây, cha mẹ không còn ai bên cạnh để chăm sóc. Cả bốn anh chị em đều đã rời xa mái ấm gia đình. Bao ngày tháng qua, để cả bốn chị em đạt được những ước mơ của mình, cha mẹ đã không ngại gian lao vất vả gồng lưng để nuôi con ăn học. Một sự hy sinh thật cao cả và lớn lao. Thế rồi “đàn chim én đã rời xa tổ”. Biết là có ngày hôm nay, nhưng cha mẹ nào mà muốn con mình vì mắc trong một góc của bầu trời trong khi ngoài kia đang thênh thang rộng lớn. Đất nước, xã hội ngày một đi lên, cuộc sống ngày càng văn minh hiện đại... nhận thức được tuổi thơ của mình sống trong hoàn cảnh như thế nào, nên cha mẹ đã cố gắng tạo lối đi cho con. “Đối mặt với hoàn cảnh đâu phải dễ. Phải biết nhẫn nhục, chịu đựng, xử sự cho khéo”, lời dặn đó không bao giờ phai trong bốn chị em.

Ra đi là phải có ngày trở về, nhưng lúc ra đi như thế nào thì khi trở về phải “thay đổi”, đó là quyết tâm lớn và chung cho tâm nguyện của bốn chị em.

Mình Sang đưa tay quệt nước mắt.

Anh đã rơi lệ rồi. Đúng vậy, giọt nước mắt còn mằn mặn nơi môi. Hình ảnh cha mẹ với đôi mắt sáng, nụ cười hiền luôn giúp các con bước đi trọn niềm tin vững vàng.

Có tiếng gõ cửa vọng vào, anh bèn dụi nhanh mắt, rồi bước ra mở cửa:

- Chào anh, anh tìm ai ạ?

Một chàng trai với gương mặt cương nghị, đôi mắt lẫm lẫm tửu nộ nụ cười:

- Phải nhà của Minh Dung không em?

- Dạ vâng. Em là em trai chị ấy. Anh tìm chị ấy có việc phải không? Anh vào nhà đợi tí, chị em đi chợ sắp về rồi.

Chàng trai tỏ vẻ ngại ngùng:

- À! không có chuyện gì quan trọng đâu em. Anh đến gửi lại cái túi xách của chị em bỏ quên ở tòa soạn thôi.

Nhận túi xách từ tay chàng trai lạ, Minh Sang hỏi:

- Anh có thể cho em biết tên không, để chị Dung về, em còn nói lại.
- Không cần đâu. Thôi anh về đây.
- Vâng, em cảm ơn anh.

Thiện Lương liếc nhìn vào nhà rồi lắc đầu:

- Không tốt đâu nếu anh nhận ơn của em.

Minh Sang lém lỉnh:

- Vậy anh nhận ơn của chị em nha.

Thiện Lương khoái chí, anh cười rất tươi:

- Không dám, anh sợ lắm “ơn sâu” của chị em. Thôi, anh về đây. Hẹn gặp lại.

- Chào anh.

Vừa bước đến cua quẹo, Minh Dung nghe tiếng xe. Cô liền nép sát vào một bên. một dáng người chạy qua, ép sát vào tường làm cô hoảng hốt:

- Nè! Chạy gì kỳ vậy? Mắt để sau lưng hả?

Chàng trai điều khiển xe quay lại nhìn, rồi chạy luôn. Minh Dung tức tối, lắm bầm:

- Hôm nay mình xui xẻo thật. Gặp toàn là chuyện hắc ám không à.

Dừng lại trước cửa nhà, cô gọi lớn:

- Út Sang! Mở cửa cho chị.

Chưa đầy một phút, cánh cổng được kéo ra. Cô chưa kịp bước vào nhà đã bị cái bặm môi, trợn mắt của thằng Út:

- Chị Hai quá tệ nha, tệ không sao tưởng tượng được.

- Nè, ăn nói cẩn thận nha nhóc.

- Em nói có bằng chứng xác thực hần hoi. không tin chị cứ nghĩ lại xem, chị đã tệ chuyện gì?

Minh Dung đặt túi ni lông xuống, cô vỗ trán;

- Chuyện gì? Bộ chị quên cho em ăn sáng hả?

- Ôi! Chị đừng đoán tầm bậy. Chuyện đó chưa tệ lắm đâu.

Cô trợn mắt:

- Chứ chuyện gì?

Đưa túi xách ra trước mặt chị, Minh Sang lắc lư cái đầu:

- Hết chối cãi phải không?

- Cái... cái này ở đâu em có?

- Thì bạn trai của chị đem tới chứ đâu. Cha! Có bồ mà giấu kỹ ghê hạ Thành thật khai báo đi, sẽ được khoan hồng đó.

Ký lên đầu đưa em trai nghịch ngợm, Minh Dung lừ mắt:

- Khai cái đầu mi ấy. Mau đi lật rau đi, ta nấu canh cho ăn.

Chu môi quay đi, Minh Sang lắm bầm:

- Bị bắt gặp rồi câu hả? Tui sẽ về méc với cha mẹ.

- Ê! Nói cái gì hà?

- Dạ, không có gì.

- Léo mép.

Nhìn chiếc túi xách và liên tưởng đến người chạy xe lúc nãy, cô bặm môi:

- Hừ! Đúng là đồ đáng ghét. Dám cả gan tìm tới đây để chọc tức ta Được thôi, con nhỏ này không ngán đâu.

Đặt túi xách lên bàn, phát hiện vật gì cộm trong túi xách, cô liền mở ra xem:

- Á ... á ...

Nghe tiếng hét của chị, Minh Sang vọt chạy lên, tay anh còn xách tòn teng cái rổ.

- Gì vậy chị?

Nhìn theo tay của chị, Minh Sang bật cười giòn. Anh quay lưng bỏ đi.

- Tốt đấy! Đó là cách biểu lộ tình cảm với nhau. Anh ấy yêu chị rất thật lòng.

- Cái gì, hả thằng nhóc kia?

- Dạ ... không có. Em nói chị tuổi con rấn sao lại sợ rấn.

- Cho nhịn đói bây giờ.

- Xì! Em cũng biết nấu vậy. Em...

- Giỏi! Định nói đã từng đoạt giải nấu ăn giỏi chứ gì? Xưa rồi cưng.

Bị quê, Minh Sang bỏ đi. Minh Dung bước lại đưa tay lôi đầu con rấn ra. Cô quăng mạnh nó xuống đất.

- Chiết tiết! Thù này không trả, ta sẽ từ biệt tòa soạn thân yêu.

2. Chương 02

Chương 02

Reng... Reng... Reng... Bực bội vì mới năm giờ sáng đã bị tiếng điện thoại phá giấc ngủ, Minh Sang làu bàu:

- Ai mà vô duyên vậy, chẳng biết lịch sự chút nào.

Chụp lấy cái gối bịt kín hai tai, anh cố không nghe tiếng chuông reo, nhưng nó vẫn cứ lì lợm.

Reng... Reng... Reng...

Lăn nhanh ra ngoài, anh chụp lấy ống nghe:

- A lô.

Giọng của anh khô cứng đến nỗi người đầu dây bên kia phải im bật.

- A lô.

Giọng của anh lại lớn hơn.

Vẫn không có ai trả lại, anh liền gác máy.

- Điện chắc?

Nhưng anh vừa ngã lưng xuống thì...

Reng... Reng... Reng...

Tức muốn phát điên, anh hét lớn vào ống nghe:

- Trời ạ! Sao vô duyên vậy?

- Da... xin lỗi anh...

Giọng một cô gái rất dễ thương làm anh dịu đi cơn giận, nhưng giọng vẫn còn khô khốc:

- Có chuyện gì không?

- Da...

- Trời ơi! Cô làm ơn nói nhanh cho tôi nhờ, tôi còn phải ngủ tiếp nữa.

- Em... em... phá giấc ngủ của anh à?

- Hơ ! Cô lạ đời thiệt! Chẳng lẽ tôi phá giấc ngủ của cô.

- Em... xin lỗi...

- Thôi, khỏi cần. Có chuyện gì nói nhanh đi.

- Anh làm ơn ra phi trường đón em giùm.

Minh Sang trợn mắt:

- Hả ! Cô có bị gì không vậy? Tôi với cô có quen biết gì đâu mà ra sân bay đón cô?

Giọng cô gái gần như có nước mắt:

- Vậy... vậy... số điện thoại này, ai cho em? Em về Việt Nam không có người thân đâu. Híc... híc...

Giọng dứt quãng của cô gái làm cho anh cũng lúng túng:

- Này ! Cô có gọi nhầm số không vậy?

- Da... số máy là 8678... phải không anh?

- Ủ, đúng rồi.

- Vậy thì em đã gọi đúng số còn gì.

Minh Sang dụi mắt tỉnh ngủ hẳn. Anh đang cố tìm ra mâu chốt của câu chuyện.

- Vậy cô quen với ai, tên gì? Nói tôi nghe xem.

- Anh ấy tên Minh Sang.

- Hả!

- Híc... Anh làm ơn giúp giùm em nói với anh ấy một tiếng. Em đã chờ lâu lắm rồi.

- Được rồi, được rồi. Tôi sẽ giúp cô.

- Vâng, cảm ơn anh.

Cúp máy, Minh Sang đưa tay vỗ trán:

- Chuyện gì xảy ra thế này? Trời ạ ! Mình mới lên đây, có quen biết ai đâu... Nhưng dù sao cũng phải giúp cô ta thôi. Ai biểu cô ta gọi đúng tên mình.

Nghĩ thế, anh liền tọt xuống giường, phóng vào toilet. Một lát sau, anh đã hoàn thiện khuôn mặt và mái tóc.

Bước lại tủ, anh lấy nhanh chiếc quần Jean và áo thun ôm. Hai phút sau, anh đã tề chỉnh trong chiếc áo khoác màu đỏ sậm.

Bước lại cửa phòng anh Ba, anh đẩy cửa vào.

- Ôi cha! Ngủ thẳng cẳng luôn kìa.

Vỗ nhẹ vào vai anh trai, anh hỏi:

- Chìa khóa xe anh để đâu, cho em mượn một tí.

- Ừm...

- Anh Ba !

Minh Luân nhăn mặt mở mắt nhìn em trai:

- Gì vậy nhỏ? Sáng sớm đã phá giấc ngủ của anh rồi.

- Cho em mượn xe một chút.

- Trên bàn kia... Đi đâu sớm vậy?

Cầm chìa khóa trên tay, Minh Sang bước ra cửa.

- Ôi! Không biết mắc nợ ai mà giờ này em phải ra sân bay đón người nữa.

Cánh cửa đóng sầm lại. Minh Luân mơ màng nghe tiếng “sân bay”, anh bật nhanh như lò xo:

- Cái gì! Sân bay hả? Trời ơi...

Mở cửa chạy nhanh theo em trai, anh hỏi lớn:

- Có người gọi đến kêu đón ở sân bay à? Có phải không?

- Dạ, mới gọi đến đó.

Minh Luân quỳnh cả lên. Anh kéo em trai chạy về phòng:

- Để anh đi chợ Trời ơi! Bạn của anh mà anh quên mất.

- Cái gì? Bạn của anh? Ối mẹ Ơi ! Sao cô ấy lại gọi tên của em?

- Có lẽ cô ấy nhớ lộn thì phải. Thôi, xuống dắt xe ra giùm anh đi.

- Hừ! Mấy người coi tôi là cái gì vậy? Muốn sai muốn biểu khi nào cũng được à?

- Thôi mà, giúp anh đi. Cô ấy đã chờ anh hơn một tiếng rồi đó.

- Em cũng phục anh luôn. Hẹn đón người ta mà để người ta gọi điện về rồi đứng chờ, còn mình thì ngủ thảnh thơi.

- Thôi đừng nói nữa nhỏ, cô ấy giận đó.

- Giận anh chứ bộ giận em sao? Với lại... A...

- Gì vậy?

Minh Sang đưa đôi mắt cú vọ nhìn ông anh:

- Hì... hì... Cô ấy là ai? Khai ra mau ! Nếu không sẽ bị “bắt giam” ngay lập tức.

- Nhỏ à! Để anh lo đón cô ấy trước đã, chuyện gì thì về hẵng tính.

- Có cần gấp như vậy không? Em có ý kiến như vậy. Em đã chỉnh tề rồi, để em đi chợ Anh ở nhà lo chuẩn bị đi.

- Ồ, được đó. Sao không nói sớm? Em mau đi đi. Nhớ cô ấy tên Trang. Liều Thanh Trang đó.

- Dạ.

Tiếng xe đã đi xa rồi mà Minh Luân không khỏi sửng sốt. Anh thật không ngờ cô ấy lại làm thật, về đây một mình không có ai là người thân, chỉ duy nhất quen anh qua email mà thôi.

Lúc gửi mail cho anh, cô ta có nhắc đến việc sẽ về quê hương một chuyến, sẵn tiện sẽ gặp mặt nhau, vì hai người rất tâm đầu ý hợp.

Anh cứ ngỡ đó chỉ là lời nói vui cho vui sầu trên mạng, nhưng không ngờ... sự việc lại xảy ra trong thực tế. Anh lấy tên Minh Sang vì anh biết Thanh Trang thích đất nước Việt Nam có hình chữ S xinh tươi, đẹp đẽ. Anh muốn bắt đầu khởi nguồn từ chữ S để dễ cảm thông và tìm hiểu nhau.

Cô ấy đã gửi cho anh không biết bao nhiêu là e- mail và cả tiền nữa , cô không đòi hỏi gì cả , chỉ muốn biết anh có thật lòng không ?

Sự mặc cảm luôn ấn ép anh, mỗi khi anh nghĩ đến cô , nhưng tình cảm cũng khóa tim anh làm anh đau nhói.

Biết làm sao đây khi cô ấy xuất hiện ? Đối mặt với sự thật hay trốn tránh ?

“Chạy trốn làm chi khi anh đã đánh mất một trái tim hồng và nước mắt của tình yêu ”

Chỉ một lần thôi , rồi sẽ quyết định tất cả . Nghĩ vậy anh liền quay lại phòng... tìm anh đập nhanh đến lạ thường. ° ° °

Dừng trước cửa phòng chờ , Minh Sang đưa mắt nhìn quanh.

- Trời ạ , mình đúng là ngu . Tự nhiên đi rước phiền phức vào thân . Bây giờ , có biết cô ta mập ốm ra sao mà kiếm đây.

Đi tới đi lui về sốt ruột , Minh Sang đưa tay gãi muốn rụng hết tóc . Chợt anh nhớ ra lời của Minh Luân : cô ấy tên Trang , Liêu Thanh Trang.

Liêu Thanh Trang , đúng rồi mình có cách

Anh chạy bay lại phòng bảo vệ, chỉ một lúc sau anh đã có cái bảng cây trên tay với dòng chữ to tướng : ” Liêu Thanh Trang”

Anh giờ cao tắp bảnh , bước tới phòng chờ

Đang đưa mắt tìm , hy vọng nhìn thấy đôi mắt của một cô gái nào đó thì đột nhiên anh phải rùng mình:

- Anh Sang !

Vòng tay của cô gái quấn ngang người anh , làm anh run bắn cả người.

- Cô... cô...

- Anh biết không ? Em sợ lắm , em sợ anh sẽ không đến đón em.

- Cô .. cô là Liêu Thanh Trang phải không ?

- Dạ.

Gỡ được tay cô gái ra , Minh Sang mừng rơn: - Trời phật phù hộ, tìm được cô rồi.

Thanh Trang bật cười trong niềm xúc động:

- Em rất vui..

- Cô đừng vui sớm , tôi không phải là người cô cần tìm gặp đâu . Nào lên xe đi , tôi đưa cô về.

Bước theo Minh Sang mà Thanh Trang lo lắng, lòng đầy thắc mắc:

- Anh nói thế là sao, em chẳng hiểu gì.

- Tóm lại người cô cần gặp , đẹp trai hơn tôi , phong độ hơn tôi , lớn tuổi hơn tôi , í quên ! Phải xưng hô lại thôi , chị Ba mới đúng.

Đôi mắt to tròn của Thanh Trang không khỏi gây ấn tượng với Minh Sang

- Đừng nhìn em như thế, anh Ba em bận chuyện nên em phải “tòng quân” thay anh , chị không trách em chứ ?

- Xin lỗi , tôi muốn biết rõ hơn.

- Được, được ,về đến nhà sẽ rõ hơn.

Dừng xe, Minh Sang ấn còi inh ỏi . Cánh cổng lập tức bật mở , một chàng trai đứng ngay cửa bước lại :

- Thanh Trang.

Bốn mắt nhìn nhau , tâm tư như đã thấu hiểu... anh bước lại gần , tay chặn ngang dòng lệ đang tuôn rơi.

- Đừng khóc em, mình đã gặp nhau rồi mà.

Cô lao vào vòng tay anh khóc ngon lành, khóc như chưa bao giờ được khóc . Cô ôm chặt lấy anh như sợ anh bay mất.

- Em tưởng anh gạt em chứ . Em lo lắm . Khi ngồi trên máy bay , em đã liên tưởng đến , nhưng em không dám nghĩ tiếp , em sợ điều em nghĩ sẽ là sự thật . Lúc đó, em chẳng biết phải làm gì...

Tay của Minh Luân này giờ vẫn buông thõng, anh do dự, anh sợ... nhưng khi nghe cô tâm sự , anh mới mạnh dạn đưa tay ôm lấy vai cô :

- Không đâu , anh đã hứa và sẽ giữ lời mà, em đừng suy nghĩ lung tung . Nào chúng ta vào nhà đi.

Dừng xe xong, Minh Sang kéo hai chiếc va li vào, anh lầm bầm :

- Người gì vô ơn chưa từng thấy không có một lời cảm ơn

Tuy trách vậy , nhưng anh vui lắm . Anh biết rằng , từ bây giờ , cuộc sống của gia đình anh càng vui vẻ và hạnh phúc hơn.

Sau buổi cơm tối làm quen với nhau , Minh Dung và Minh Sang rút êm lên lầu , nhường lại một bầu không gian thật yên tĩnh.

- Anh xin lỗi, em có giận anh không ?

Bước nhẹ lại gần anh , Thanh Trang ngồi xuống ghế, cô nhìn vào mắt anh : - Không ,em chỉ có một cảm giác thật êm đềm và hạnh phúc thôi . Anh biết không ? Khi nhìn thấy anh , em tưởng như mình vừa được sinh ra lần thứ hai vậy.

Cô tự nhiên ngả vào ngực anh , đôi mắt nhắm lại :

- Em sẽ chẳng thể nào xa rời được anh . Quyết định của em thật hoàn toàn không ân hận.

- Cảm ơn em đã nghĩ tốt cho anh . Nhưng...

- Có chuyện gì vậy anh ?

- Em chưa biết rõ về anh, chưa biết được anh là người như thế nào, tại sao lại tin tưởng anh như vậy ? Lỡ anh là một người...

Cô đưa tay che lấy miệng anh :

- Em không muốn đánh mất ý nghĩ tốt đẹp về hình tượng của anh trong trái tim em . Anh đừng nói nữa , anh đừng nghĩ em là một người con gái dễ ti là được rồi . - Anh thật không biết nói với em thế nào đây .. Khi tâm lý của anh hoàn toàn chưa ổn định, anh đang sống trong hiện tại và cả ở tương lai . Trong đầu anh nó chưa có kết định một điều gì, em cần chỉ chờ đợi ở anh.

- Không , em sẵn sàng chờ đợi . Em biết em sang đây quá bất ngờ nên anh chưa phân định rõ mình phải làm gì , Với lại , thời gian quen nhau có lẽ chưa đủ để một người nói thương một người . Nhưng với em , bản thân em chắc rằng em đã yêu anh , yêu chân thành từ những lời tâm sự . Anh thấy em có quá khờ khạo hay không ?

- Thanh Trang à ! Anh...

- Khi đã yêu thì hoàn toàn chấp nhận mọi điều kiện của người mình yêu, em cũng vậy.

Minh Luân quay nhìn cô, ánh mắt anh cá phục tình cảm của cô, anh cũng thấy con tim mình xao xuyến lạ thường.

Thật bạo gan và dạn dĩ, Thanh Trang câu lấy cổ anh , cô áp môi mình vào môi anh . Minh Luân vẫn ngồi yên , anh nhắm mắt cho hồn phiêu bồng trong đam mê...

Cô rời môi anh, hôn khắp mặt và cổ...

(Thiếu 2 trang) bối trong người , anh phải tìm cách để giải hòa mới được.

Đứng chờ trước thang máy, anh nhìn lên Minh Dung, tự nhiên anh hồi hộp lạ.

Bất ngờ Minh Dung liếc ngang , cô trợn mắt:

- Nè ! Sao anh lại nhìn tôi làm gì ?

- Cô... cô này lạ thật ! Tôi mà nhìn cô ? Có cô vừa nhìn tôi thì đúng hơn...

- Anh đúng là ngậm máu phun người . Tôi mà nhìn anh, có nước trời sập.

- Đừng có giỡn nha, trời mà sập chết hết bây giờ . Ha ! Cô không nhìn tôi sao cô biết tôi nhìn cô ?

- Anh...

Đúng lúc , cửa thang máy bật ra, Minh Dung nén giận bước vào . Cô nhanh tay ấn nút.

Thiện Lương lại nhanh hơn, anh đưa tay ngang cửa , bước vào, anh lại châm chọc :

- Sao trên đời này lại có người xấu đến thế nhỉ ? Thang máy rộng thên thang lại muốn một mình đi.

- ...

- E hèm ! Thì ra không những xấu tính, xấu người mà còn căm nữa . Thật tội nghiệp , tội nghiệp...

- Nè !

Cái trợn mắt cùng tiếng hét làm Thiện Lương phải giật mình . Anh suýt đánh rơi cặp :

- Cô làm cái quái gì vậy ?

- Con người anh sao “bà tám” quá vậy ? Tôi đã nhìn anh rồi, anh còn gây chuyện . Thật ra anh muốn gì, có cần tôi đưa anh đi Biên Hòa hay không ?

- Được đó, ở đó cũng có cảnh đẹp và tin tức để viết bài , chụp ảnh .. Cô đưa tôi đi đi.

Tức quá không biết làm gì , cô giơ tay.

- A... nè , nè. Cô đừng dùng vũ lực nha . Cô mà đánh tôi là tôi nằm vạ đó.

- Hừ ! Con trai nhu nhược.

- Tùy theo hoàn cảnh thôi . Con gái thì nằm vạ, con trai thì “bụ” liền , không nhịn.

Minh Dung cong môi lên, cô chống nạnh :

- Anh thử xem.

- Tôi biết cô có học võ , nhưng đừng thách tôi . Tôi .. mà ra tay thì cô có nước phải...

- Phải sao ?

Thiện Lương cung tay, anh hét :

- Tôi sẽ...

Tít..Tít.. Két.. Ầm..

Thang máy bỗng dừng tắt điện ngưng hẳn :

- Thấy chưa ? Cả trời cũng không muốn tôi xuống tay, cho nên tôi tha cho cô lần này đó, cố mà giữ thân đi ..

- Nhắm nhí !

Đưa tay ấn nút báo động . Thiện Lương tò mò:

- Cô không sợ sao ?

- Sợ cái gì ?

- Tôi xem phim thấy có cảnh khi thang máy kẹt hay hư là cô gái khóc toáng lên, lao vào lòng người con trai và ôm chầm lấy anh ta.

- Hừ ! Anh đừng có mà nằm mơ . Cho dù là ban đêm cũng chưa thấy, đừng nói chi bây giờ là ban ngày.

- Cô không sợ thiệt à ?

- Dĩ nhiên , chỉ có các cô gái yếu đuối không phân biệt đâu là “bọn xấu” nên mới như vậy thôi . Còn tôi thì đừng hòng.

Vừa dứt lời, bỗng nhiên có một vật gì đó bám vào cổ cô làm cô run bắn cả người . Cẩn rằng , cô đưa tay lên :

- Á... Cứu tôi với...

Cô buông rơi túi xách, nhảy xổ vào lòng Thiện Lương.

Cô câu lấy cổ anh, người cô run lấy bầy trông rất đáng thương.

- Con... con gì... nó ghê quá . Nó đeo cổ tôi... nó định cắn tôi.

Suýt bật cười vì anh đã trông thấy con thằn lằn bám thân nhiên trên cổ Minh Dung, nhưng anh kiềm chế và trợn mắt lên :

- Trời ơi ! Con này nó cắn một cái chết đó . Cô ôm chặt vào đi...

Quá sợ hãi , Minh Dung càng bấu chặt lấy anh , nước mắt tuôn rơi trên gương mặt không còn chút máu.

- Cứu tôi với... Anh Lương ! Cứu em.

Một chút xao động nhẹ trong lòng anh . Một cảm giác thật nồng nàn không gì diễn tả được.

Anh muốn nó kéo dài mãi không dừng lại để anh hưởng được sự êm đềm trong hạnh phúc mệnh mông.

Nhưng phải ngưng đùa thôi , nếu không cô ta ngã ngang xỉu thì anh lại càng nguy hiểm hơn.

Đưa tay chụp lấy con thằn lằn , anh thả nó lên vách:

- Đi đi, nếu không một lát là như thêu đó.

Hình như “chú ta” hiểu chuyện nên anh vừa dứt câu, “chú ta” đã cong đuôi chạy mất :

Anh thì thâm :

- Dù sao cũng cảm ơn chú mày nhiều.

Sự va chạm vô tình, làm cả hai chết lặng . Minh Dung hết cảm giác bị “đeo” nơi cổ nên từ từ bình tĩnh hoàn hồn lại . Cô vội đẩy mạnh anh ra khi phát hiện mình đang ôm anh rất chặt.

Trốn đẩy quá mạnh làm Thiện Lương đập đầu vào thành thang máy . Anh ôm đầu :

- Ui da ! Cô... cô định giết người bịt miệng hay sao vậy hả ? Tôi có ôm cô đâu , có cô ôm tôi thì có . Cô mới là người đáng bị kiện.

- Tui tội gì chứ ?

- Tội xúc phạm thân thể và làm tổn thương người khác.

- OK , tôi sẽ đi hầu , anh đem đơn kiện đi.

Thiện Lương xoa đầu , anh nhăn mặt :

- Được rồi, tôi sẽ kiện đến tòa án lương tâm để coi chánh án xử ra sao . Nhưng mà tôi nhất định sẽ thắng kiện vì tôi là người bị hại . Cô nhớ lấy.

Đúng lúc, đèn thang máy bật sáng cửa mở ra , anh bước đi không thèm nhìn cô.

Minh Dung cảm thấy mình bị xúc phạm , cô bĩu môi :

- Hừ ! Anh mới là người lợi dụng đó.

Nhưng vừa đi vừa suy nghĩ , cô thấy mình quá đáng :

- Trời ! Đẩy anh ta một cái quá mạnh , không biết có bể đầu hay không ? Lại còn chửi anh ta nữa chứ . Trong khi nếu không có anh ta, chắc mình đã chết ngất rồi còn gì . Mẹ Ôi ! Anh ta mà “bà tám” một cái là mình trở thành nhân vật nổi tiếng nhất tòa soạn . Mình tiêu rồi...

Lê bước chân nặng nề vào phòng, Minh Dung đưa mắt nhìn quanh :

- Úi trời ! Đầu mất hết rồi ? Không lẽ hôm nay được nghỉ ?

Cả gian phòng từ sếp lớn, sếp nhỏ , tới nhân viên đều biến đầu mất . Cô bặm môi :

- Không lý nào .. nghỉ mà tại sao không thông báo ình biết chứ ? Chắc có cuộc họp đột xuất đây. Nghĩ thế , cô bước nhanh ra cửa, hướng về phòng họp

Tiếng giày của cô gõ đều đều trên nền gạch . Ngang qua phòng của Thiện Lương cô khẽ liếc mắt.

Cánh cửa tuy không đóng kín , nhưng không đủ kê hở để cô nhìn thấy bên trong . Tò mò vì có tiếng xì xầm , cô bước lại gần.

Đưa ngón tay đẩy nhẹ cánh cửa , cô đưa một con mắt vào.

- Ui chớ choa ơi ! Cả một phòng chật ních cả người . Họ đang làm cái quái vậy nhỉ ? Họp... tại sao không vào phòng mà lại ở đây ?

Cô nhón gót lên, cố căng mắt ra.

- Còn cái ” thằng cha” Thiện Lương kia đang nói cái gì mà hươ tay hươ chân thấy phát ón vậy ? Kỳ cục !

Định quay đi vì tính cô chưa đủ tiêu chuẩn làm “bà tám” thì.

- Chết ! Hắn ta đang nói xấu mình . Không được , không được , phải ngăn chặn, nếu không danh dự của mình sẽ mất hết.

Cô lấy hết can đảm đẩy mạnh cửa chen vào trong , đến trước mặt Thiện Lương , cô quát : - Nè ! Tôi không ngờ anh là một người như vậy . Chuyện có tí xiu mà om sòm cả lên. Anh thù ghét tôi chứ gì ? Sao không tìm tôi mà chửi lộn đi , ở đây bày trò mèu khóc chuột . Nói thiệt với anh , con người như anh chẳng ai thèm đếm xỉa đâu, ở đó mà làm eo làm sách . Anh có quỳ lạy tôi thì tôi cũng không thèm ôm anh đâu .. Chỉ tại lúc đó tôi quá sợ đi... Nên tôi mới... Anh đừng có ba hoa ở đây. Bắn mắt anh còn khuya tôi mới để ý tới.

- Cô... cô nói cái gì vậy ?

- Nhìn cái gì ? Tôi nói không đúng sao ? Anh đừng có giả vờ trước mặt tôi . Tôi nói cho anh biết, chuyện lúc này tôi đã bỏ qua , nhưng anh lại ép tôi nên tôi nhất định kiện anh về tội sàm sỡ với tôi.

- Hả ! Cái gì ? Sàm sỡ hả ? Trời ơi...

Cả mấy chục người trong phòng đều hốc mồm với đôi mắt tròn vo.

- Chuyện này là sao ?

Thiện Lương đỏ mặt , anh hét :

- Cô đang làm cái trò gì vậy hả ?

Minh Dung tỉnh bơ, cô hất mặt :

- Tôi hỏi anh đang làm gì thì đúng hơn.

Ngọc Châu kéo tay bạn :

- Nè Dung ! Mà đang nói cái gì vậy . Trời ơi ! Tao không hiểu gì hết.

Cô đưa tay sờ trán bạn :

- Đừng nói với tao là mày ốm đầu ghen.

Gạt tay bạn ra , Minh Dung trợn mắt :

- Tao không có điên . Lúc này trong thang máy , anh ta... anh ta...

Ngọc Châu cướp lời bạn :

- Thì anh Lương bị kẹt ở trong đó , không biết sao anh vừa đi đến trước cửa phòng thì té xỉu , tại này mới đưa anh vào phòng . Mà vào đây nói lung tung làm mọi người chẳng hiểu gì cả.

Đưa tay bịt miệng, Minh Dung quay nhìn Thiện Lương , đôi mắt cô tròn vo :

- Á, thôi chết ! Lần này xem như là toi mạng, tội nặng càng thêm nặng . Sao mình ngu vậy không biết ?

Đôi mắt Thiện Lương nhướn lên trông rất dễ ghét :

- Sao cô không nói nữa đi ? Sao im lặng vậy ? Nói nữa đi chứ , vẻ mặt cô căm thù lắm mà.

Mọi người dần dần ngẫm hiểu ra chuyện. Ngọc Châu phá lên cười :

- A! Tôi hiểu rồi , thì ra lúc này hai người...

- Ồ ! Thì ra là vậy.

Thiện Lương quay nhìn Minh Dung , đôi mắt cô đang rướm lệ :

- Thôi được rồi, giận hờn nhau thôi mà, mọi người đi làm việc đi, cô ấy khóc bây giờ đó.

- Giấu kỹ quá hén, tại này tới giờ mới biết . Cậu liệu hồn đó , Á khói của tòa soạn mà khóc là toi mang với tại tôi.

- Ừ , hứa mà.

Mọi người chấp nhận sự việc từ từ rời khỏi phòng . Đến khi còn lại ba người , Ngọc Châu mới le lưỡi :

- Nè ! Có thật không vậy ? Hai người quen nhau hả ? Trời ơi ! Mới hôm trước đây còn như lửa với nước mà hôm nay thì là bồ của nhau... chuyện lạ có thật.

Minh Dung nén nước mắt:

- Xí ! Chuyện đó chỉ xảy ra trên sao hỏa thôi, dưới đất không bao giờ.

Ngọc Châu đưa đôi mắt “cú vọ” sang Thiện Lương :

- Đừng có nhìn tôi, tôi chỉ tùy theo tình hình mà giải vây thôi , còn chuyện kia... tôi cũng không biết chừng...

- Phải rồi , thứ “bà tám” như anh chuyện gì mà không có khả năng xảy ra.

- Nè ! Cô đừng có phun lửa nha . Ai là người khai ra chuyện để nói vậy ? Ai là người tạo ra sự hiểu lầm này ? Nguyên nhân chỉ có một , đó là cô . Cô có tình cảm với tôi , thậm chí cô yêu tôi, nên cô mới tức giận như vậy.

- Tôi mà yêu anh ?

- Không yêu sao cô ôm tôi , ngả vào lòng tôi nữa ?

Anh chỉ vào ngực áo mình :

- Nè ! Bằng chứng là nước mắt của cô làm ướt áo của tôi . Ôi chà ! Lúc đó thật là tình tứ.

- Anh...

- Anh gì ? Anh yêu phải không ?

Tức quá , Minh Dung lao tới , bất chấp sự can ngăn của bạn :

- Tôi sẽ cho anh một bài học để nhớ đời sự việc hôm nay :

Cứ thế, cô tiến , anh lùi . Đến khi anh vấp phải chiếc ghế ngã ngồi lên đó thì... chân anh vô tình gạt vào chân của Minh Dung làm cô mất thăng bằng , ngã chúi về phía trước :

- Á...

Môi cô chạm vào môi anh trông rất tình tứ. Được dịp may lại không ngăn được cảm xúc, Thiện Lương thu hết cam đảm đem sự nồng nàn dịu dàng trao vào môi hôn, đôi mắt anh nhìn cô đắm đuối. Ngọc Châu bịt mắt vì không muốn nhìn thấy cảnh bạn bị té ra sao. Thấy im lặng, cô mở mắt ra và ...

- Á! Hai người ...

Minh Dung bừng tỉnh, cô bật dậy, tát mạnh vào mặt Thiện Lương:

- Trơ trên! Đồ cơ hội!

Cô bỏ chạy nhanh ra ngoài. Ngọc Châu vụt chạy theo bạn, nhưng đến cửa thì cô buộc phải dừng lại. Ôi! Một đám “bà tám” đang nhe răng ra cười, như vừa xem xong một bộ phim hay.

Cả đám thò đầu vào nhìn, thì bất gặp Thiện Lương đang một tay ôm má, nhưng trên môi lại nở nụ cười tươi đầy mãn nguyện.

3. Chương 03

Chương 03

Đi dọc theo bến Bạch Đằng ngắm những ánh sáng lung linh huyền ảo, dạ quang của ánh đèn dưới mặt nước, Thanh Trang thích lắm.

Cô vươn vai tận hưởng những làn gió thổi vào mát rượi. Một tâm trạng thoải mái thân thương tràn ngập trong cô.

Cô quay nhìn anh với ánh mắt nhẹ nhàng: span>

- Cảnh ở đây thơ mộng quá, em rất thích.

Minh Luân không trả lời, anh đang bận chiêm ngưỡng vẻ đẹp thánh thiện. Làn tóc mượt mà bay theo gió, nó như vương tơ lòng anh vào trong đó vậy.

Bất gặp cái nhìn của Thanh Trang, anh quay mặt ra sông. Cho hai tay vào túi quần, anh hít vào một hơi thật dài để che bớt sự ngượng ngùng trong ánh mắt.

- Gió hôm nay thật là dễ chịu.

Chợt vòng tay của Thanh Trang làm anh giật mình. Anh đứng im, nén từng hơi thở.

- Khi quyết định về đây, em đã suy nghĩ rất nhiều, nhiều lắm. Cả cha mẹ, bạn bè đều phản đối chuyển đi không chút hy vọng của em, nhưng em vẫn như định đi. Anh biết tại sao không?

- ...

Cô ngả đầu vào lưng anh thổ thê:

- Em biết và em tin vào anh, tin vào tình cảm mà anh dành cho em. Chính tình yêu đã giúp em vượt lên tất cả.

Minh Luân lặng người đi, anh đang chơi vơi trong niềm cảm xúc. Có thật hay không những lời Thanh Trang vừa nói?

Giọng anh trầm lắng, nhưng tràn đầy ái mộ:

- Trang đã suy nghĩ chính chắn chưa? Chúng ta chưa một lần gặp gỡ, đây là lần đầu tiên. Vả lại chỉ quen biết nhau qua mạng thông tin, em có chắc đó là tình yêu? Hay đó chỉ là một thứ tình cảm khác mà em đang ngộ nhận?

Thanh Trang cảm thấy tim đau nhói, cô rơi lệ vì những lời nói của anh: span>

- Anh không tin em. Anh đang nghi ngờ em. Tình cảm của em đối với anh tưởng chừng như biển không thể chứa hết. Vậy mà anh lại nói với em như thế?

Minh Luân quay lại, anh nắm lấy tay cô:

- Không, anh đang nghi ngờ chính bản thân mình. Anh đang tự hỏi mình có xứng đáng được tình yêu của một cô gái như em không?

Cô đưa tay lên che lấy miệng anh:

- Em không bằng lòng. Em không cho anh nghĩ vậy. Tại sao không xứng đáng chưa? Em đã từ bỏ tất cả để tìm anh, chứng tỏ là anh quá xứng đáng rồi còn gì.

- Nhưng mà anh...

- Em biết, em sẽ không là gánh nặng của anh. Em sẽ tìm nhà ở, tìm việc làm mỗi ngày qua thăm anh, như vậy là em mãn nguyện rồi.

Cô ngả vào ngực anh:

- Ngày nào trông thấy anh là em hạnh phúc lắm rồi. - Thanh Trang à! Như thế thì không công bằng đối với em.

- Đừng anh! Trong tình yêu, người ta chỉ biết hy sinh cho người mình yêu, chứ họ không cần sự công bằng đâu.

- Anh xin lỗi, gia đình anh đang nằm giữa dòng, anh phải lo chu toàn tất cả mới an tâm.

- Vâng, em sẽ sát cánh bên anh, giúp anh về tất cả mọi việc.

Minh Luân ôm chầm lấy Thanh Trang. Giờ đây anh mới cảm nhận được hạnh phúc thật sự. Anh không còn ngần ngại nữa, vì anh biết tình yêu đã đến gõ cửa trái tim anh và anh đã sẵn sàng mở cửa.

Anh hôn nhẹ lên tóc cô, giọng anh thì thầm ấm nồng hạnh phúc:

- Em sẽ là nguồn động viên giúp anh vượt lên tất cả mọi trở ngại. Em sẽ là liều thuốc nhiệm màu giúp anh vui vẻ trong cuộc sống.

Thanh Trang nhắm mắt êm đềm ru mình trong hạnh phúc.

- Chú ơi! Mua hoa tặng cô đi.

Tiếng một đứa bé vang lên làm cả hai giật mình.

- Hoa đẹp lắm đó chú. Cô cũng đẹp nữa, chú mà tặng hoa, cô càng đẹp hơn.

Minh Luân bật cười, anh xoa đầu đứa bé:

- Vậy hả? Được, cho chú một bó đi.

- Vâng. Cho cháu xin năm ngàn ạ. span>

Trao tờ hai chục ngàn cho đứa bé, anh cười:

- Tiền còn lại cho em ăn bánh đó.

- Không được, mẹ con nói là phải thối tiền lại, không được lấy tiền dư của khách.

- Không sao, cứ nói với mẹ là của chú tặng cháu ăn quà.

- Nhưng mà...

Thanh Trang ngồi xuống vuốt đầu đứa bé:

- Vậy xem như đây là tiền này giờ khen cô đẹp.

- Cô đẹp thật mà.

Thanh Trang trợn mắt:

- Em mà không lấy là cô với chú giận đó.

- Dạ ... dạ ... con lấy, cô với chú đừng giận con nha.

- Ủ, con đi đi.

- Con cảm ơn ạ.

Minh Luân nhìn người yêu, đôi mắt anh long lanh hạnh phúc:

- Anh tặng em, tình yêu của anh.

- Cảm ơn anh.

Nhìn đôi môi hồng của cô, bất giác anh liếm môi. Chuyện gì vậy nhỉ? Anh đang muốn... có kỳ quá không?

Thanh Trang nghe thẹn thùng, cô quay đi nhưng vẫn kịp nhìn thấy cái liếm môi của anh và ánh mắt tiếc ngẩn ngơ.

Bất ngờ cô quay lại, hôn nhanh vào môi anh.

Minh Luân trợn mắt nhìn cô, anh ấp úng:

- Em...

- Bên em, chuyện như vậy là thường mà.

- Vậy...

- Không, nụ hôn đầu đời là em dành cho anh thôi.

Kéo Thanh Trang vào lòng, Minh Luân chủ động:

- Vậy... cho anh hôn em nhé.

Cô nhắm khê mắt. Một nụ hôn cháy bỏng tình yêu đến với hai người.

"Nụ hôn đầu đời, em dành cho anh đó.

Khoảnh khắc tuyệt vời xin nhớ mãi ghen anh

Đôi môi hồng, đôi mắt biếc, mái tóc xanh

Tình anh trao em nồng nàn như cơn gió...

Gió đi rồi, nhưng tình anh còn lại

Quấn mãi tình em đến suốt cuộc đời."

Đang lui cui bật lại cái bếp ga để nấu nước, Minh Dung vô tình quay lên. Cô bắt gặp Minh Sang đang rón rén bước ra cửa.

- Thằng nhóc này! Tao nói không nghe hả? Ăn sáng rồi hăng đi làm.

Minh Sang vẫn từ chối:

- Thôi đi mà chị hai. Ngày đầu tiên phải đi làm sớm chứ. Lỡ trễ giờ gây ấn tượng xấu thì sao?

Minh Dung ký vào đầu em:

- Trễ trễ cái gì, mới có 6:30 hà. Ngồi xuống ăn hết tô hủ tiếu rồi đi !

- Chị hai!

- Không “hai”, không “ba” gì hết.

Minh Luân vừa bước xuống nấc thang vừa đưa tay che miệng:

- Ố ... ớ ... ớ ... Nghe lời đi nhóc, không thôi mềm xương đó. Lúc trước, anh đã nếm rồi, chua lắm. - Vậy chắc là tô hủ tiếu này “chua” lắm phải không anh?

- Chua thì có chua, nhưng đó là tình cảm, nên ráng ăn hết đi. Mai mốt nhịn đói nhăn răng đi làm đó chứ ở đó...

Minh Dung liếc em:

- Nè, thằng kia! Ăn nói gì vậy? Tao thương nó, tao mới lo lắng cho nó, mày làm gì mà bàn ra.

- Đâu có chị hai! Em chỉ nói kinh nghiệm bản thân thôi mà.

- Hừ! Thứ anh em tụi bay, tao không bỏ đói hết là may mắn lắm rồi đó, ở đó mà ba hoa cái miệng.

Minh Sang bật cười:

- Chị của em đâu ác đến vậy. Bằng chứng là ngày đầu tiên đi làm chị đã lo lắng tất cả cho em, từ quần áo, cặp đến thức ăn.

- Biết vậy là tốt đó.

- Chị là người em thương và quý nhất trên đời, sau cha mẹ thôi.

Minh Luân lắc đầu:

- Chắc trời sắp quá.

- Thằng kia! Mày có im đi không? Thức dậy không lo xúc miệng rửa mặt ở đó “đâm xuống bể”. Có tin rưng rưng không?

Minh Sang liếc anh:

- Chết rồi! Hình như từ khi em lên đây, chị hai thương em hơn anh đó.

- Xì, đừng tận hưởng lâu quá.

Từ trong toa lết bước ra, Minh Luân đã nghe tiếng của bà chị khó tính:

- Nhanh lên, ra đưa thằng Sang đi làm nè. Làm gì mà ở trong đó lâu vậy? Bộ ngủ luôn trong đó rồi hả?

- Vừa thui bà, mặt tui như vậy mà ngủ trong toa lết sao?

- Biết đâu được... Thôi mau đi thay đồ rồi chở nó đi làm đi.

- Nhưng mà em... em hôm nay bận rồi, chị đưa nó đi làm đi.

- Bận chuyện gì?

Theo cái nheo mắt của Minh Luân, Minh Sang gật đầu tán thành:

- Ủ, đúng rồi. Anh ba hôm nay có hẹn với bạn. Em đi một mình được rồi.

Quay nhìn hai anh em đang cười mỉm chỉ, Minh Dung quát:

- Hai người giấu ta chuyện gì phải không? Khai mau! Nếu không, ta sẽ bỏ đói hôm nay.

Minh Sang quay đi nhanh:

- Em đi xe bus đây. Trưa em không về nhà đâu.

Minh Luân cũng quay lên lầu:

- Em cũng vậy.

- Nè... nè...

Lắc đầu nhìn hai ông em tinh nghịch, cô lại quay vào bếp vo nồi cơm bắc lên, ghim điện để đó. Vừa với lấy cây chổi, cô vừa thở dài.

Hoàn cảnh gia đình eo hẹp nên tuy mang tiếng ở thành phố, là sinh viên nhưng chẳng có tiền nhà gửi lên hàng tháng. Chị em cô phải lo lấy tiền sinh hoạt hàng ngày. Nỗi lo toan vất vả càng chất chồng lên đôi vai bé nhỏ của cô Nhưng cô không hề than vãn hay oán trách. Nhìn nét vô tư, dí dỏm của các em, nụ cười của chúng là cô tan hết bao mệt nhọc.

Lúc trước có một mình Minh Luân, giờ thêm thằng Minh Sang và Minh Ngân nỗi lo toan càng nhiều hơn. Nhưng cô vẫn vui vì cuộc sống của chị em cô đồng lòng cùng chung một mục tiêu.

Đưa tay nhìn đồng hồ, cô lắc đầu. Loay hoay là tới giờ làm rồi, mệt thật.

Rời nhà, cô móc khóa cẩn thận rồi điều khiển xe chậm chậm theo đường Lê Hồng Phong. Buông nỗi lo âu vô tư nhìn ngắm mọi người... Quá miên man nhìn cô gái mặc áo rất “thời trang”, cô chẳng hay đã vượt đèn đỏ, đến khi nghe tiếng còi cô mới giật mình.

- Ôi! Tiêu rồi.

Anh cảnh sát ra hiệu cho cô tấp vào lề. Dừng xe cạnh bên, cô nhỏ nhẹ:

- Em xin lỗi. Tại em đi làm trễ nên hơi gấp, anh bỏ qua cho em.

Anh cảnh sát gương mặt vẫn nghiêm túc. Tay anh đưa vào cặp lấy biên lai ghi phạt ra.

Nước mắt lập tức đọng ngay mi, cô run giọng:

- Anh đừng phạt em mà. Em xin lỗi.

Đôi mắt anh cảnh sát nhìn lướt qua cô gái, rồi hỏi:

- Đi làm thật không? Hay là hẹn hò với bạn trai vui quá nên vượt cả đèn đỏ? Khai thật đi, tôi sẽ tha cho.

Khẽ lắc đầu, Minh Dung cương quyết:

- Không, không có. Em đi làm thật mà.

Chợt một chiếc xe dừng sát bên, tiếp theo là một người đang bước đến bên anh cảnh sát:

- Khải Hoàn ! Lại làm khó ai vậy hả ?

- Thằng kia ! Tao đang làm nhiệm vụ, đừng có xía vào nha, tao bắt luôn cả mày đấy.

Thiện Lương le lưỡi, anh rút cổ giả vờ sợ hãi :

- Anh Hai ! Tha cho em đi, em lỡ đại...

Liếc nhìn Thiện Lương, Minh Dung lầm bầm :

- Hừ ! Lo chuyện tào lao nữa rồi , đúng là “Ông Tám ”

Quay nhìn cô gái , Thiện Lương trợn mắt :

- Ủa ! Em chưa đến tòa soạn sao ? Vậy mà anh tưởng em đến trước anh rồi chứ.

Trong khi Khải Hoàn chưa hiểu chuyện gì, thì Thiện Lương bước đến bên cô gái :

- Em đưa thẻ nhà báo cho anh.

Nghe giọng ngọt ngào của anh, Minh Dung trợn mắt :

- Nè ! Tôi chẳng là gì của anh nha , đừng thấy tôi gặp chuyện rồi bắt nạt đấy, tôi chẳng dễ ăn hiếp đâu.

- Anh biết , anh biết . Nhưng anh đâuỡ ăn hiếp em , anh chỉ giải vây cho em thôi . Nào nhanh đi ! Chúng ta trễ giờ làm rồi đó.

Đưa thẻ nhà báo cho anh, cô lầu bầu :

- Tôi mà phát hiện anh có ý đồ là đừng có trách tôi.

Đưa thẻ ra trước mắt. bạn, Thiện Lương nhăn mặt :

- Thông cảm nha.

Rồi anh rí nhỏ vào tai bạn :

- Bỏ của tao đây . Mà mà lộn xộn là tao ột đá vào hông tiêu đời bây giờ.

Khải Hoàn vẫn xé giấy phạt nhét vào túi bạn :

- Vậy thì mà đóng phạt giùm cô ấy đi . Tao đang làm nhiệm vụ , không xin xỏ gì hết. span>

Anh quay sang Minh Dung :

- Cô kia ! Dắt xe lên đây.

Thiện Lương chống nạnh, mắt anh trợn lên :

- À ha ! Được , dám chống đối với tao mà ngon lắm . Tao sẽ viết một bài báo nói về bản chất xấu xa của mày . Một mặt , tao sẽ cho con bồ mày biết , mày đang “cua” con khác. span>

- Nè ! Nhà báo gì mà ăn nói thô lỗ vậy hả ?

- Tao... đâm vào mặt mày đó , mày nói thêm một câu đi.

Thấy Thiện Lương quá khích , Minh Dung sợ xảy ra chuyện . Cô vội bước lại kéo tay anh :

- Bỏ đi anh , đừng gây sự nữa.

Lúc này Khải Hoàn mới phá lên cười , anh vỗ vai bạn :

- Ha... ha... lo lắng vậy là thật rồi . Xin lỗi nha , tao chỉ thăm dò giùm tình cảm của bạn gái mày thôi.

Quay sang Minh Dung , anh nheo mắt :

- Em quả thật là chọn không sai người . Bạn anh là một thằng ” ăn chơi” có tiếng đấy.

- Ê , thằng kia ! Mày nói gì vậy ?

- Đâu có gì . Đó , em thấy không ? Bản chất của nó thô bạo lắm , em phải canh chừng , nếu không sau này em chửi nó là vũ phu thì muộn quá rồi.

Tuy bực bội vì bị hiểu lầm , nhưng buộc lòng cô phải bật cười vì cách nói dí dỏm của anh : - Vậy anh cho em đi , phải không ? Em cảm ơn anh nha.

- Anh mà không cho em đi thì anh... phải đau khổ cả đời đấy.

- Tại sao vậy ?

- Thì miệng lưỡi nhà báo của hấn đấy . “Ông Tám” lắm.

Thấy Minh Dung nhìn mình cười . Thiện Lương biết ngay mình bị nói xấu vì đâu lúc nào cô nhìn anh cười tự nhiên thế.

Bước lại anh giật tấm thẻ trên tay Khải Hoàn :

- Trả đây , tao còn đi làm nữa . Mày muốn ăn đòn à ?

Anh nhìn Minh Dung hạ giọng :

- Chúng ta đi thôi . Hôm nay mà vào trễ là bị chửi cái chắc.

Chào Khải Hoàn , cô bước lại xe nhưng khởi động hoài mà không nổ . Cô nhăn mặt :

- Lại bị sao rồi ? Chán thật ! Nhanh hơn Khải Hoàn , Thiện Lương bước lại . Anh tự nhiên ngồi lên phía sau xe :

- Em khởi động lại xem nào.

Chiếc xe vẫn nằm yên một chỗ chẳng nói câu nào , anh choàng tay qua hai bên làm Minh Dung lọt thỏm vào lòng anh. - Nè ! Anh làm cái trò gì vậy ?

Anh hù dọa :

- Cô ngồi im nha . Tôi mà khởi động máy nổ , vô số tông vào cột điện là vô... nhà thương đấy.

- Anh dám .. - Đừng thách anh . Có em đi cùng, vui lắm đó.

- Hừ !

Đạp liên tục mấy cái nhưng không nổ , Thiện Lương khoát tay :

- Đừng phí thời gian nữa . Gởi xe đi , anh chở em đi làm.

- Không , tôi đi xe ôm.

- Vậy cô coi như tôi là xe ôm đi , đến nơi cô trả tiền cho tôi.

Thấy hai người lớn tiếng , Khải Hoàn bước lại :

- Chuyện gì vậy ?

Quăng chìa khóa xe cho bạn , Thiện Lương liếc mắt :

- Muốn giam xe chứ gì , giao luôn ày đấy . Nhớ trông chừng cẩn thận.

Anh bước lại xe của mình khởi động máy :

- Nhanh đi Dung !

Cô còn đang chần chừ thì tiếng hối của anh làm cô phải lẹ làng bước lại :

- Em đừng chọc anh giận nha . Anh mà nóng lên là chuyện gì cũng dám làm cả.

Chiếc xe đang ngon ngon bỗng nhiên thắng gấp . Trán cô đập vào vai anh đau điếng :

- Nè ! Nhớ sửa xe giùm luôn nha.

Nhìn theo bạn , Khải Hoàn lắc đầu . Anh mỉm cười , nhưng nụ cười không trọn vẹn.

Đưa tay sờ trán , Minh Dung lau bầu :

- Tôi mà chấn thương , anh sẽ bầm mình với tôi . Cho anh biết , tôi có ba thằng em trai đó.

Giả vờ rứt vai , Thiện Lương lè lưỡi :

- Ui da ! Sợ quá ! Em nỡ lòng giết người yêu sao ?

- Đừng có đùa quá lố nha . Tôi với anh yêu nhau hồi nào ? Thấy tôi im lặng , tưởng tôi hiền à ?

- Cám ơn lời cảnh cáo , tôi đã biết cô hung dữ đến cỡ nào rồi , không cần nói nhiều làm gì . Ngồi yên đi , tôi chạy nhanh đây.

Thường ngày cô rất sợ tốc độ nhanh nhưng sao hôm nay ngồi sau lưng anh , cô cảm thấy rất an toàn . Một cảm giác nhẹ nhàng chiếm lấy cô . Cô lắc nhẹ đầu tung bay làn tóc theo gió.

Khẽ mỉm cười khi nhìn thấy gương mặt tươi tắn của cô , anh giảm dần tốc độ và chuyển sang đường khác mà cô không hề biết . Con đường này đảm bảo khi đến tòa soạn sẽ trễ mất thôi.

Bước lên xe , đang loay hoay tìm chỗ ngồi thì ...

- À ...

Chiếc xe lăn bánh làm mọi người ngã dồn về phía sau . Thân hình một cô gái đè lên người anh . Minh Sang nín cả thở , anh nhìn cô gái trần trần.

Cô gái thì thật là vô tư . Chỉ biết la đau , đến khi có người lên tiếng , cô mới giật mình.

- Trời ơi ! Cô đứng lên cho cậu ấy ngồi dậy đi . Nằm hoài như vậy có cậu ấy đau chứ cô đau cái gì.

Cô gái bật dậy như chiếc lò xo , mặt đỏ bừng :

- À ! Xin lỗi anh , tôi thật vô ý.

Ngồi dậy thở phào nhẹ nhõm , anh lắc đầu :

- Không có chi . Cô có bị thương không ?

- Dạ không , cảm ơn anh.

Nhặt cặp lên , Minh Sang đưa tay :

- Cô ngồi đi , tôi đứng được rồi.

Cô gái nhìn anh rồi mỉm cười :

- Cảm ơn anh.

Bắt đầu từ đó , chiếc xe thì lăn bánh còn mắt của anh chỉ tập trung nhìn phía trước . Anh đâu có biết cô gái kia đang nhìn anh đến không chán . Cách mấy phút , cô lại đưa mắt nhìn anh.

Phát hiện ra một vết bẩn nơi cổ áo anh , cô đứng lên :

- Anh gì ơi ?

Minh Sang vừa quay lại thì chiếc xe cũng thẳng gấp . Cô gái té úp thẳng vào người anh . Anh cũng quá bất ngờ , đưa tay chụp vào tay vịn xe . Cô gái ôm trọn Minh Sang vào lòng , môi cô chạm vào má anh làm cả hai chết đứng . Một cảm giác tê dại chạy khắp người cả hai.

Chiếc xe trở lại vận tốc bình thường . Cô gái buông nhanh Minh Sang ra , đỏ mặt :

- Xin lỗi anh , tôi ... tôi ...

Mọi người xung quanh thì phì cười , trước cảnh tượng trở trêu như vậy.

- Trời ạ ! Hai người giống một cặp tình nhân quá.

Minh Sang cũng lúng túng không kém , anh thật khó mở lời.

4. Chương 04 - Part 01

Chương 04

Minh Sang cũng lúng túng không kém , anh thật khó mở lời.

Cô gái nhặt chiếc cặp lên trao cho anh :

- Cổ áo anh bị bẩn , nên tôi...

- À ! Thế à... Không sao . Đến công ty, tôi sẽ tẩy sạch nó.

Cô gái mỉm cười khi nhìn thấy dấu son môi của mình trên má anh.

- Cô cười gì thế ? Mặt tôi...

Minh Sang ngơ ngác hỏi :

- Không . Đây anh...

Cô gái vừa kéo hộp khăn giấy ra thì chiếc xe ngừng lại .Minh Sang lật đật chạy xuống.

- Xin lỗi cô , tôi phải xuống xe đây . Chào cô.

Cô gái nhìn theo Minh Sang , lắc đầu :

- Trời ạ ! Mặc như thế mà vào làm việc ư ?

Cô nhìn lên bảng hiệu công ty “Công Ty TNHH Đại Thành”.

- Há ! Chết rồi ! Cha mà thấy nhân viên không tề chỉnh như thế thì... anh ấy sẽ bị đuổi mất thôi . Không được, mình phải giúp anh ta.

Nghĩ thế , cô gái đập cửa :

- Bác tài ! Cho cháu xuống.

Cô gái bước xuống xe, hối hả chạy vào trong công ty . Mọi người trên xe đều bật cười : span>

- Phải lòng rồi . Thấy sét tình yêu mà.

Minh Sang rất vui vì ngày đầu tiên đi làm mà . Gặp ai , anh cũng chào , và cũng được đáp lại bằng nụ cười.

Anh nghĩ chắc là tại vẻ đẹp trai, phong độ của anh nên mọi người đều có thiện cảm .Tiếng bước chân của anh vững chắc và tự tin hơn.

Bước vào phòng kinh doanh, Minh Sang cúi đầu :

- Em tên Minh Sang , là nhân viên mới của công ty được. nhận vào làm tại phòng kinh doanh . Xin chào anh chị buổi sáng ạ.

Cả chục cặp mắt đều quay ra cửa . Lập tức , cả chục cái miệng cũng mở ra ra.

- Hi... Hi... Anh gì ơi ! Trông anh thật là đẹp trai đây...

- Trời ạ ! Chú em ơi ! Làm gì thì làm “nổi tiếng” thế không chừng nhân viên nữ trong công ty này chết hết.

Vẫn không biết chuyện gì, anh vẫn nhoẻn miệng cười :

- Mong anh chị chỉ bảo ạ.

- Nhìn chú em chắc là giỏi hơn tui. này rồi, còn chỉ với bảo gì nữa . Có chú em “truyền kinh nghiệm ” cho tui tui thì có.

- Anh Sang ơi ! Anh thật là tài đó . Lần đầu tiên đi làm , đã gây ấn tượng trong lòng bọn em rồi.

- O... tôi không dám.

Chợt có tiếng gót giày nện nơi phía sau lưng Minh Sang, rồi một cô gái xuất hiện :

- Chào anh . Anh đi theo tôi.

- Để làm gì ? Nè ! Đừng kéo chứ, nơi đây là công ty.

- Ủa, Nhã Tâm ! Em đến chơi hả ? Giám đốc chưa tới.

- Chào anh chị, em xin phép một chút.

Nhã Tâm kéo Minh Sang : span>

- Đi theo tôi , nhanh đi !

Kéo anh chạy như bay vào toa lét, cô quay anh vào kiếng :

- Nè ! Anh nhìn đi.

Minh Sang hoảng hồn, anh đưa tay sờ lên má.

Minh Sang cũng lúng túng không kém , anh thật khó mở lời.

- Cái gì thế này? Tôi sao lại... chuyện này là sao?

Nhã Tâm chìa khăn giấy ra trước mặt anh:

- Của tôi đây, xin lỗi anh.

Nhớ lại lúc trên xe, Minh Sang để mặt:

- Sao lúc đó cô không nói cho tôi biết, để bây giờ cả công ty hầu như đều nhìn thấy hết rồi.

- Tôi xin lỗi... lúc đó tôi chưa kịp nói, anh đã xuống xe rồi. Nè! Anh đừng có lau như vậy, không ra đâu. Để tôi...

Giằng lấy khăn giấy từ tay Minh Sang, cô kéo cổ anh xuống.

- Thấp xuống coi!

Minh Sang đưa mắt nhìn cô gái. Hơi thở của anh phả lên má cô nóng hổi khiến cô ngượng ngùng không dám nhìn anh.

- Xong rồi đó.

Anh đưa tay lên má:

- Cảm ơn cô.

- Anh không giận tôi chứ?

- Không, ngược lại tôi càng thấy nó thú vị nữa là khác. Thôi, tôi phải đi đây, cảm ơn cô nhiều lắm.

Nhã Tâm lại kéo tay anh:

- Khoan đã! Còn cổ áo của anh kìa.

- À! Không sao đâu, một chút thôi mà.

- Không được! Ai lại đi làm với vết bẩn thế kia. Anh cúi xuống đây, tôi tẩy nó cho.

- Phiền cô quá.

- Anh nhiều lời quá.

Minh Sang cúi xuống, họ lại mặt gần sát mặt. Nhã Tâm liếc nhìn anh. Hừ! Con trai gì nhát thế? Đụng vào có một chút cũng run. Nhưng mà anh ta đẹp trai đấy chứ.

Dáng phong trần ra phết, chắc là mới từ tỉnh lên đây.

- Anh xin việc ở đây lâu chưa?

- À! mới tuần rồi.

- Anh xin vào phòng Kinh Doanh à?

- Ủ! mà cô làm gì trong đây vậy? Ai nhìn thấy cô cũng tỏ vẻ thân mật cả. span>

- Tôi... tôi..

Đúng lúc cánh cửa bật mở, cả mười mấy người chất chồng lên nhau.

- Ui da! Làm cái gì vậy? Từ từ mà coi chứ.

Cả hai rời xa nhau ra, Nhã Tâm trợn mắt:

- Mấy người làm gì vậy? Co muốn tôi méc...

- Í... đừng Nhã Tâm, tụi anh hông nói gì hết mà.

- Ủ, tụi chị cũng vậy.

Nhã Tâm giận dỗi bỏ đi, Minh Sang cũng bước theo, nhưng bị chặn lại.

- Nè! Sướng nha, quen được một người con gái như thế!

Anh cố gắng giải thích:

- Không, em không có quen cổ. Chuyện này chỉ là...

- Thôi cậu ơi, quen thì nói quen, ngược ngùng làm gì. Tôi mà như cậu hử, là sướng nhất đời rồi, chẳng qua nằm mơ cũng chả được thôi.

Một cô gái lại gần Minh Sang:

- Xem ra Nhã Tâm cũng chọn không lầm người. Chàng trai này chắc giám đốc thích lắm đây, thằng cha Gia Phong cạnh tranh không lại đâu.

Một anh chàng “Bà Tám” cũng gật gù:

- Ủ phải. À ! Mà tôi chưa thấy Gia Phong đâu à nha!

Đúng lúc , một tiếng nói lớn làm mọi người giật mình :

- Nè ! Giờ làm việc. mà tập hợp ở đây làm gì vậy? Tính ngồi không rồi hưởng lương , phải không ? Tôi đuổi việc hết bây giờ.

Mọi người cụp đầu giải tán . Minh Sang cũng bước theo.

- Anh kia đứng lại ! span>

- Vâng, anh gọi tôi.

- Ngày đầu tiên đi làm mà lại gây ra sóng gió vậy rồi sao ? Anh thật là tài giỏi đấy.

Một chàng trai với dáng người tuấn tú, đôi mắt đẹp, đôi môi trái tim y như con gái nhưng lại thốt ra những lời châm chọc khiến Minh Sang cảm thấy khó gần gũi.

- Chỉ là chuyện hiểu lầm thôi, anh quan tâm quá.

Cảm thấy đây là một đối thủ cả trên mọi phương diện của mình, Gia Phong cứng rắn :

- Anh đi theo tôi, tôi sẽ phân công việc làm cho anh.

- Vâng.

Trở về phòng với tâm trạng khá căng thẳng, Minh Sang hỏi nhỏ một cô gái : span>

- Chị cho em hỏi, đề cập đi làm ở đây đâu ạ ?

- Thì trong học bàn làm việc của em đó . Đấy ! Nó nằm kia kìa.

- Dạ không, em phải đi giao hàng.

Huệ Nga , tên cô gái , mở to mắt :

- Cái gì, em đi giao hàng ?

Nghe tiếng của Huệ Nga, cả phòng bèn xúm lại quanh Minh Sang :

- Ông giao cho em đi giao hàng hử ? Trời ơi ! Như vậy là đi ra mặt rồi.

- Ủ . Tui cũng nghe thông báo là cậu sẽ làm về thông tin quảng cáo, mà giờ sao lại... Huệ Nga đảo mắt:

- Em cứ lên gặp giám đốc trình bày rõ đi . Biết đâu ông ta sẽ giúp em giành lại công bằng.

Minh Sang lắc đầu:

- Thôi chị ạ, công việc nào cũng là công việc mà, miễn có tiền lương là được rồi phân biệt để làm gì? Vả lại, em cũng thích đi giao hàng lắm. span>

- Em ơi! Không phải dễ đâu . Chán lắm! Máy bảng hợp đồng giao cho khách mà không vừa ý họ, là bị quất mắng ngay, có khi bị đuổi việc hoặc trừ tiền lương nữa đó.

- Vậy ư ? Nhưng mà cũng phải thử thôi, việc gì cũng phải có khó khăn mà . Cám ơn anh chị đã giúp đỡ.

- Anh kia! Sao còn ở đây Không giao hàng đi, đợi tôi đưa xe đến đón anh à?

Đôi mắt của Gia Phong liếc xung quanh làm mọi người phải giải tán về bàn làm việc của mình.

Tiếng Huệ Nga nho nhỏ:

- Xem chừng chuyện hồi sáng làm “ông ta” chột dạ rồi, coi bộ em sẽ khổ dài dài.

Chẳng hiểu chuyện gì, nhưng Minh Sang đã ngầm hiểu rằng: mình đang bị đì. Không sao . Đối với mình công việc càng khó thì càng thích thú, càng say mê, càng tìm tòi, càng học hỏi.

Anh bước ra khỏi phòng với tâm trạng thoải mái trở lại, nụ cười lại nở trên môi . Anh lại làm cho các cô gái nhìn nữa rồi.

Một đôi mắt nhìn theo, không thù hận, không ganh ghét, nhưng có một ngọn lửa còn nóng hơn thế: “GHEN”. Chỉ một chữ cũng đủ để mọi chuyện bất công xảy ra, dù trên mọi phương diện nào.

oOo Kéo vôi tắm chần đắp lên mặt, Nhã Tâm cự nự: - Vú ơi! Để cho con ngủ thêm một tí nữa đi . Hôm nay con nghỉ học mà.

- Thôi cô nương, thức dậy giùm vú đi, khônng thôi ông chủ sẽ rầy chết đó.

Cô chu môi:

- Con không sợ. Cha mà mắng con, con sẽ méc với mẹ. Lúc đó, mẹ sẽ mắng lại cha.

Bà vú ngồi xuống mép giường, bà xoa vào trán cô chủ nhỏ:

- Cô lém quá! Hèn chi mẹ cô nhọc nhằn vì cô từ hồi nhỏ tí lặn.

Mắt bà ngân ngấn lệ. Chuyện của mười mấy năm về trước bỗng chốc ùa về.

- Vú à! Tôi đau ngực quá.

Bà vú hoảng hốt khi thấy bà chủ vật vã trong cơn đau:

- Trời, bà chủ! Bà có sao không? Tôi... tôi đi gọi bác sĩ đến liền nha . Bà... bà ráng đợi tôi.

- Đừng vú! Tôi... tôi muốn gặp con bé. Vú ẵm nó đến đây cho tôi.

- Nhưng mà...

- Vú! Tôi van vú mà. Vú làm ơn đi . Nếu không...

- Được, được.

Bà vú để Nhã Tâm nằm cạnh bà chủ, nước mắt bà đã tuôn rơi từ khi nào.

- Ôi, con tôi! Tâm ơi! Mẹ xin lỗi con. Có lẽ mẹ sẽ không nhìn thấy con trưởng thành và khôn lớn. Mẹ thương con lắm, nhưng mà... mình làm sao cãi được số trời hử con? Mẹ phải...

- Bà chủ, bà sẽ khỏe lại mà. - Vú! Tôi có một chuyện muốn cầu xin vú.

- Bà đừng nói thế bà chủ. Có chuyện gì, bà cứ sai bảo tôi làm. Từ nào giờ, bà đối xử tốt với tôi, tôi không bao giờ quên ơn, dù có chết tôi cũng làm mà.

- Cám ơn vú. Tôi muốn nhờ vú chăm sóc Nhã Tâm giùm tôi . Vú hãy bên cạnh nó, khuyên bảo dạy dỗ nó nên người . Vú hãy thay tôi mà nhìn nó lớn lên như thế nào..

- Bà chủ!

- Còn nữa... Chị Xuân Hoa! Hôm nay em gọi chị như vậy là em muốn... chị thay luôn cả em... chăm sóc cho Xuân... Cường. Anh ấy... anh ấy... sẽ mất tất cả nếu như bị cú sốc này mà không có người bên cạnh động viên, an ủi.

- Bà chủ! Tôi không thể.

- Chi... chi... có thể mà. Chị hứa với tôi đi . Á! Đau quá... chi... hứa đi chị.
 - Vâng, vâng, tôi hứa . Bà hãy nằm nghỉ đi, tôi đi gọi bác sĩ.
 - Không kịp đâu... Tôi... biết bệnh của mình mà.
 - Bà chủ...
 - Nhã Tâm! Con nghe lời mẹ, mạnh, khỏe , khôn lớn nhen con. Đừng cãi lời của cha và của vú. Me... me... xin lỗi...
 - Chị Hoa! Tôi...
- Bà vú nắm lấy tay bà chủ:
- Chúa ơi! Xin cứu bà chủ của tôi.
 - Chi... cho em... gửi lời xin... lỗi... anh... anh...
- Một tiếng nấc nghẹn, rồi tất cả chìm vào im lặng, chỉ còn lại tiếng khóc của Nhã Tâm và tiếng gào của bà vú.
- Xuân Cường vừa bước đến cửa phòng cũng phải ngã quỵ. Anh Thật không chịu nổi trước cảnh như vậy...
- Vú này! Vú đang nghĩ chuyện gì vậy ? Có phải vú nghĩ đến mẹ con không?
- Bà Xuân Hoa đưa tay lau giọt lệ vừa trực trào ra khóe mắt:
- À... ừ...
 - Con đã nói với vú rồi, mẹ con sẽ vui khi thấy con khôn lớn. Với lại, đó cũng là nhờ công của vú nuôi dạy con, mẹ sẽ thương vú nhiều hơn.
- Bà Xuân Hoa kéo chiếc chăn ra khỏi người cô:
- Được rồi, dậy đi cô, đừng nằm nướng nữa, khét cả bây giờ.
 - Ừ! Vú hồng co thương con, con ghét vú.
 - Nhã Tâm!
- Tiếng của ông Xuân Cường làm cô phải giật thót người:
- Cha!
 - Con dám nói với vú như vậy đó hả? Xem ra cha chiều con riết rồi con không xem ai ra gì cả. Mau quỳ xuống đó cho cha!
- Bà Xuân Hoa xua tay:
- Không sao . Tại nó mới thức dậy nên hơi bực mình thôi . Có lẽ hồi tối nó khó ngủ. Bỏ qua đi ông chủ à.
- Ông Xuân Cường quay nhìn bà, đôi mắt ông long lanh ảm áp.
- Xem ra vú còn chiều nó hơn tôi nữa.
- Bà Xuân Hoa cúi đầu nhanh, tránh ánh mắt của ông, lòng bà lại hồi hộp lo lắng.
- Nhã Tâm cúi lấy tay vú, nũng nịu:
- Con nói vậy chứ ghét vú sao được mà ghét. Con thương vú nhiều hơn cả cha nữa là.
 - Vật sao ? Vậy thì cha trở thành người dư thừa rồi, phải không? Thôi, cha đi vậy, ở đây một hồi là cha khóc đó.
 - Nè! Ông chủ đi đâu vậy ? - Bà Xuân Hoa hỏi với theo.
 - Tôi xuống chờ vú làm điểm tâm cho tôi, ăn rồi đi làm.
 - Thấy chưa ? Tại con mà vú quên làm điểm tâm cho cha con, ông ấy sẽ giận à xem.

- Ôi! Vú thật đảm đang.

Bước chân xuống nấc thang cuối cùng, Nhã Tâm đã cao giọng:

- Cha ơi! Cha!

5. Chương 04 - Part 02

Ông Xuân Cường từ phòng ăn bước ra: - Gì nữa đây ? Tôi mắc nợ cô à?

Đu nhanh vào tay ông, cô lú lo:

- Hôm nay, cha cho con vào công ty chơi nhé. Con sẽ không quậy phá nữa mà im lặng theo cha học hỏi.

Ông đưa tay sửa cà vạt: - Tôi mà tin cô mới lạ đó.

- Thiệt mà. Cha cho con đi đi.

- Đừng nhõng nhẽo nữa cô à. Cha cô mà không cho cô đi cũng không được, cô sẽ làm cả thành phố này ngập lụt hết.

- Vú lại ghẹo con. - Nhưng ma cha lại thấy cô Xuân Hoa nói đúng đó.

Nhã Tâm vỗ tay:

- A ha! hôm nay con mới nghe cha gọi vú thân thương như thế đó. - Ồ... chẳng lẽ không được hay sao?

- Thì con có nói gì đâu.

- Ra xe mau đi, không thôi cha cho con ở nhà đó.

- Dạ.

Chờ bóng Nhã Tâm khuất nơi cửa, ông Xuân Cường mới nhìn bà Xuân Hoa, giọng ông êm ái lạ:

- Tôi gọi như thế, cô có ngại không?

- Ồ... dạ... không.

- Thôi, tôi đi làm đây. Trưa nay tôi co lẽ không về được, cô đừng chờ cơm nhé.

- Thế... Ông...

- Tôi bận họp đột xuất, được chưa ? Còn chuyện gì muốn biết nữa, tôi không có bí mật đâu . Cho dù có, cô cũng phát hiện hết rồi.

Nhìn theo dáng ông Xuân Cường mà lòng bà ảm áp lạ. Tuy nhiên, một góc khá lớn trong tim bà lại cảm thấy ray rứt không yên.

Đẩy nhẹ cửa phòng , Nhã Tâm từng bước , từng bước đi về phía cô gái.

- Hù !

- Á ! Trời phật cứu con.

- Hi hi... Trông chị to con thế sao mà nhát như thỏ ấy.

Huệ Nga trợn mắt :

- Cô tù lù phía sau , ai mà không giựt mình . Có khi ngã ngang chết giấc nữa là khác . Ủa ! Mà em vào đây với ai ?
- Thì cha em.
- Chết cha ! Giám đốc vào rồi hả ? Vậy mà tụi nó đâu hết trơn, chưa vào phòng.
- Nhã Tâm ngả lưng vào ghế ở một cái bàn gần đó.
- Chắc là ở dưới căng tin.
- Cô đưa mắt nhìn quanh, phát hiện chiếc cặp của Minh Sang để trên bàn , liền hỏi :
- Cặp đó của ai mà đẹp quá vậy chị ?
- Ủ , của Minh Sang đấy . Cậu ta đi làm rồi.
- Minh Sang ! Một cái tên ẩn tượng đấy.
- À ! Là cái anh chàng mà em với anh ta làm gì trong toa lét đó... hai người không quen nhau sao ? - À... ừ... mà không có.
- Chị không hiểu.
- Ủa ! Mà anh ta làm việc trong phòng này mà . Không lẽ anh ta cũng thắp tùng cùng mấy anh chị kia ?
- Làm gì có chuyện đó , bị đì muốn gần chết thì có . Mới sáng vào đã bị lôi đầu đi giao hàng ở tận Tân Sơn Nhất . Tội nghiệp , ngày nào về cũng phờ phạc cả người.
- Cái gì ! Anh ta đi giao hàng ? Chuyện đó đã có nhân viên làm rồi mà ?
- Chị cũng đâu có biết , phó giám đốc bảo sao thì phải làm vậy thôi.
- Gia Phong ?
- Ủ . Ngày đầu tiên là có ác cảm rồi . Xem ra, anh chàng Minh Sang này phải chịu khổ dài dài.
- Hừ ! Thật là quá đáng mà . Em phải làm sáng tỏ chuyện này mới được.
- Nhã Tâm dùng dùng bỏ đi . Một cơn giận chẹn ngang cổ làm cô đỏ gân cả mặt.
- Tung mạnh cửa phòng phó giám đốc cô bước vào.
- Vừa trông thấy cô, Gia Phong mừng rỡ , anh bước nhanh lại :
- Nhã Tâm ! Em mới đến hả ? Có chuyện gì mà tìm anh sớm vậy ? Bảo anh đưa em đi chơi phải không ?
- Anh thật là quá đáng !
- Em đang nói gì vậy ? Anh đã làm chuyện gì quá đáng với em ?
- Không phải với tôi, mà với Minh Sang . Tại sao anh lại giao cho anh đi giao hàng , trong khi nhân viên giao hàng đã có, thậm chí dư người ? Gia Phong tắt lịm nụ cười khi nghe nhắc đến tên Minh Sang , lại là trên đôi môi của người con gái anh yêu nữa.
- Anh không nghĩ đó là chuyện quá đáng . Nhân viên nào vào công ty này cũng phải qua ba tháng thử việc . Anh chỉ thử sức anh ta thôi mà.
- Thử sức ? Sao anh không nói đó là vụ lợi cá nhân ? - Em nói vậy mà nghe được à ? Em nhìn xem, nghĩ xem, anh ta là gì, anh làm gì ? Anh ta chỉ là một nhân viên quèn . Còn anh, anh là một phó giám đốc . Anh ta có điều kiện gì để anh ganh tức chứ ?
- Đúng . Tuy anh ta thua sút anh về địa vị, nhưng về tất cả mọi quan điểm... khác , anh ta đều vượt lên trên anh , anh có lẽ không thể sánh bằng. Gia Phong nghẹn lời, lòng anh nóng như lửa đốt :
- Em là gì của anh ta ? Hai người quen nhau thân với nhau lắm sao ?

- Tôi không là gì của anh ta cả, lại chẳng quen biết nhau, nhưng tôi lại thấy bất bình giùm chẳng được hay sao ?

Anh nắm lấy tay cô, mắt anh long lanh quẩn rũ :

- Anh ta và em không quen biết thì em để tâm làm gì ? Còn anh với em đã quen biết nhau từ lâu, chẳng lẽ em lại trách anh vì một chuyện không đâu ?

Rút nhẹ tay lại, cô cong môi :

- Quen biết thì quen biết chứ , chuyện công bằng tôi phải nói.

- Công bằng ? Công bằng là cái quái gì , tại sao em lại đi lo lắng ột thằng xa lạ ? Anh có thể đuổi hấn ngay bây giờ nếu anh thích.

Nhã Tâm trợn mắt , cô đánh giọng.

- Anh dám !

- Hừ ! Như vậy mà nói không quen nhau . Cả hai người làm tôi tức cười đấy . Không quen nhau mà lại lo lắng như vậy, lại thân mật nữa . Trời ơi !

Gia Phong đập tay lên bàn, kính bể đâm vào tay anh làm chảy máu đỏ cả một góc bàn.

Hoảng hồn, Nhã Tâm lao lại bên anh :

- Anh làm cái gì vậy ? Tội tôi quen nhau thì sao chứ ? Chỉ là bạn bè thôi mà . Coi anh nè, tay anh chảy máu nhiều quá.

Cô chạy lại tử cứu thương :

- Để yên đó, em sẽ băng lại cho anh . Coi chừng nhiễm trùng đấy.

Từ “em” ngọt ngào thốt ra từ bờ môi quẩn rũ làm dịu ngay cơn giận của Gia Phong.

Anh ngoan ngoãn ngồi yên để cô băng lại.

- Vết đứt khá sâu, anh phải đi bác sĩ mới được, nếu không sẽ phát sinh nhiều chuyện lắm đó.

Khẽ vuốt tóc cô, anh mỉm cười :

- Anh biết rồi, anh xin lỗi . Có làm em sợ không ?

- Sợ thì em có sợ, nhưng mà còn một lát nữa là em không có cứu anh đâu, để anh chảy máu cho đến chết mới thôi.

- Thế anh chết, em có buồn không ? - Làm gì phải buồn, anh có liên quan gì đến em đâu.

Lời nói vô tư của cô như một vết dao vừa đâm vào tim anh . Anh thở dài nhìn cô, lòng anh lại nôn nao dậy sóng.

Ông Cường bước vào , ông hắng giọng :

- Hừm ! Có chuyện gì mà hai đứa hét om sòm vậy hả ?

- Bác Cường !

- Cha !

Nhìn thấy máu trên bàn , ông trợn mắt :

- Trời ! Hai đứa sao vậy hả ? Mau gọi cấp cứu đi !

Gia Phong đứng dậy, anh hươ tay :

- Không sao đâu ạ . Chỉ tại con bất cẩn làm bể kiếng thôi.

Nhã Tâm để hộp thuốc vào chỗ cũ , cô lừ mắt : - Đúng đó cha . Anh ta gan lì lắm , đứt sâu như vậy mà tỉnh bơ hà, lại còn tức giận muốn đánh lại cái bàn nữa chứ.

- Vậy sao ? Nhưng mà cha không hiểu lời của con nói.
- Dạ, cô ấy nói là vì vô ý làm đứt tay , con không trách mình bất cẩn mà lại trách cái bàn kiếng đã gây ra.
- Ủ . Chỉ có con mới hiểu được những lời không ra gì của nó thôi , còn bác như người ở trên trời mới xuống vậy.
- Cha này ! Nói con gái như thế hả ? Bỏ cha ra một bên luôn, không thương cha nữa.
- Phải rồi . Gái lớn là phải lấy chồng thương cha già làm gì nữa , thương chồng sướng hơn.

Trong khi cô đỏ mặt cúi đầu, thì Gia Phong lại nhìn cô nòng nân .Anh vui , vì có ông Cường là người ủng hộ và xây đắp tình yêu cho anh.

Ông đã nâng đỡ anh, chỉ bảo anh rất nhiều trong công việc . Ngày hôm anh anh có được chức phó giám đốc này, là nhờ vào lời đề nghị bảo lãnh của ông trước hội đồng quản trị.

Anh đã rất biết ơn, ra sức tạo uy thế và quyền lợi cho công ty . Anh hôm nay đã trở thành một phần không thể thiếu của công ty, vì hình như toàn bộ công việc ông Cường đều giao cả cho anh . Anh là người may mắn và hạnh phúc rồi còn gì.

- Nè ! Tay con như thế, còn làm việc được hay không ?
- Dạ được ạ.
- Hừ ! Bó trắng thế kia, không động đậy được mà làm việc à ? Thôi, con về nghỉ đi, mọi việc ở đây để bác giải quyết cho.
- Dạ... Nhưng mà... - Không nhưng nhị gì cả , bác nói là phải nghe . Nhã Tâm ! Con đưa Gia Phong về nhà nhé, nó lái xe không được đâu.

Tuy còn giận anh, nhưng cô vẫn thấy tội tội nên gật đầu nhanh :

- Vâng ạ.
- Bước ra khỏi thang máy , cô đưa tay :
- Đưa đây em xách cho.
 - Anh xách được rồi.

Cô giậm chân làm mặt ngầu :

- Bây giờ có đưa không thì bảo ?

Gia Phong trao cặp táp cho cô mà lòng anh hạnh phúc lạ . Sự lo lắng của cô khiến anh quên bẵng tất cả mọi chuyện.

Đến hành lang, Nhã Tâm trông thấy Minh Sang từ xa liền vẫy tay :

- Chào anh.
- Bước lại gần, Minh Sang gật đầu :
- Chào cô . Cô lại đến đây chơi sao ?
 - Anh biết rồi à ?
 - Vâng , qua mấy anh chị trong công ty thôi . Tôi thấy bất ngờ và thú vị lắm.
 - Tôi cũng vậy . À ! Công việc anh đang làm có cực lắm không ? Trông anh nhợt nhạt quá.
 - Vì trời nắng nên đổ mồ hôi , tôi không sao đâu . Cám ơn cô.

Nhã Tâm chia khăn giấy :

- Đây , anh lau mặt đi . Tôi rất vui được quen biết anh . Chúng mình làm bạn chứ ?

Gia Phong bước đến, đôi mắt anh đỏ rực lửa , đôi môi mím chặt , nhưng anh vẫn im lặng.

- Vâng , tôi nghĩ chúng ta là bạn từ lúc đầu gặp mặt rồi.

- Anh vui tính quá !

Trông thấy Gia Phong, Minh Sang gật đầu :

- Chào phó giám đốc . Tay anh sao thế ?

- ...

- A... O... thôi, tôi phải đi làm việc đây . Hẹn gặp cô khi khác nhé, chúng ta sẽ nói chuyện nhiều hơn.

- Vâng, chào anh.

Trong khi trên môi Nhã Tâm là nụ cười , thì mặt Gia Phong đã thay đổi . Mắt anh đỏ ngầu nhìn rất ghê sợ . Có lẽ đụng ai là anh gây sự ngay.

Giật cặp tóc trên tay cô, anh lạnh lùng :

- Tôi về đây, em không cần phải đưa tôi đâu.

- Ê... Nè...

Nhã Tâm chạy theo , cô kéo tay anh :

- Anh làm sao vậy hả ? Mới đây đã nuốt lời rồi , em sẽ méc với cha là anh ăn hiếp em đó.

- Anh ăn hiếp em ư ? Có em làm anh đau khổ thì có . Em có biết anh muốn điên lên đây không ?

Cô vẫn vô tư :

- Đâu có chuyện gì đâu . Em thấy anh ta vui vẻ , hoạt bát lại đẹp trai tài giỏi làm việc mà không ngại khó . Người như thế anh phải trọng dụng mới đúng chứ.

- Em... Trời ơi...

Gia Phong bỏ đi nhanh . Nhã Tâm chạy theo bén gót :

- Anh muốn đuổi em hả ? Không có dễ đâu . Em đã hứa với cha rồi , phải hoàn thành nhiệm vụ.

Gia Phong vẫn im lặng , anh mở cửa xe . Nhã Tâm tót vào ngồi ngay tay lái , cô chỉ :

- Qua bên kia.

Thấy Gia Phong đứng yên , cô phùng má :

- Em mà giận là không có năn nỉ à nha.

Buộc lòng phải lên xe, nhưng lòng anh vẫn bức tức . Thấy mặt anh bí xị không chút mùa xuân, cô đưa tay véo vào má anh :

- Đừng như vậy, cười lên đi mới thấy anh đẹp trai , em mới thương.

Lời nói trẻ con, nhưng có hiệu nghiệm . Gia Phong bật cười , anh véo lại vào má cô :

- Em lém quá ! Anh chết vì em cũng không tiếc.

Nhã Tâm mỉm cười, cô để máy xe trong lòng cô cô mơ hồ cảm nhận được một điều gì đó, nhưng cô không muốn hiểu . Cô muốn về hồn nhiên vô tư vẫn ở bên cạnh không sớm mất đi.

6. Chương 05 - Part 01

Chương 05

Kéo hai cây tạ để lên tay Minh Luân, Minh Sang le lưỡi trêu anh :

- Yếu xiu như anh thì làm ăn cái gì được . Ráng mà tập luyện đi . Đảm bảo dưới tay huấn luyện của em, chỉ cần một tháng anh sẽ mạnh khỏe và lực lưỡng như Lý Đức vậy.

Vừa đẩy hai cây tạ vừa nhăn nhó khổ sở , Minh Luân le lưỡi theo em :

- Em thì hay rồi, giỏi rồi, còn anh thì đâu có thời gian rảnh . Tập như vậy anh ăn uống và làm việc không nổi thôi.

- Anh mà không tập , em sẽ không giúp anh lấy tạ xuống.

- Thôi mà nhỏ, tha cho anh đi , anh mỏi lắm rồi.

Minh Sang nhướng mắt :

- Anh có hứa là sáng nào cũng phải tập không ?

- Hứa mà , anh hứa . Nhanh đi nhỏ.

Vừa đỡ tạ xuống, anh vừa giảng đạo :

- Sống mà không có sức khỏe thì không thấy được cái đẹp của sự việc xung quanh, anh biết không ?

- Ông cụ non à ! Tôi mệt quá đi . Xem ra hôm nay tôi phải nghỉ đi làm thôi.

Quăng cái khăn ướt vào mặt ông anh, Minh Sang bật cười :

- Có cần phải như thế không ? Lau mặt cho tỉnh đi, rồi xuống ăn sáng . À ! Nhớ tắm trước nha.

Vừa đi vừa lau mồ hôi, Minh Luân vừa mắng em.

- Anh mà có bị trật xương, hay chấn thương là tại em đó.

- Dễ thôi, em sẽ giúp anh chỉnh hình lại.

Vừa bước xuống khỏi sân thượng, hai anh em đã đụng ngay bà chằn đang đứng chống nạnh :

- Hai anh em nhà người làm cái gì mà âm ỉ vậy ? Mới sáng sớm là quậy phá rồi , phải không ?

- Em muốn luyện tập cho anh Ba đấy , chị có muốn tập không, em huấn luyện luôn cho ?

- Ta tập cái đầu người ấy . Mau vào xếp mền gối lại ngay !

- Thì tụi em tắm xong sẽ làm.

- Đợi tắm xong , rồi ăn sáng , rồi đi làm thì ai sẽ xếp đây ?

- Chị thông cảm cho tụi em mà.

- Không thông cảm gì hết . Hôm nay mà không tự xếp , tao sẽ đem bỏ thùng rác hết . Coi tối ai ngủ chèo queo cho biết.

Minh Sang lầm bầm :

- Biết chị hung dữ như vậy , em sẽ không thương chị nhiều hơn anh Ba.

- Được rồi , cúp tiền ăn sáng luôn.

- Chị Hai !

Minh Luân khoác vai em :

- Đừng lo , anh Ba tài trợ cho.

- Hoan hô ! Chị Hai hết lên mặt rồi nhé . Sau này , em sẽ không giúp chị rửa chén nữa đâu.

- Được , xem hai anh em tụi bây bụng đến bao giờ.

Dẫn xe ra cửa . Minh Luân hỏi em :

- Nhanh đi Sang , anh còn phải lấy bản hợp đồng của công ty nữa.

Vừa kéo dây giày , vừa vơ chiếc cà vạt , Minh Sang quỳnh cả lên :

- Đừng hỏi em . Từ từ đã , anh làm em rối tung hết rồi này.

Minh Dung bước ta , miệng cô lại cong lên :

- Ha, xem kìa ! Sợ trễ giờ sao ? Không ở đó tán dóc nữa đi ?

- Chị độc ác quá ! Cười trên sự đau khổ của người ta.

- Ủ , vậy đó . Ai biểu anh em tụi bây hứa theo ăn hiếp tao.

Bước nhanh ra cửa , Minh Sang lầu bầu :

- Hung dữ như thế , bởi vậy anh Lương cho de là phải.

- Nè ! Mi nói cái gì hử ? Chị mày nghe không có rõ. - Móc lỗ tai đi , bị bít rồi đó.

Minh Luân đạp xe hoài không nổ . Anh bực bội :

- Hôm nay sao thế này ? Đã gần giờ còn kiếm chuyện.

Trao cặp cho anh , Minh Sang vén áo :

- Để em.

Nhưng mọi cố gắng của hai anh đều vô dụng . Cả hai nhìn nhau phì cười :

- Nó nằm vạ rồi , em và anh phải tìm cách khác thôi.

Minh Dung thấy xâu chìa khóa cho người đưa em nghịch ngợm khi thấy hướng đôi mắt tội nghiệp về phía cô.

- Đừng nhìn như vậy , dù sao cũng mang tiếng làm chị , giúp đỡ một lần cho người ta đừng dị nghị thôi.

- Dù gì hay dù sao cũng được, nghĩa cử đẹp như vậy , chỉ có chị Hai mới có thể.

Ngồi lên xe đề máy . Minh Sang lườm anh :

- Anh xui quá , để em chở cho chắc . Em đi nhen chị , ở nhà sửa xe giùm . Cám ơn nhé.

- Hồng dám đâu.

Nhìn theo hai đứa em trai , lòng cô vui lạ . Tụi nó quậy thật , nhưng mà không có tụi nó thì buồn lắm . Quậy như thế mới là con trai chứ.

Khóa cổ xe , cô mỉm cười quay vào nhà , công việc buổi sáng hàng ngày lại diễn ra.

Xong đâu đấy , cô ùa vào phòng tắm . Dòng nước mát làm cô tươi tỉnh hẳn.

- Đúng là buổi sáng tắm khỏe thật.

Gọn gàng trong áo sơ mi ngắn , quần trắng đứng , cô khoác túi xách lên vai.

Đẩy chiếc xe khá nặng ra đến đầu hẻm , cô nhăn mặt :

- Gớm ! Chiếc xe này nặng quá.

Nhìn quanh không thấy một chỗ sửa xe nào mở cửa sớm , cô lăm bầm :

- Chết tiệt ! Biết vậy không cho hai ông tướng kia mượn xe . Thiệt thòi bây giờ mình nhận chứ ai.

Ngậm ngùi đẩy tiếp thêm một đoạn cô rửa thảm :

- Tối đi chơi cho dữ rồi xe hư quăng lại ình , đúng là mắc nợ mà.

Cô mừng rơn muốn nhảy cẫng lên khi thấy một chỗ sửa xe đã mở cửa

Đẩy xe vào , cô nhanh nhẩu :

- Anh ơi ! Xem giúp em chiếc xe với . Nó bị gì mà đạp hoài không nổ.

Sau khi xem qua chiếc xe , anh thợ lắc đầu :

- Cô bé ơi ! Hết sạch xăng rồi.

Nhón chân nhìn vào kim xăng , cô chồm môi :

- Trời ạ ! Vậy mà em tưởng nó bị cái gì . Cám ơn anh nha.

- Không có chi.

Đưa xe đến được cây xăng , cô phải thở hổn hển :

- Cô... cô làm ơn đổ cho cháu mười... mười ngàn xăng ạ.

Nhìn cô gái mồ hôi đầm trên trán , cô nhân viên bán xăng cười :

- Mệt lắm phải không ? Sao không nhớ đổ xăng khi hết vậy ?

- Dạ , tại... tại hai ông nghịch tử hồi tối đi chơi khuya quá , cô ạ.

- Vậy , sao cô không bắt chúng nó đổ ?

- Ôi ! Sáng sớm là chúng đi làm hết rồi , còn mình con là sau cùng đó.

- Cô ơi ! Đổ cho con mười ngàn ạ.

Nghe tiếng quen quen , Minh Dung quay lại :

- Hừ ! Đang bận mình lại gặp “kẻ thù” , điều này chắc phải nghỉ làm một ngày quá.

Cũng nhận ra được “đối thủ” , Thiện Lương nheo mắt :

- Good morning !

- ...

- Nè , cô bé ! Chúng ta sáng sớm gặp nhau , xem ra là có duyên rồi . Ăn sáng chung nhé ?

Minh Dung đề máy vô số vọt đi . Thiện Lương cũng chẳng kém , anh rồ ga phóng theo :

- Nè , cậu ơi ! Tiền xăng...

Bắt buộc phải quay lại , anh nhăn mặt :

- Xui thiệt , không bắt kịp rồi.

- Cô ấy chạy đường Điện Biên Phủ kia . Đường một chiều , dễ đuổi theo lắm.

- Cám ơn cô.

Không mấy khó khăn , anh đã trông thấy “bóng hồng” của mình . Anh ép xe vào làm Minh Dung hoảng hồn , loạng choạng tay lái.

- Nè ! Anh chạy xe kiểu gì vậy , muốn gây ra tai nạn hay sao ?

Quay lại nhìn thấy vẻ đắc ý trên gương mặt của anh , cô lừ mắt :

- Không biết hôm nay là ngày gì mà gặp toàn là chuyện không đâu ? Có lẽ mình phải đi chùa cúng để bỏ tãt phù hộ ỉnh tai qua nạn khỏi quá.

- Đúng rồi , hôm nay là ngày rằm . Cô đi chùa sắm viết một bài báo , chụp vài kiểu hình để làm chuyên mục luôn thể.

- Tôi không rảnh , anh có giỏi thì đi mà viết.

- Ô ! Chứ lúc nãy cô nói đi chùa là gì ? Không lẽ cô đùa với bồ tát hay sao ? Tội lỗi lắm đó cô ơi.

- Anh...

- Tôi sao ? Hôm nay trông đẹp trai lắm , phải không ?

- Xì !

Cái trề môi dài thườn thượt của cô làm Thiện Lương chú ý . “Ồ chà ! Vậy mà mình không phát hiện ra”.

Một ý nghĩ thoáng lên trong đầu anh :

- Một người đẹp như thế mà không cho người đọc biết đến thì uổng lắm . Phải “phô trương” nó ra mới được. - ...

- Này , Minh Dung ! Hôm nay có buổi phỏng vấn Tổng giám đốc Đài Truyền hình , cô có đi không ?

- Xin lỗi , đó không phải là nhiệm vụ của tôi . Với lại , tôi sẽ đi chùa , không thì bị nói là đùa giỡn với “bồ tát”.

- Chuyện như thế mà để bụng sao . Không ngờ cô đấy.

- Tôi chưa ăn sáng mà , đói bụng nên “nuốt” là phải thôi.

- Thế thì tôi mời cô ăn sáng vậy.

- Cảm ơn , tôi phải đến tòa soạn , trễ giờ rồi.

Cứ thế hai người im lặng chạy bên nhau . Chỉ có đôi mắt của Thiện Lương không chịu nằm im , nó cứ liếc mắt nhìn gương mặt của cô gái.

oOo

- Nè ! Anh đứng lại ! Tôi nói anh đấy.

Gia Phong đưa tay chỉ vào Minh Sang.

Dẫn một xấp hợp đồng lên bàn , anh lắc đầu :

- Anh làm ăn như vậy đó sao ? Bảng hợp đồng này , tôi đã giao cho anh tuần trước rồi mà , giờ đây nó vẫn còn nguyên vẹn , không tiến triển . Anh hãy giải thích rõ lý do đó cho tôi.

- Vâng . Tại vì công ty đó đã xin đáo hạn hợp đồng , nên tôi đã không tiếp tục.

- Đáo hạn ? Hừ ! Nếu công ty đáo hạn thì anh phải tìm rõ nguyên nhân để thúc đẩy người ta trả lại hợp đồng . Nếu người ta giải tán công ty thì anh có biết chuyện gì sẽ xảy ra không ?

Minh Sang cố gắng giải thích :

- Tôi biết . Nhưng mà giám đốc của công ty đó hứa là sẽ hoàn thành hợp đồng theo thời hạn đã thỏa thuận.

- Tôi không cần biết anh làm bằng cách nào , mau lấy hợp đồng đó về đây cho tôi . Chiều nay , nếu không thấy nó anh đừng trách tôi đó.

Huệ Nga ngồi nghe chuyện , bức bối quá phải cô phải xen vào :

- Phó giám đốc à ! Công ty họ chỉ đáo hạn thôi mà , ông làm gì mà phải quay cậu ta như vậy ? Theo tôi nghĩ , cậu ta chẳng có lỗi gì cả.

Gia Phong nóng mặt , anh bực vì có người bênh vực cho Minh Sang :

- Cô ở không lắm à ? Chuyện của cô thì cô lo giùm đi , còn nếu như cô muốm thì làm thay cho cậu ta.

- Tôi chỉ thấy bất bình thôi , anh thật là quá đáng.

Minh Sang khoát tay :

- Chị Nga ! Cảm ơn chị . Nhưng chuyện của em , hãy để em giải quyết . Nếu không sẽ liên lụy đến chị , em buồn lắm.

- Hừ ! Em không cãi lại, sẽ bị vùi dập đến hết máu . Một con người như vậy , sao lại được ưu ái đến thế nhỉ ? Ông trời thật là không có mắt.

Gia Phong quay nhìn xung quanh , anh lại muốn nổi điên khi thấy tất cả nhân viên trong phòng đều bỏ cả công việc để theo dõi câu chuyện.

- Nè ! Bộ muốn tôi đuổi việc hết , phai không ? Còn chị , chị hãy suy nghĩ cho thật chín chắn rồi hãy nói . Nếu không , những lời chị nói sẽ gây hại cho công việc của chị.

- Anh hù dọa tôi à ? Hừ ! Thật không ngờ, tôi làm ở đây gần hai mươi năm , cả giám đốc cũng chưa đối xử với tôi như anh . Anh chỉ là một cậu nhóc mới chấp chững mà dám . Được rồi , tôi sẽ đấu với cậu tới cùng.

Dường như nhận thấy mình đã quá lời , Gia Phong cúi đầu im lặng . Tại sao vậy nhỉ ? Tại sao anh lại thay đổi đến bất ngờ như vậy ? Trước đây , anh rất tôn trọng và quý mến chị Huệ Nga , nay chỉ vì một chút nóng giận mà anh đã phạm sai lầm.

Nguyên nhân là gì ? Từ lúc có Minh Sang vào công ty , anh cảm thấy như một sức ép rất lớn đối với anh . Sức ép làm anh không yên tâm từng giây từng phút . Ngày anh làm việc không chú tâm , đêm anh ngủ không ngon giấc.

Anh biết đây chỉ là một mào mống thôi , nó mới chỉ nhen nhúm . Nhưng như vậy thôi . Anh đã phải thay đổi . Còn về sau này , anh không biết sẽ ra sao ?

Tình yêu nó thật đẹp , thật ngọt và quyến rũ . Khi nhìn thấy nó , người ta tưởng như sẽ ngọt ngào và mát dịu như mật ong , nhưng khi nếm rồi thì mới biết được vị đắng chát ở tận đầu môi . Chỉ cần một điều rất nhỏ , một sự va chạm , tác động của sự vật bên ngoài , nó sẽ gây cho người nếm một cảm giác khó chịu đến không ngờ . Người có lý trí vượt bậc chưa chắc ngăn được , huống chi là anh , một con người bình thường cũng có tình cảm và trái tim.

Vâng , người ta nói đó là “GHEN” , một từ dễ hiểu và cũng dễ tìm kiếm . Một từ cũng đủ gây cho con người nỗi đau đủ để làm thay đổi bản chất con người.

Anh là một trong số thuộc hạ của từ “GHEN” đó.

Anh phải làm gì đây ? Anh phải làm sao đây ? anh không muốn như vậy , nhưng mỗi lúc liên tưởng tới hình ảnh mà anh sẽ thất bại , sẽ đứng bên lề hạnh phúc thì tim anh rất đau , rất hận . Anh phải tìm mọi cách để cản trở , để gây khó khăn cho giấc mơ kia không thành hiện thực.

Nếu như anh sẽ làm tổn thương đến nhiều người , và cả tổn thương anh , anh không muốn... anh không muốn.

- Xin... xin lỗi chị . Tôi... tôi xin lỗi.

Quay nhìn Minh Sang rồi anh bỏ đi , bước đi của anh nặng trĩu.

Thế Sơn bước đến bàn Huệ Nga :

- Em thật không ngờ . Tính tình của Anh Phong lại thay đổi như vậy , trước đây đâu có đâu.

Kỳ Duyên cũng nói vào :

- Ủ , đúng đó chị Nga . Em cũng không biết nguyên nhân , chị biết không vậy ?

Huệ Nga lắc đầu . Cô thở dài , trong lòng cô cũng đâu có giận Gia Phong :

- Không . Có lẽ vì áp lực công việc quá lớn.

- Chị không trách anh ta hả ?

- Trách làm gì , nó đã xin lỗi rồi mà.

Minh Sang cũng cúi đầu :

- Xin lỗi chị . Mọi chuyện cũng do em mà ra cả.

- Cậu thật là... Thôi , mau qua công ty bên đó liên hệ lại xem sao . Nếu có trục trặc gì thì điện thoại báo cho chị.

- Vâng , cảm ơn chị.

Kỳ Duyên nheo mắt nhìn Minh Sang :

- Chị Nga ơi ! Em buồn quá hà , vì em không biết chọn ai làm người tình trong mộng cả.

Thế Sơn bước lại :

- Anh nè.

- Hồng dám đâu . Minh Sang mới có về.

Minh Sang đỏ mặt quay đi , bước chân của anh nhẹ tênh như không có gì vướng bận :

- Anh Sang !

Minh Sang quay lại, môi anh nở nụ cười :

- Chào Nhã Tâm , cô đến khi nào vậy ?

- Em mới đến thôi . À ! Anh đang bệnh thì phải ?

- Tôi định sang phòng phó giám đốc.

- Thôi , đến giờ nghỉ trưa rồi , anh và em xuống căng tin đi, chúng ta kiếm thứ gì đó lót dạ.

- Nhưng mà... tôi...

Nhã Tâm không hề kiêng kỵ , cô ôm lấy cánh tay anh kéo đi.

- Tôi giận anh bây giờ đó.

Bước theo cô mà lòng anh đầy lo lắng . Nhã Tâm hôm nay không còn xa lạ nữa, cô đã tạo sự thân mật đó là một niềm vui , một niềm hân diện, nhưng nó cũng tạo ra một mâu thuẫn khá “nặng ký” . Tại sao vậy ? Anh quen cô có là một điều đáng bàn luận hay không ? Anh là một nhân viên , còn cô là con của tổng giám đốc . Hai bên cách biệt nhau khá rõ ràng.

Tuy cô không nghĩ tới, anh cũng vậy, nhưng người khác có nghĩ tình bạn của hai người là trong sáng hay không ?

Cái kéo tay của Nhã Tâm làm anh bừng tỉnh :

- Anh ngồi đi ! Đang suy nghĩ chuyện gì à ?

- À... Không... không có gì.

- Dùng cơm phần hay cơm đĩa vậy ?

Minh Sang thoáng nhúm mày . Anh không ngờ một tiểu thư sang trọng con của tổng giám đốc một công ty lớn lại ăn nơi “bình dân” đến như vậy.

- Này ! Anh có chuyện gì phải không ? Tâm trí anh để đâu vậy ? Hay là anh không thích đi chung với tôi ? Cứ nói thẳng ra, tôi không trách đâu.

- Xin lỗi, xin lỗi , tôi chỉ suy nghĩ một chút về công việc thôi, không có gì khác đâu.

- Công việc hay là bạn gái đây ?

Minh Sang xua tay, mặt anh đã hơi đỏ :

- Tôi... làm gì có bạn gái để nhớ chứ ?

- Vậy thì tốt.

Thấy anh nhìn cô, cô xua tay :

- Nè ! Tôi nói thế không có ý gì đâu . Tôi chỉ lo cho anh phân tâm trong công việc mà thôi.
- Hình như cô giận tôi thì phải ?
- Đâu có.
- Vậy sao cô lại thay đổi cách xưng hô, nghe xa lạ như vậy ?
- Nhã Tâm cúi đầu, cô không ngờ anh lại tinh mắt đến thế . Ai biểu anh chẳng để tâm đến cô làm chi :
- Nếu có lỗi, tôi xin cô tha thứ nhé, tại vì tôi...
- Cô phì cười vì cách lý giải ngược ngáp của anh :
- Không ai nổi giận anh khi ánh mắt anh nhìn họ, em chắc cũng không ngoại lệ.
- Thế à ?
- Cô đưa tay vẫy ra hiệu cho cô phục vụ :
- Chúng ta gọi cơm đi , em đói bụng lắm rồi đó . Chị Oi ! Cho em hai phần cơm . À ! Anh “dễ nuôi” không vậy ?
- Minh Sang bật cười , anh trợn mắt :
- Dám so sánh tôi với con ấ ư ? Cô thật là...
- Vậy tôi gọi tùy thích nhé, anh ăn được hay không mặc kệ anh.
- “Lại thay đổi bất ngờ” . Anh nheo mắt :
- Tôi lại phạm lỗi à ?
- Chứ còn gì nữa , trong khi đó anh lại xa lạ với tôi, không coi tôi là bạn.
- Tôi...
- Bộ cái tên tôi khó gọi lắm hay sao mà anh cứ “cô này , cô này ”, thấy ghét.
- Được , được . Đừng có giận như vậy tôi sẽ thay đổi cách xưng hô, cô vừa lòng chưa ?
- Cảm ơn.

7. Chương 05 - Part 02

Cái nhe răng cười của Nhã Tâm làm anh thấy thoải mái vô cùng . Thật không ngờ nói chuyện với cô hợp gu đến như vậy.

Cơm được dọn ra , hai người cắm cúi vào bàn ăn rất tự nhiên . Một tí lại giành nhau miếng thịt , làm mọi người xung quanh phải chú ý.

Sự kiện đó cũng không thể không lọt vào mắt một người . Chén cơm trong tay anh ta tưởng chừng như muốn bể nát . Những hạt cơm anh nuốt giống như ăn phải sắt thép.

Trước mặt tổng giám đốc, anh phải cố gắng như vậy thôi, nếu không anh sẽ vụt dậy cho hai kẻ kia một trận cho hả giận.

Vừa gấp thức ăn, anh vừa liếc chùng qua bàn Nhã Tâm . Đôi mắt anh như không muốn rời khỏi chiếc bàn đó. Là người sành sỏi đầy kinh nghiệm trong cuộc sống, ông Xuân Cường đã hiểu chuyện gì đã xảy ra cho nhân viên của mình . Ông cũng thử nhìn theo ánh mắt của Gia Phong.

- Mặc kệ nó ! Chúng ta dùng cơm nhanh đi rồi vào phòng , bác có chuyện muốn bàn với con.
- Dạ.

Trong đôi mắt của ông Xuân Cường , Gia Phong là một người đầy bản lĩnh . Anh là một nhà kinh doanh giỏi , một cánh tay đắc lực của ông . Trong mọi công việc , ông đều cần vào bàn tay của anh . Ông biết Gia Phong đã yêu thầm con gái ông và ông cũng đang âm thầm vun đắp tình yêu đó . Ông muốn sau này , Gia Phong sẽ là con rể của ông , giúp ông cai quản công ty và lo lắng cho con gái ông.

Nhã Tâm thì còn đang rất vô tư , cô không muốn tình yêu xen vào cuộc sống cho nên lời ông đề cập đều bị cô tìm cách từ chối khéo . Thương con, ông lại im lặng . Nhưng hôm nay, sự việc xảy ra làm ông lo lắng . Ông sợ sự việc tồi tệ sẽ xảy ra, Gia Phong sẽ vì đó mà rời bỏ công ty, ông sẽ bị mất một trợ thủ...

Thật sự Ông chẳng muốn chuyện gì cản trở con đường mà ông đã dọn sẵn nên trong đầu ông đã vạch sẵn một kế hoạch “lường toàn kỳ mỹ”.

Reng ..Reng... Reng ..

Reng... Reng ..Reng... Với tay chụp cái đồng hồ , Minh Sang che miệng :

- Ô... Ô... Tới giờ rồi sao ? Nhanh quá vậy !

Trườn xuống nệm, anh “tha thẩn” trong mơ bước từng bậc thang.

Kéo cửa toa lét , anh vặn nước . Chỉ một loáng sau, anh đã gọn gàng trong đồ tập thể dục buổi sáng . Mở khóa cửa, anh dắt xe ra, đôi mắt liếc qua nhà bên cạnh.

- Con chó ngủ say rồi . Chắc hôm nay nó... đau răng không sửa được . Hừm ! Lạ thật.

- Gâu ..âu ..âu.

Vừa dứt lời, một tràng tiếng “gâu ” vang lên làm anh giật mình.

- Muốn tránh cũng đâu có khỏi . Lại tốn tiền.

Một giọng còn ngái ngủ vọng xuống.

- Nhớ mua điểm tâm cho chị đó.

- Hôm nay em nghỉ nên tập về hơi trễ, chị tự mình đi mua đi. - Trễ cũng được . Hôm nay chị cũng không có chuyện làm.

Đề máy xe , Minh Sang vô số , mà nhăn mặt . Biết xấu đó, nhưng mà cho cũng vậy , túi của mình cũng “lủng” à xem.

Không khí buổi sáng thật trong lành , giúp cho anh nhanh chóng quên mọi chuyện . Hít một hơi thật mạnh vào, anh mỉm cười . Nụ cười của anh vô tình làm hai cô gái chạy ngược chiều nhìn thấy.

- Anh Sang !

Cho xe chậm lại, anh quay nhìn :

- Ủa ! Hai em về sớm thế ? Tập lúc nào vậy ?

- Tụi em tập lúc bốn giờ rưỡi , chờ hoài không thấy anh nên về sớm , tí nữa về quê.

- Ồ . Hôm nay anh nghỉ nên thức trễ một tí . Nè ! Về quê làm gì trong một ngày... chắc cần “tiếp tế”, phải không ?

- Hồng dám đâu . Tụi em về thăm cha mẹ đó.

- Ồ , tuyệt đấy ! Một chuyện đáng ghi vào sách “hiếu tử ” đây mà.

- Đừng ngại em . Anh có về quê hay không , em cho quá giang xe ? - Thật không ? Cho anh ngồi ở đâu trên cái rổ Kia , hả ?

- Anh lém thật , không gạt được , thôi, tụi Em về . Hẹn ngày mai gặp lại.

- Nhớ có quà cho anh đó.

- Dĩ nhiên . Anh Sang của em là phải có rồi.

Minh Sang bật cười, anh cho xe lăn bánh . Thật là vui khi quen được những người bạn vô tư như vậy . Bất giác , anh nghĩ về mẹ . Ủ , đúng rồi . Anh đã hơn mấy tháng không gọi điện ẹ . Công việc luôn bao quanh làm anh quên cả thời gian. Anh nhớ tiếng nói và giọng cười của mẹ . Anh ao ước được nghe liền bên tai nhưng ... anh lại bỏ điện thoại cầm tay ở nhà.

- Tập nhanh thôi, rồi về nhà.

Nghĩ thế, anh cho xe tăng tốc . Một công viên xanh um đẹp mắt hiện ra trước mặt . “Tao Đàn” , một tên gọi đẹp đấy chứ. Đang khom người dựng xe thì cái vỗ vai nhẹ làm Minh Sang ngoái nhìn : - Ủa , anh Tư ! Đi đây vậy ?

Minh Ngân dứ nắm đấm vào mặt em :

- Ta i một đấm bây giờ đó . Hứa đón mà để cho ta đi xe buýt vào đây, rồi còn hỏi đi đâu đây ? Hừ ! Thật là vô tình vô nghĩa.

Ôm vai anh, Minh Sang vui vẻ :

- Đừng giận mà, tại em quên chứ bộ . Nhưng anh đã vào đây rồi, thì anh em mình rong chơi cho đã nha.

- Thôi đi cậu , ông Vĩnh mà biết thì ổng đập cho nhừ xương.

- Sợ gì ?Thấy đâu có hung dữ vậy.

- Có gì em xin phép cho, dù sao em cũng là cự đệ tử của thầy.

Minh Ngân che đầu :

- Sắp nổ rồi đây.

- Nè ! Anh làm gì mà ôm đầu vậy ? Em đâu có ăn cắp mìn ở đâu.

- Vậy hả ? May thật !

- Lâu gặp lại thì nghĩ xấu về người ta . Biết vậy không thềm điện thoại thăm hỏi anh làm gì.

- Chu choa ! Làm như là “con gái” không bằng . Nè ! Nếu là đàn ông thì đừng tính toán chứ.

- Làm con người trong thời hiện đại thì làm sao không tính toán cho được . Đây là đức tính bổ sung cho tính tiết kiệm mọi phương diện.

- Triết lý vậy, học được ở đâu thế ?

- Chị Hai chứ ai . Chỉ là tay tư vấn cuộc sống sành điệu nhất đó.

Đẩy cửa, Minh Dung trợn mắt :

- Nhóc kia ! Sáng sớm đi nói xấu người khác rồi hả ? Lây tính “bà Tám ” của ai vậy ?

Minh Ngân nhanh miệng :

- Hình như là của chị đấy.

- Ta và một cái là hàng tiền đạo đi du lịch bây giờ . Dám bênh nó mà bỏ chị của mi à.

- Đâu có, em nói lên sự thật thôi.

- Được, ta sẽ cắt tiền trợ cấp hàng tháng xem thằng nào sẽ nhịn đói cho biết.

Ngồi xuống nền nhà, Minh Sang tháo giày ra , anh lăm bằm :

- Vậy mà dám vỗ ngực xưng là “công minh liêm chính” . Không biết bao điều bất công đã xảy ra dưới ngòi bút “vì nghĩa diệt thân” của “nữ hiệp Hà Đông” đây.

Luồng “sát khí” chuyển sang đưa em út . Minh Dung chống nạnh , cô há to miệng.

- Có ý gì đây ? Bộ tui là ngụy quân tử hay sao ?

- Trời ạ ! Hai người coi phim riết nhiễm luôn rồi , phải không ? Sáng sớm đã tung chưởng ra.

- Em bệnh anh mà anh còn nói vậy đúng là ăn chén bẻ đĩa mà.

Có tiếng xe ngoài cửa . Minh Ngân ló đầu ra , anh tròn mắt ngạc nhiên :

- Ủa ! Anh Ba đi đâu mà sớm vậy ta ?

Có tin hấp dẫn , lập tức hai cái đầu còn lại ló ra.

- Á ! Còn chở một cô gái nữa, điều này là có vấn đề rồi.

- Nè ! Hồi tối nó có về không vậy ? Ta đâu có mở cửa cho nó đâu , hả nhóc ?

- Em cũng đâu có mở . Á ! Vậy ra anh Ba...

Minh Ngân trợn mắt :

- Tiêu rồi ! Người đứng đắn nhất , thuần mực nhất trong bốn chị em lại bị vướng phải “mìn” đầu tiên . Chuyện bất ngờ đáng đăng tin lớn trên đầu báo. Kéo hai cái đầu “chôm chôm” vào , Minh Dung đưa tay :

- Suyt ! Im lặng ! Mình phải làm rõ chuyện này, không thôi sẽ mất uy tín lâu năm của ba chị em ta . Phải hủy bỏ danh hiệu hần mới được.

- OK . Tất cả vào vị trí.

Kéo tay Minh Luân, Thanh Trang giận dỗi :

- Không một lời gì nói nữa hay sao mà im lặng vậy ?

Chẳng dám nhìn vào mắt cô, anh nhỏ giọng :

- Chúng ta... chúng ta có phải đã phạm lỗi gì rồi, phải không ? Anh...

- Em không hề hối hận về những sự việc đã xảy ra , anh không cần phải ray rứt . Mọi hậu quả sau này em sẽ tự gánh lấy.

Vội nắm tay cô, anh lắc đầu :

- Anh không hề có ý đó . Anh chỉ cần thấy anh đã gây tổn thương cho em.

- Em chẳng cần lòng thương hại của anh.

- Trang ! Bình tĩnh nghe anh nói . Anh rất yêu em , anh không muốn bất cứ tổn hại nào cho em . Nhưng anh thật không ngờ , chính bản thân anh lại làm điều đó . Anh là thằng khốn nạn mà.

Ôm người yêu vào lòng , mắt cô nhỏ lệ :

- Em không hề trách anh, anh đừng tự trách mình nữa , em tự nguyện mà . Cho dù sau này...

- Đừng nói nữa em . Sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu . Hãy tin ở anh , anh sẽ lo lắng cho em suốt đời . Tất cả mọi chuyện sẽ do Trần Minh Luân này gánh vác.

- Em luôn tin ở anh , tin vào tình yêu của em . Chúng ta sẽ cùng nhau gánh chịu mọi hậu quả , anh nhé. - Anh sẽ dành thời gian để đưa em về gặp cha mẹ . Lúc đó , chúng mình sẽ làm đám cưới.

Thanh Trang thoáng buồn, đôi mắt cô như đang hoài vọng :

- Tiếc là... cha mẹ của em...

- Không cần phải lo , anh sẽ gọi điện hoặc gửi e- mail cho hai bác . Anh chắc là hai bác cũng sẽ chấp nhận cho tình yêu của chúng ta.

- Em lo lắm , nhưng khi quyết định sang đây em đã chọn tình yêu... anh có xem thường em không ?

- Tại sao em phải nói vậy ?

- Vì em đã chọn cách bất hiếu để tìm lấy tình yêu của riêng mình.

Vuốt tóc người yêu , giọng anh êm ả tha thiết :

- Em là một cô gái can đảm, anh yêu em, anh hạnh phúc lắm . Anh nghĩ khi biết con gái của mình tìm được hạnh phúc, hai bác sẽ rất vui và tha thứ cho em . Còn nếu hai bác vẫn cố chấp , anh dùng tính kiên trì để xin lỗi thay em . Lúc đó, hai bác thấy anh có lòng sẽ chấp nhận chàng rể Việt này.

- Vâng , em mong và em tin anh thực hiện được . Chúng ta hãy nghĩ những gì tốt đẹp, nha anh.

- Em vào nhà với anh, anh sẽ giới thiệu em và mọi người thân thiết với nhau.

- Nhưng mà...

- Em đừng lo , chị của anh hiền lắm, chỉ rất thương anh . Vả lại , em đã là người của anh rồi , không ra mắt sẽ thất lễ đó.

- Ừ ! Anh chỉ giỏi ăn hiếp em thôi.

- Không , phải nói là anh chỉ giỏi yêu em mới đúng.

- Anh...

Cánh cửa được đẩy ra , một cái đầu tiếp theo sau đó :

- Anh Ba ! Đi đâu sớm vậy ?

- Minh Ngân ! Em ở đi đâu sớm vậy ?

Nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của anh, Minh Sang không nhịn được cười :

- Thì anh Tư mới vào chứ đâu . Còn anh, có chuyện gì mà vẻ mặt vui thế ? Ô kìa ! Có cả chị Ba tương lai nữa . Xem ra hôm nay toàn là chuyện vui đây.

Thanh Trang đỏ mặt , cô nép vào một bên vai của người yêu.

- Đừng ghẹo cô ấy nữa , em là đứa nhiều chuyện phải không ?

- Không có à ghen . Tại mắt thấy tai nghe thôi.

Đôi mắt của Minh Luân liếc nhìn chị đang trên lầu đi xuống :

- Nghe anh hỏi , phải chị Hai mới đi không ?

- Điều đó em không biết . Nhưng cái máy ảnh trong tay “bả” thì thức rồi.

Cái đầu thông minh của anh lập tức hiểu ra ngay câu chuyện , nên anh lại đánh tiếng trước.

- Chào chị Hai . Đây là Thanh Trang , bạn gái của em.

- Chào chị.

Minh Dung cười mỉm , cô liếc đứa em trai láu lỉnh.

- Chà ! Biết khôn đó . Khỏi phải giới thiệu , cậu làm như tôi với Thanh Trang lần đầu gặp vậy.

Cô quay sang Thanh Trang :

- Chị đã đọc hết mail của em gửi cho nó , nên chị cũng hiểu đôi chút . Sau hả em, ra ngoài ở có khó khăn không ? Ở đây có chị có em phải vui hơn không , sao em lại ra ngoài làm gì ?

- Chị ! Cô ấy chỉ có một cái miệng thôi ?

- Im lặng ! Miễn sao em đừng có giành với chị là được.

Thanh Trang mỉm cười , cô cảm thấy thân thiện với gia đình này quá.

- Vâng , người thân duy nhất của em ở đây là anh Luân.

Ba chị em đồng thanh :

- Chết rồi ! Giao trứng cho ác.

- Nè ! Cô cần phải vô tình như thế không ? Dù sao thì cũng là ruột thịt với nhau mà.

Minh Ngân le lưỡi :

- Em chỉ ăn theo thôi, anh đừng giận.

- Nhưng mà anh làm sao để chị Ba tin tưởng theo anh đến như vậy , có mẹo gì không , truyền kinh nghiệm với.

Trong khi Minh Luân trợn mắt vung tay hù dọa em , thì Thanh Trang hào hứng kể về tình yêu của mình :

- Em yêu anh ấy , anh ấy cũng rất yêu em . Tui. em đã là một nửa của nhau cho , nên không thể thiếu nhau một giờ một khắc.

Minh Sang bá vai chị :

- Chết rồi chị Hai ơi . Xem ra em phải để dành tiền để đi đám cưới thôi.

Minh Dung cũng sờ túi :

- Ồ phải , nhưng mà chị chưa lãnh lương , làm sao bây giờ ?

Đỏ nhừ cả mặt , Minh Luân kéo tay người yêu :

- Chúng ta đi thôi em.

- Nè ! Làm gì mà giận dữ thế ? Mọi chuyện đã được làm rõ rồi mà . Thanh Trang ! Em có chịu làm em dâu của chị không ? Nếu chịu thì đứng lại.

Thanh Trang mỉm cười kéo ngược người yêu.

- Anh mà cũng biết mắc cỡ sao ? Coi chừng vì tính đó mà mất vợ đó . Nè ! Không mau quay lại thì sẽ mất “ba đồng minh” . Anh Luân nghe lời em đi.

Đối diện với ba cặp mắt... cú vọ , Minh Luân hít vào một hơi thật mạnh.

- Thế nào, mọi người còn ý kiến gì không ? Nếu không thì tán thành nhé.

- Tán thành chuyện gì ?

Mọi người làm tỉnh nhìn nhau, khiến Minh Luân lại một lần nữa sốc . Nhưng lần này anh kịp thời tìm cách hạ nhiệt :

- Nè ! Hai người làm cái gì vậy ? Tui còn là trẻ em “trên mười tám tuổi ” nha.

Thanh Trang nép vào lòng Minh Luân trong tiếng cười giòn vui.

Vậy là mai này trên bước đường cô đi sẽ có anh bên cạnh , có cả những người thân đầy tình thương . Cô không hề hối hận khi dâng trọn đời con gái cho anh.

”Em không hề ân hận khi em đã trao gởi ,

Cả tình yêu, cả cuộc đời con gái thanh xuân,

Mai này đây , bước em đi có anh bên cạnh

Yêu trọn đời... Ôi ! Hạnh phúc thật hay ..”

- Cô hãy cố gắng hoàn thành nó trong hôm nay giúp tôi, tôi sẽ đền công của cô xứng đáng.

- Tổng biên tập à ! Tôi không làm được đâu . Công việc của tôi đã đầy ắp rồi , nếu lãnh thêm phần này nữa , có nước tôi phải dưỡng bệnh mất thôi.

- Tôi biết khả năng của cô, cô sẽ làm được mà.

Ông Tổng biên tập so vai :

- Nếu Thiện Lương không nghỉ đột xuất , thì đâu có chuyện này xảy ra . Cô cố gắng giúp tôi nhé và giúp luôn cả anh ta nữa.

- Hừ ! Cái thứ người cao ngạo đáng ghét đó , tôi không thèm làm giúp đâu . Viện cố, viện lý do để nghỉ cho khỏe tấm thân.

- Không đâu . Con người anh ta , tôi biết rất rõ . Trừ khi bệnh anh ta mới nghỉ thôi.

- Bệnh ? Hừ ! Hôm qua còn quát mắng người ta , hôm nay bệnh . Chuyện là đời thật , trời trả báo đấy.

- Sao cũng được . Tóm lại , cô cố gắng nhé . Tôi bận phải đi đây.

- Tổng biên tập !

Minh Dung Tức tối nhìn theo , cô âm ức thực sự . Tại sao phải gánh vác cái tên đáng ghét đó chứ ? Hừ ! Con nhỏ này mà biết được người đang “đóng kịch” là thân bại danh liệt đấy.

Vừa bước vào, thấy vẻ mặt tức tối của bạn, Ngọc Châu tròn mắt :

- Mới sáng sớm mà ai làm cho tiểu thư tức giận vậy ? Người đó chắc hẳn là kẻ thù ba kiếp rồi, phải không ? Nè ! Nói nghe đi , chuyện gì xảy ra ?

Dần tờ giấy lên bàn, Minh Dung tức tối :

- Ta phải làm thay hẳn chuyện này, nè thử hỏi có tức không chứ ?

- Hẳn ta bảo người hả ?

- Đời nào . Nếu là hẳn, ta tao đã chửi vào mặt rồi , còn người này là Tổng biên tập.

- Cái gì ! Ông ta...

- Ủ . Có chuyện gì hả ?

- Phải rồi, trong đây ai không biết ông mê Thiện Lương.

- Tao không hiểu cái gì cả.

- Trời ơi ! Ngu quá ! Vậy ông thuộc vào hàng “tọt tẹt” trên thị trường , nên nhìn tướng tá đẹp trai của Thiện Lương kết lắm.

- Thấy ghê vậy . Rồi “chuyện tình” của ông ta ra sao ?

- “Biển xa” . Thiện Lương sợ Ông như sợ cọp vậy . Nhưng mà hôm nay , sao tự dưng xảy ra chuyện này ? Có vấn đề gì à ?

- Tao nghi ngờ hai người đã liên kết với nhau để hại tao.

- Bậy ! Anh Lương không phải hạng người đó , có lẽ ảnh bận chuyện đột xuất . À ! Phải rồi.

- Con quỷ ! Làm tao hết hồn.

- Trừ phi ảnh bệnh thôi , nếu không ảnh đã điện thoại đến rồi.

Trong lòng Minh Dung có một tí gì đó bất an , cô xoa tay :

- Bệnh rồi nhắc ông nghe không nổi sao ? Làm chuyện cho người chú ý thì có.

Ngọc Châu chớp lấy ống nghe :

- Để tao gọi máy cầm tay cho ảnh thử xem.

- Hừ ! Lo chuyện bao đồng.

Tuy nói vậy , nhưng đôi mắt và lỗ tai của cô đang ở gần điện thoại.

- Có tín hiệu , nhưng không ai nghe máy cả.

- Mặc kệ hẳn ! Tao làm chuyện này , tao hưởng lương thêm cũng đâu có lỗi.

Cầm tờ giấy lên, Ngọc Châu suy nghĩ một lúc rồi cô hỏi :

- Mà định đi theo địa chỉ này luôn hả ?

- Hừ ! Có chuyện gì hả ?
 - Không . Hình như nhà của anh Lương cũng ở gần đó.
 - Tao nghe mày kêu anh sao ngọt quá , bộ mê ông rồi hả ?
 - Xí ! Nói thiệt , tao mà chưa có bồ , có lẽ tao đã “cua” anh rồi . Một người rất đàn ông , đủ mọi điều kiện lại tốt nữa , không biết sao mày căm thù anh như thế ?
- Khoát túi xách lên vai , Minh Dung lầm bầm :
- Hồng dám đâu . Còn khuya mới tốt .

8. Chương 06 - Part 01

Chương 06

Gửi xe xong , cô bước vào dãy thang lầu dẫn lên chung cư . Đi hết tầng một , cô le lưỡi :

- Mệt quá đi được . Không biết có thang máy hay không ?
- Đang nhìn quanh thì có tiếng hỏi sau lưng làm cô giật mình :
- Cô tìm cái gì thế ?
 - Dạ , chào bác . Con tìm thang máy ạ . - Nó nằm góc kia kìa . Cô đi lên tầng mấy ?
 - Dạ , tầng năm ạ.
 - Vậy theo tôi , tôi cũng lên đó đây.
 - Nhà bác ở đó luôn ạ ? - Không , tôi đem thức ăn sáng cho cái cậu gì ở trên kia . Tội nghiệp ! Ở có một mình lại đi làm suốt ngày , không có một tí thời gian để bồi bổ . Hàng ngày , cậu ấy đều xuống tiệm của tôi ăn sáng . Không biết hôm nay sao đợi hoài chẳng thấy , tôi lên thử xem cậu ta thế nào.
 - Bác tốt quá.
 - Ôi ! Cậu ấy càng tốt hơn . Lúc tôi bệnh , cậu ấy lo từng chút kìa . Đây chỉ là cách trả ơn nhỏ thôi , tôi còn mang ơn cậu ấy nhiều.
 - ...
 - Ồ , cậu ấy là nhà báo đấy cô ạ . Bài báo cậu ấy viết rất hay , bà con ở đây ai cũng quý mến cậu . Hể có chuyện gì là cậu ấy lên tiếng để giúp ngay.
- Một ý nghĩ lóe lên trong đầu nên Minh Dung dò hỏi :
- Dạ , anh ta tốt quá , bác nhớ tên anh ta chứ ?
 - Ồ . Tui tui gọi cậu ấy là cậu Hồ.
 - Cậu Hồ ?
- Không đúng đối tượng nên cô chẳng thềm hỏi tiếp . Đúng lúc thang máy bậc mở.
- Tới rồi ! Con đi trước bác nhé.
 - Ồ.
- Lần mò một hồi lâu cô mới được đứng trước số nhà 45/25/... Hít một hơi thật sâu , cô lấy lại phong độ , bấm chuông.

Cánh cửa bật mở , một phụ nữ lộ đầu ra :

- Cô tìm ai ?

- Dạ , con là phóng viên của báo đến đây theo cuộc hẹn phỏng vấn ông Lê Thành , giám đốc công ty T.N.H.H. Tấn Hưng.

- Ủa ! Tối qua có người đến phỏng vấn rồi mà ?

Minh Dung tròn mắt :

- Tối qua ?

- Ủ , là con trai , phỏng vấn xong lúc chín giờ.

- Phải nhân viên báo không cô ?

- Hình như phải.

- Vâng , con cảm ơn.

Vừa đi , cô vừa suy nghĩ “nhân viên báo tối qua” ..chẳng lẽ là hắn ? Hừ ! Cầu mong là vậy , đỡ phải nhọc công của mình.

Ấn vào nút thang máy . Cô khoanh tay đứng chờ . Cửa thang máy xịch mở , cô định bước vào thì...

- Cứu người đi ! Cứu người ! cô ơi... Cô ơi cứu người , giúp tôi . Cậu ta... cậu ta nín thở . Cậu ta...

Minh Dung cũng run theo bà bác , cô hỏi :

- Cậu ta... làm sao ? Chuyện gì xảy ra ?

- Cái cậu mà tôi nói với cô đó , cậu ta nằm lạnh đơ hà.

Tính khám phá của một nhà báo trỗi dậy , kèm với một chút sự hoang mang mà cô chẳng rõ được là từ đâu . Cô kéo tay bà bác :

- Dẫn con tới đó.

Kéo nhanh tay cô gái , bà bác đã chảy nước mắt :

- Cô ơi ! Làm ơn cứu giùm.

Đẩy cửa phòng , cái đập vào mắt cô là chiếc máy ảnh và cái túi Thiện Lương sử dụng.

- Chẳng lẽ...

Một gương mặt trắng bệch , một thân hình lạnh đơ hiện ra trước mắt cô . Anh nằm im trên giường , đôi mắt mím chặt như cổ kiềm nén cơn bệnh sốt đang hoành hành.

Đưa tay sờ trán anh , cô hốt hoảng : - Sao lại nóng thế này ? Hơi thở của anh quá yếu ớt.

- Bác ơi ! Tìm giúp con đá lạnh.

- Ồ !

Bưng xô đá lại , bà bác run giọng :

- Cậu ta... có sao không cô ?

- Bác gọi cấp cứu giùm cháu nhé.

- Ủ , được.

Nhìn quanh tìm cái khăn để đắp cho anh mà không thấy , cô kéo nhanh túi xách , lấy cái khăn của mình.

Hình như có công hiệu sau năm lần đắp khăn, Thiện Lương đã bớt nóng , nhưng hơi thở của anh càng lúc càng yếu đi.

Lòng của cô đột nhiên như lửa đốt , bao thù ghét bấy lâu nay tan biến mất , thay vào là sự lo sợ vu vơ.

Nắm lấy tay anh , cô xoa nhẹ :

- Nè ! Anh phải cố lên nha . Làm con trai mà chết yếu , không tốt đâu.

Đưa tay vào mũi anh , hơi thở của anh lại càng yếu . Lúc này cô mới lo sợ thật sự , một nỗi đau nhẹ thấm vào tim.

Cô đưa tay lắc mạnh anh :

- Anh Lương đừng nha... Cố lên ! Anh không được buông xuôi.

Phải tiếp sức cho anh ta... Tiếp hơi... Đúng rồi ! Hô hấp... anh ta khó thở.

Quay đi , quay lại , cô mạnh dạn quyết định :

- Cứu người là trên hết , mặc kệ.

Chần chừ một lúc , cô hít lấy hơi rồi đưa môi vào môi anh.

Sau năm lần mà vẫn không thấy kết quả , cô rơi nước mắt . Nước mắt của cô làm mặn cả bờ môi của Thiện Lương.

Lần cuối cùng cô tiếp hơi cho anh , môi anh khẽ cử động , rồi nhẹ nhàng đáp trả lại một nụ hôn . Cô giật thót mình , chồm dậy giơ tay định tát anh , nhưng thấy anh vẫn nhắm nghiền mắt , hơi thở đã đều trở lại cô thở phào nhẹ nhõm.

Bà bác chạy vào , mắt bà rơm rớm nước :

- Bệnh viện nói xe đã đi hết rồi , chờ mười lăm phút nữa mới đến.

Minh Dung trợn mắt :

- Trời ! Làm ăn như thế , bệnh nhân chết hết còn gì . Thật là quá đáng mà.

Nà bác nhìn Thiện Lương khóc ròng

- Làm sao bây giờ ? Cậu ta chết mất thôi . Hu hu... Ông trời thật là bất công.

Vỗ vai bà , cô an ủi :

- Không sao đâu bác . Anh ấy đã hạ sốt rồi , giờ chỉ cần mua thuốc và thức ăn cho anh ấy là được.

- Vậy hả ! Cám ơn trời Phật . Để tôi đi mua thuốc và cháo cho cậu ấy thích ăn cháo thịt băm.

Vừa quay đi , bà lại quay vào : - Nhưng mà cô... cô làm ơn...

Biết bà bác nói gì , cô mỉm cười :

- Con là đồng nghiệp của anh ấy.

- Vậy tốt quá . Tôi đi đây... an tâm rồi.

Nhìn theo bà bác mà Minh Dung ghen tỵ với Thiện Lương :

- Anh sướng thiệt đó ! không thân không thích lại được quan tâm lo lắng đến như vậy . Xem ra tôi đã nghĩ sai về anh.

Sau khi đổ thuốc cho anh , cô nhìn lại đồng hồ đã năm giờ chiều . “Trời ! Biết làm sao đây ? Chưa nấu cơm cho hai đứa nó , phải điện thoại về nhà mới được” . Dậm đứng lên , cô lại nghĩ :

- “Đi rồi , ở đây anh ta xảy ra chuyện gì thì sao ? Phiền thật ! Biết vậy không vướng làm vào làm gì”.

Cửa bật mở , bà bác bước vào :

- Cô đói rồi phải không ? Tôi có đem thức ăn lên cho cô nè.

Có cứu tinh , cô bật dậy nhanh , mỉm cười :

- Hay quá ! Bác ơi ! Con có chuyện này...

- Xem ra phải phiền cô rồi , cô sẵn sóc cậu Hồ giúp . Cậu ấy có một thân một mình hà , tôi thì phải buồn bán , không thể nào giúp lâu được . Phải chi cậu ấy có bạn gái hay bạn bè thì đỡ quá . Cô làm phước nha.

- Nhưng con... muốn...

- Đồng nghiệp với nhau , sẵn sóc tiện hơn . Đây , chìa khóa cửa , tôi giao nó cho cô.

Không còn cách nào thoát , cô đành im lặng.

- À ! Lúc nãy cô nói có chuyện muốn nói , là chuyện gì ?

- Dạ... con muốn hỏi bác thứ mấy cho dễ xưng hô đó mà.

- À ! Tôi thứ Hai.

- Dạ , bác Hai.

- Thôi , tôi phải xuống dưới đây , buổi chiều khách đông lắm . Nhớ ăn cơm đó.

- Dạ.

Minh Dung ngã mình xuống ghế nệm , thở dài :

- Rước họa vào thân rồi . Trời ơi ! Con nhỏ này ngu quá đi.

Quay nhìn Thiện Lương thiêm thiếp trên giường , cô cong môi :

- Anh đó , lúc bình thường cũng hại tôi , bây giờ bệnh cũng hại tôi . Không biết tôi mắc nợ gì của anh ? Hừ... Trời ơi ! Bực quá đi.

Phát hiện có vật gì cộm dưới lưng . Cô bật dậy.

Cầm chiếc điện thoại trên tay , cô lầm bầm :

- Anh đây tôi , tôi sử dụng điện thoại của anh không có vô lý đâu nhé.

Bấm số , cô đưa máy lên tai :

- Alô . Minh sang hả ?

- ... span>

- Ủ , chị bận chuyện đột xuất.

- ... span>

- Cơm nước gì chưa ?

- ...

- Sang hà , ăn cơm tiệm nữa.

- ...

- Vậy hả ? Có chị Ba rồi bỏ chị Hai này , phải không ?

- Được rồi , có lẽ chị phải ở nhà bạn qua đêm . Em bảo nhà đừng lo cho chị nhé.

- ...

- Cái đầu mi á ! Chị Hai của mi chứ đâu phải anh Ba của mi.

- ...

- Thôi nha , chị cúp máy à.

- ...

- Ồ , được rồi . Bye.

Tắt máy , cô lầm bầm :

- Lẻo mép ! Ta về là mi chết.

Đứng dậy , đi lòng vòng cô gật gù :

- Con trai mà cũng ngăn nắp gọn chứ , trái ngược với tính cách của anh ta thường ngày.

Đứng trước tủ đựng quần áo của Thiện Lương , cô do dự . Mình thì không thích ở dơ , ngày mai còn đi làm nữa . Xin lỗi nha . Tôi mượn tạm quần áo của anh vậy.

Cửa tủ được mở ra , đôi mắt của cô như đứng cả trông , miệng thì mở to như quả trứng ngỗng . Chuyện này là sao ? Vậy mà mình nghĩ tốt cho anh ta ư ? Hừ ! Một con người quá kỹ lưỡng không một chỗ sơ hở về đời tư , định giấu nhem để gây đau khổ cho người khác , thật sợ khanh . Đóng sầm cửa tủ , cô bước nhanh ra cửa.

- Một con người như vậy không đáng được săn sóc , gọi người yêu của anh tới làm đi.

Tuy nghĩ vậy , nhưng vừa bước đến cửa thì trong tiềm thức cô , một câu nói vọng

ra :

- Sao lại về , chuyện của anh ra mặc kệ anh ta , mình lo lắng trên tình cảm đồng nghiệp thôi , nếu không được thì còn tình người , làm gì phải tức tối . Có phải có ý gì ?

Cô lắc đầu xua đi ý nghĩ :

- Không được... không được... chẳng có gì.

Ngồi vào ghế , cô lại lẩm bẩm :

- Đói bụng quá . Ăn cơm trước cái đã , ở dơ thì ở dơ , mình không muốn khoát vào người hình bóng của “ghệ” anh ta.

Nghĩ thế , cô mở cơm ra ngồi ăn ngon lành . Giải quyết xong cơn đói , cô nhìn quanh tìm kiếm nước giải khát.

Phát hiện chiếc tủ lạnh mini , cô nhòm dậy :

- Cha , sang dữ ! Xài tủ lạnh nữa.

Mở tủ lạnh ra cô phải xuyết xoa :

- Ôi cha ! Toàn thứ thức uống mình thích.

Lấy một hộp sữa Yomost cam , cô đưa lên miệng

Chẳng may cho cô khi đang thưởng thức cảm giác rất Yomost thì khi ngồi xuống ghế , cô vọt tay làm rơi hộp Yomost xuống bàn , văng sữa tung tóe làm cái áo cô đang mặc toàn là sữa.

- Khốn khiếp thiệt mà ! Đúng là hậu đậu.

Cô chồm lên lấy hộp khăn giấy nơi góc bàn , thì hộp cơm rơi xuống nền , văng nước mắm thừa lên quần cô.

- Ôi trời ơi ! Xui quá thế này . Chán quá đi !

Cố gắng phủi , cố gắng thế nào cũng chẳng ăn thua . Mùi sữa , mùi nước mắm làm cô bịt mũi . Cuối cùng... bắt buộc cô phải bước lại tủ , rút nhanh bộ quần áo máng gần phía ngoài :

- Bị ép vào đường cùng đó nha.

Cô bước lại gần giường anh :

- Vái cho anh ngủ ba ngày ba đêm.

Thật là mát mẻ và thoải mái khi được tắm . Cô chống nạnh nhìn quanh :

- Bấy giờ rồi , làm gì bây giờ ? Xem tivi , chán lắm.

Cô đưa tay che miệng , cơn buồn ngủ kéo đến :

- Tại anh mà tôi bận rộn cả ngày đó.

Rút nhanh cái mền trên người anh , cô bước lại ghế

- Anh ngủ trần đi , đàn ông phải nhường cho con gái.

Nằm nhắm mắt được một hồi , cô bật dậy :

- Dù sao anh ta cũng đang bệnh , làm thế thì ác quá.

Nghĩ thế cô ôm mền quay lại giường , đắp lên người anh . Kéo chiếc áo vest anh máng trên móc , cô quay lại ghế :

- Mượn đỡ cái này vậy.

Dường như chưa an tâm , cô lại bật dậy , bước lại giường , đưa tay sờ lên trán anh.

- Tốt rồi , có thể ngủ ngon.

Giật mình thức giấc vì những tiếng kèn xe , Minh Dung dụi mắt :

- Ổn ào quá đi ! không cho người ta ngủ hay sao ?

Tỉnh ngủ hẳn khi nhận ra đây không phải là nhà mình , và trời cũng đã sáng bết rồi hốt hoảng :

- Trời ơi ! Trễ giờ làm mất rồi . Đồ đáng ghét ! Anh hại tôi mà.

Quay qua giường chẳng thấy Thiện Lương , cô lại bịt miệng :

- Trời ! Bệnh mà lét đi đâu vậy cà ? Không lẽ chết mất xác luôn ?

Cô bước lại gần giường :

- Ối trời ! Chẳng để lại dấu tích gì cả , cái mền cũng mất.

- Này ! Cô đang suy nghĩ gì vậy ? Tưởng tượng chuyện “Phong Thần” à.

Quay phắt người lại , cô tròn mắt khi thấy Thiện Lương đã lịch lăm trong bộ vest đi làm với nụ cười trên môi.

- Xin chào , cô thức rồi à , cô cũng đi làm không ?

- Anh...

- Tôi không sao , chỉ cảm nhẹ thôi... may nhờ cô chăm sóc , rất cảm ơn cô.

- Tôi...

Ôm chiếc áo nơi ghế máng lại chỗ cũ Minh Dung lí nhí trước đôi mắt nhìn như có lửa của anh.

- Tôi xin lỗi anh mới phải , tự tiện sử dụng đồ của anh.

- Ồ ! cô cứ xem đây là nhà của cô.

- Tôi... phải về đây.

Thiện Lương nhượng mầy , anh tỏ vẻ không hài lòng :

- Cô không định đến tòa soạn sao ? Hôm nay họp giao ban đấy . Tôi đã chuẩn bị đồ cho cô cả , ở trong nhà tắm ấy . Bàn chải đánh răng có cái mới trên ngăn , cô cứ lấy mà dùng.

Thấy cô chần chừ , anh hơi lớn tiếng :

- Nào ! Nghe lời đi chứ.

Không biết tại sao lúc này cô lại ngoan ngoãn trước ánh mắt và lời nói của anh . Về bực bội khi thấy mình yếu đuối quá , nhưng chẳng biết làm sao.

Khép nép bước ta trong bộ váy ngắn màu hồng nhạt , cô đưa mắt nhìn quanh :

- Ủa ! Anh ta đâu rồi ? Thật khó chịu.

Đôi mắt của cô cụp nhanh khi thấy anh đang tựa cửa nhìn cô với đôi mắt nồng nàn đắm đuối.

9. Chương 06 - Part 02

Tuy đang bị khống chế , nhưng cô vẫn còn một tí “nội công” để phản kháng:

- Nếu anh thấy tiếc khi tôi mặc nó thì anh nói đi nha . Đừng có nhìn tôi bằng ánh mắt cú vọ đó , tôi không sợ đâu.

Thiện Lương không nói gì , anh tiến lại gần cô . Anh đưa tay sờ vào má cô làm cô run bắn người. - Anh làm cái gì vậy ? Tôi không để cho anh lợi dụng đâu.

Nụ cười nửa miệng của anh làm cô chú ý : - Không , tôi chỉ tiếc là tại sao không cô không phải là người yêu của tôi . Cô xứng đáng rất nhiều để khoát lên người bộ áo này.

- Bộ đồ này là của... người yêu anh ?

- Đúng... nhưng mà không.

- Tôi không hiểu.

- Nó mang ý nghĩa là bộ áo của người yêu tôi , nhưng thật sự chưa có ai được mặc nó . Người đầu tiên là cô đó.

- Vậy...

Thiện Lương nhìn sâu vào đôi mắt của Minh Dung , giọng anh thật êm và ấm áp :

- Nếu duyên trời là vậy , thì em hãy là người đầu tiên và cũng là người cuối cùng mặc nó nhé.

Quá bất ngờ , cô chẳng biết nói gì , chỉ giương đôi mắt to nhìn anh không chớp.

Tại sao cô không phản đối ? Tại sao cô không lẩn tránh ánh mắt kia ? Tại sao cô còn đứng đây ?

Bao nhiêu câu hỏi cứ quẩn quanh đầu óc cô , cô không còn được tự chủ nữa.

Không biết vì sao cô lại khóc ? Nước mắt cô lăn dài xuống má , cô cảm nhận được hơi nóng của nó , và cảm nhận được bàn tay anh đang lau nước mắt cho cô . Cô run nhẹ trong vòng tay của anh. Môi anh chạm khẽ vào môi cô mát rượi , cô khẽ nhắm mắt...

Chợt cô mở choàng mắt , xô mạnh anh ra , tay cô giơ lên cao đầy quyền lực :

- Em cứ đánh đi , nếu em nghĩ điều anh làm là tồi bại . Nhưng em nên biết rằng , anh là người đầu tiên ngự trị trên đôi môi kia... và em cũng đã cùng tự nguyện.

Thu lại bàn tay , Minh Dung cắn chặt răng :

- Nể tình anh đang bệnh , nên tôi không đánh anh thôi . Hãy kiểm điểm lại hành vi của mình . Tôi không muốn là vật thay thế của anh.

- Em đang nói cái gì vậy ?

Khoát túi xách lên vai , cô bước nhanh ra cửa.

- Đừng để cho tôi gặp mặt anh.

- Em nữa sao ? Em sẽ đau khổ đó.

- ...

Thiện Lương dầm tay vào tường :

- Anh không bỏ cuộc đâu . Em hãy chờ mà xem , anh chinh phục em như thế nào ?

- Dừng cà phê nè , Minh Sang.

- Thôi chị ạ , em không biết uống đâu . Người ta uống vào sẽ thấy sảng khoái còn em uống vào sẽ thấy buồn ngủ , làm việc không nổi đâu.

Huệ Nga bật cười , cô lắc đầu :

- Thuốc cũng không biết hút , rượu cũng không biết uống . cà phê cũng chẳng biết mùi . Ai mà lấy được em , chắc tu kiếp trước.

- Chị quá lời thôi , ai mà quen em là khổ cho đấy.

Kỳ Duyên nheo mắt tình tứ :

- Em chấp nhận thương đau đây , anh Sang hãy mở rộng cửa con tim đi.

- Thế Sơn sẽ đánh anh bầm đầu đó em ơi.

- Hứ ! Mặt như anh ta mà đòi quen em hả , không có vé đâu.

Huệ Nga thở dài :

- Chảnh vừa thôi cô nương . Mai mốt cô bán hết gia tài để mua cũng chẳng có đâu.

- Đúng đấy chị , em tán thành.

Đôi mắt Kỳ Duyên liếc một cái rất sắc về phía Thế Sơn :

- Ở đâu “lọt” ra vậy ? Lại đi trễ phải không ?

- Anh đi mua bánh canh cho em ăn sáng nè , ở đó mà còn trách.

Kỳ Duyên đỏ mặt :

- Ai thèm ăn.

Minh Sang bịt mắt :

- Em ăn đi , anh không có thấy đâu.

Huệ Nga cũng hùa theo :

- Tôi cũng vậy , tôi đi toa lét đây . Chúc ăn ngon miệng.

Đội nón lên đầu , khoát túi lên vai , Minh Sang giơ tay :

- Em cũng đi giao hàng đây , chào tất cả nhé.

Vừa bước tới cửa , anh chạm ngay Gia Phong đang bước vào :

- Chào phó giám đốc.

- Anh đi đâu vậy ?

Nghe giọng hỏi hách dịch và khích bác của Gia Phong . Minh sang đã thấy khó chịu . nhưng anh vẫn cố nén lòng :

- Tôi đi giao hàng.

- Không cần nữa , anh bắt đầu nghỉ việc từ hôm nay.

Tưởng mình nghe nhầm , Minh Sang bước lại đối diện với Gia Phong :

- Phó giám đốc bảo sao ?

Gia Phong nhếch mép , nụ cười ngạo mạn trên môi anh :

- Anh bị đuổi việc.

- Tôi không hiểu nguyên nhân tại sao , tôi phạm lỗi gì ?

- Anh không cần phải biết , đây là tiền lương của anh.

Quảng bao thư lên bàn , Gia Phong quay lưng , nhưng MINH sang đã chặn ngang cửa :

- Anh phải giải thích rõ lý do tại sao . Nếu không , tôi sẽ gặp giám đốc để xin ý kiến. Gia Phong nóng mặt , anh quát :

- Anh là cái thá gì chứ , tôi đuổi việc anh cần có lý do hay sao ? Gặp giám đốc hả , tôi khuyên anh nên về nhà nghỉ là hơn . Còn nguyên nhân vì sao , sợ nói ra, anh chẳng còn mặt mũi nào đâu.

Huệ Nga bước ra , cô khoanh tay :

- Đánh ván cuối cùng rồi sao ? Tôi thật không ngờ cậu lại nhỏ mọn đến như

vậy, vì chuyện không đâu mà gây ra chuyện tày trời.

- Hừ ! Chuyện tôi làm, tôi sẽ chịu hoàn toàn trách nhiệm, không cần chị bận tâm . Vả lại, chuyện tôi làm được giám đốc đồng ý.

- Tôi không tin giám đốc lại đồng ý , chuyện bất công như vậy , tôi sẽ đi gặp ông ta.

Gia Phong cười mỉm , mặt anh căng căng trông rất dễ ghét.

- Tôi khuyên chị hãy yên phận đi , không chừng chị cũng không giữ nổi cái ghế của mình.

Huệ Nga nóng mặt , cô không thể ngờ anh lại thốt ra những lời như thế :

- Gia Phong ! Tại sao cậu lại trở thành như thế hả ? Cậu không còn là một Gia Phong trước đây mà tôi gặp nữa.

Ánh mắt thoáng dịu lại, anh quay mặt đi để tránh ánh mắt dò xét của Huệ Nga :

- Tôi chỉ làm theo lệnh mà thôi . Với lại , con người rồi cũng sẽ thay đổi, giữ mãi một bản quyền, không chán hay sao ?

- Một con người mà không tin vào bản thân của mình thì còn làm được chuyện gì . Sự ganh tỵ , hơn thua tranh đua nhau chỉ dẫn đến những uẩn khúc trong cuộc. sống, có khi nó làm cho con người trở nên mù quáng, không nhận biết được mình đang làm gì.

- Tôi không biết và cũng không nghe chị nói gì . Quyết định đã có rồi, mọi người cứ việc chấp hành.

Minh Sang gơ tay ra hiệu cho Huệ Nga im lặng . Anh nhìn thẳng vào mặt Gia Phong :

- Tôi chỉ muốn biết tôi đã phạm lỗi gì, tôi đã làm chuyện gì ảnh hưởng đến công ty ? Nếu đúng lời anh nói, tôi sẽ ra về, không cần một đồng lương.

- Một sự việc xảy ra ảnh hưởng nghiêm trọng đến công ty mà anh cũng không biết, vậy anh còn làm ở đây chỉ nữa , nghỉ là đúng rồi.

- Đó chỉ là một sự cố nhỏ, là công ty bạn , họ đã tự ý thay đổi hợp đồng không thể trách Minh Sang được - Huệ Nga xen vào.

- Tại sao lại không , trong khi anh ta là người giao hàng và thỏa thuận ? Sự việc hôm nay, anh ta phải chịu hoàn toàn trách nhiệm.

Minh Sang ngơ ngác , anh không hiểu đã xảy ra chuyện gì . Hợp đồng nào , công ty nào mà liên quan đến anh, anh không hề hay biết.

- Chị Nga ! Chuyện gì thế ? Hợp đồng công ty nào ? Liên quan đến em ư ?

- Là bản hợp đồng mà phó giám đốc bảo em đem ký lại hôm rồi, nó đã bị sửa đổi yêu sách hai bên thỏa thuận , gây lỗ cho công ty.

- Không thể nào . Em vẫn còn giữ bản hợp đồng, họ không thể nào làm vậy.

- Không làm họ cũng đã làm, điều đó chứng tỏ sự thiếu trách nhiệm của anh.

- Tôi sẽ đến công ty đó để giải quyết việc này . Yêu cầu anh rút lui lệnh đuổi việc tôi.

-Ồ ! Một lời nói thật bản lĩnh . Được , tôi sẽ cho anh một cơ hội.

- Cảm ơn phó giám đốc.

Gia Phong hất mặt :

- Nhưng anh nên nhớ, công ty sẽ không hoan nghênh anh vào ngày mai, nếu hợp đồng không được hoàn lại như cũ.

Bước đi với nụ cười đắc thắng trên môi , Gia Phong đã để lại trong lòng Huệ Nga một nỗi bức tức . Cô hàm hàm bước theo.

- Khốn kiếp mà ! Em yên tâm , chị sẽ đi gặp giám đốc hỏi rõ chuyện này.

- Đừng chị, em không muốn chuyện của em mà chị phải đối mặt với phó giám đốc . Hãy để tự em giải quyết chuyện này.

- Nhưng chị không an tâm . Thực chứ đây là một vụ cá cược , mà tỉ số đã được báo trước.

- Em biết chứ . Nhưng em phải chứng minh rằng : Em không phải là người liên quan.

- Vô ích thôi.

- Em không tin là không có công lý.

- Được, chị sẽ ủng hộ em . Có chuyện gì cứ gọi điện cho chị.

Kỳ Duyên bước ra , cô đưa mắt đảo quanh , rồi kéo tay Minh Sang :

- Nhìn là biết ông ta đang đổ kị với anh . Hừ ! Con người gì đâu quá ích kỷ , nhỏ nhen.

Thế Sơn cũng góp lời :

- Từ lâu anh cũng lường nó rồi, nhưng mà sợ mất việc làm thôi . Thật may, nó không ganh tỵ với anh.

Kỳ Duyên trề môi :

- Xời ơi ! Nhìn lại anh xem, anh đáng được ganh tỵ hay sao ? Có nước trời sập ấy.

- Bởi vậy tôi mới được yên thân nè.

Rồi vừa đi vào, anh vừa ngâm nga : “Có tài thì hay có tai, mà đẹp trai thì ưa ăn dao phay”.

Đang bước mà Huệ Nga cũng phải bật cười , cô bước theo :

- Ăn nói gì vậy hả, bộ em không đẹp trai hay sao ?

- Em mà đẹp trai thì Kỳ Duyên thương em từ lâu rồi , phải không em Duyên ?

- Thương cái đầu anh á.

Minh Sang bật cười, anh dường như quên đi cái gánh nặng trên vai khi nhìn thấy niềm vui vô tư của đồng nghiệp.

- Em đi đây , chị Nga ơi . Có chuyện gì , em sẽ điện cho chị . Chị hứa chia buồn giúp em nhé.

- Dĩ nhiên.

- Cả chúng tôi nữa.

- Cảm ơn.

Huệ Nga nhìn theo lắc đầu , cô thật tiếc ột nhân tài phải bị gạt đi vì lòng đố kị , vì sự ghen hờn của con người.

- Alô . Cho tôi gặp phó giám đốc Tùng Lâm.

- ...

- Lâm hả ? Gia Phong đây.

- ...

- Chuyện tao nhờ mày thế nào rồi ?

- ...

- Hắn ta sẽ qua gặp mày liền đây . Nhớ đối phó cho suôn sẻ nha, tao sẽ hậu đãi mày.

- ...

- Chuyện đó là chuyện nhỏ . Khi nào tao làm đám cưới sẽ ày làm rể phụ được chứ ?

- ...

- Đừng khinh thường , “hắn ” là một địch thủ đáng gờm đấy . Vừa thông minh linh hoạt , vừa có đôi mắt nhận xét rất tinh tường.

- ...

- OK , Tao sẽ gặp mày tối nay để nghe kết quả.

- ...

- Rồi, Hoa Viên Quán. Gác máy, Gia Phong ngã người ra ghế , anh cảm thấy thoải mái vô cùng . Anh đã sắp loại trừ được một địch thủ của anh . Hứ ! Dám tranh đoạt với ta, không có tư cách . Hãy về nhà ngủ với mẹ đi.

Anh tìm ình một điều thuốc rồi phà khói lên khoảng không trước mặt . Anh mơ tới những cuộc vui , những điều hạnh phúc mà anh sẽ được hưởng bên cạnh Nhã Tâm.

Ôi ! Sung sướng quá ! Những ảo giác đó luôn vây kín anh, làm anh ngất ngây choáng cả hơi men.

Nó sẽ còn kéo dài , kéo dài nữa nếu không có cái véo nhẹ vào mũi anh.

- Là sếp mà ngủ trong giờ làm việc sao ? Tôi sẽ kiện lên giám đốc đó.

Bình tĩnh lại được gặp ngay nhân vật chính của giấc mơ, Gia Phong bật cười sảng khoái :

- Đâu có , anh đang nghĩ tới cô gái có mái tóc ngang vai, đôi mắt to dễ thương , đôi môi hồng cong cuốn, và đặc biệt là chiếc mũi cao đáng yêu.

- Vậy thì càng đáng tội, khi không làm việc mà nghĩ tới người yêu.

Nhìn thẳng vào mắt cô, anh mỉm cười :

- Sao em biết đó là người yêu của anh ?

Nhã Tâm ngồi xuống ghế đối diện , cô liếc đôi mắt đẹp của mình :

- Nhìn vẻ mặt anh lúc khen ngợi cô gái đó là em biết rồi, khỏi cần phải đoán . Mà nè ! Cô gái đó là ai , đẹp lắm phải không ? Có quen với em không ?

- Ủ , cô ấy rất đẹp , tuyệt đẹp nữa là khác . Cô ấy cũng rất thân với em , thân như hình với bóng vậy.

- Anh nói xa vời quá , em chẳng hiểu gì cả . Em đâu có quen ai thân như vậy đâu.

Bước lại nắm lấy bàn tay mềm mại của cô, anh nhìn cô bằng ánh mắt nồng nàn đắm đuối :

- Em không hiểu hay là em cố ý không hiểu ? Người con gái đó không ở đâu xa.

Biết được câu nói ẩn ý của anh, Nhã Tâm thối lui bằng cách cụp mắt tránh đi tia nhìn ám áp của anh :

- Em đói bụng quá , anh đưa em đi ăn đi.

Tuy hơi thất vọng nhưng Gia Phong cũng rất vui vì Nhã Tâm rất ngoan ngoãn trước ánh mắt anh . Và anh tin sẽ có một ngày cô ngã vào vòng tay anh.

- Em thật là... sao không nói sớm ?
- Nói sớm mất ngon đi , giờ mình xuống căn tin đi anh.
- Sao thế ? Ăn ở ngoài sang trọng hơn , lại phù hợp với em.
- Không , em không muốn người ta nhìn và đoán em thế này , thế kia . Em muốn được như anh , sống chan hòa cùng mọi người xung quanh.

Khẽ bối rối , Gia Phong quay đi để tránh ánh mắt mong đợi của cô.

- Ô... anh...
- Mình sẽ rủ thêm một người bạn nữa để dùng cơm cho vui , anh há.
- Em có bạn ở đây à ? Anh tưởng có một mình anh là bạn em chứ.
- Không , còn Minh Sang nữa . Anh ấy là một người bạn tốt đấy . Anh nhớ quan tâm công việc của anh ấy giúp em nhé.

Gương mặt tối sầm , Gia Phong đứng sững lại :

- Làm gì anh phải quan tâm đến hần ta ? Anh và hần không phải là bạn.

Nhã Tâm lắc đầu :

- Anh đừng nghĩ làm việc chỉ có quan hệ cấp trên cấp dưới , mà hãy nghĩ đến hai chữ “đồng nghiệp” . Lúc đó những tình bạn cao quý sẽ bao quanh chúng ta , cuộc sống sẽ tươi đẹp hơn khi có được những tình bạn đó.
- Anh không cần đến những tình bạn đó , anh vẫn sống , vẫn vui tươi không hề buồn chán . Em đừng tin tưởng vào nó . Có khi tình bạn cao quý mà em tưởng sẽ là cái bẫy để hại chúng ta.
- Em không bằng lòng với cách nói của anh . Anh sẽ chỉ là một cái riêng lẻ đứng bên lề để ngắm nhìn hạnh phúc của người khác.

Gia Phong bực bội . Anh nhìn thẳng vào mắt của cô :

- Anh chỉ biết một điều là anh cần chỉ có em , chỉ cần em bên cạnh là anh mãn nguyện rồi.
- Anh đừng ích kỷ như thế có được không ? Là con người , ai không cần có sự giúp đỡ của người khác , không nhiều thì ít . Mở rộng tấm lòng đi anh.

Ôm chầm cô vào lòng , anh hôn lên tóc cô :

- Thì anh đang mở rộng cửa để đón em đây , em có sẵn lòng để bước vào hay không ?

Đẩy nhẹ anh ra , cô đỏ cả mặt , đôi gò má hồng rất đẹp :

- Em không dám vào đâu , biết chừng đóng cửa nhốt em trong đó như nhốt phi tần ở cấm cung thì sao ?

Gia Phong mở miệng định nói gì , nhưng cái kéo tay khá mạnh của Nhã Tâm làm anh phải bước theo cô . Anh lắc đầu mỉm cười . Thật sự anh cảm thấy hạnh phúc bên cạnh cô.

”Một điều gì đó trong lòng anh ập ủ.

Lời yêu em cùng nỗi nhớ niềm thương

Để khi xa em , lòng cứ mãi vẫn vương

Anh yêu em , lời anh chưa dám nói .”

Kỳ Duyên hấp háy bước vào công ty mặt tái nhợt :

- Chị Nga ơi ! Chị Nga !

Huệ Nga đang chuẩn bị hộp một tí cà phê vào miêng phải lấy ra , quay lại nhăn mặt :

- Làm cái gì vậy ? Em xem , chị bị phỏng rồi đây này.

- Chị còn lo chuyện con con đó làm gì , chuyện động trời thật kia kìa.

Kéo Kỳ Duyên lại ghế , Huệ Nga ấn cô ngồi xuống :

- Từ từ , thở ra... hít vào cho bình tĩnh đi rồi nói cho chị nghe . Đụng xe , bị giật túi xách , bị kiểm chuyện đánh lộn hay bị sàm sỡ ?

- Thôi . Trời ơi ! Giờ này mà chị còn giỡn được nữa sao ? Em đang nóng như lửa đây này.

Huệ Nga ngồi xuống ghế , nhướn mắt

- Thì thường ngày em vào công ty , chuyện đông trời toàn là chuyện đó còn gì nữa.

- Chị Oi ! Anh Sang bị bắt nhốt rồi.

- Gì hả ?

- Anh Minh Sang bị công an bắt rồi.

Huệ Nga trợn mắt , cô kéo tay Kỳ Duyên đứng dậy :

- Tại sao lại xảy ra chuyện đó ? Nó bị sao ?

- Nghe nói anh đánh phó giám đốc công ty nào đó phải đi bệnh viện.

- Trời ơi ! Sao nó lại nóng tính như vậy ? Chuyện gì thì cũng từ từ có cách giải quyết chứ.

- Anh Sơn đang đến công an phường để báo lãnh cho anh ấy . Tội nghiệp ! Bị nhốt một đêm chắc là đói bụng và bị muỗi chích dữ lắm.

- Hồi chiều , nó còn gọi điện cho chị nói là đã hẹn bàn chuyện với công ty bên đó rồi mà.

- Em cũng chẳng biết , chỉ nói lại những lời của anh Sơn thôi.

Huệ Nga vơ lấy túi xách , cô bước ra cửa :

- Chị phải đến đó liền đây.

- Em cũng đi nữa.

- Hai người đi đâu đó ?

Một giọng nói mà làm cho cả hai phát ngán ngẩm vang lên , tiếp theo là gương mặt đắc thắng xuất hiện :

- Đang giờ làm việc mà , tôi không nhớ là có nhận đơn xin nghỉ hay chưa hả ? Hai người có viết đơn không ?

Huệ Nga nóng mặt , cô trừng mắt nhìn Gia Phong :

- Cậu thiệt là quá đáng . Hai người ta đến nước này , cậu chưa vừa lòng hay sao ?

- Chị đừng có nói năng lung tung nha . Nếu người khác nghe được , họ sẽ nghĩ về tôi thế nào ? Danh dự của tôi sẽ bị tổn thương , chị có biết không ?

- Danh dự ? Hừ ! Hai từ “danh dự” đó phải để cho Minh Sang mới đúng . Cậu hại nó phải mất sạch hết kìa.

- Tại cậu ta tự gây chuyện ra thôi , tôi đâu có ép buộc cậu ta mà chị bảo tôi hại.

Búng điều thuốc lên môi , Gia Phong phả khói một cách ngạo mạn :

- Anh ta đã không còn là nhân viên của công ty , cho nên chuyện của anh ta , công ty chẳng dính dáng gì đến , mọi người đừng làm cho công ty bị vạ lây.

- Tôi không ngờ cậu lại trở thành một người như vậy , vì lòng ghen hờn tị hiềm mà hại người . Người như cậu sẽ chẳng bao giờ được hưởng hạnh phúc đâu.

10. Chương 07 - Part 01

Chương 07

Gia Phong tức tối, anh quăng mạnh điều thuốc xuống nền :

- Chị im đi ! Chị lấy tư cách gì mà dạy đời tôi ? Chuyện của tôi không cần chị xía vô.

Kỳ Duyên kéo tay Huệ Nga :

- Bỏ đi chị, chúng ta về phòng đi . Có anh Sơn đi bảo lãnh anh Sang rồi, không sao đâu.

Huệ Nga bỏ đi trở vào , cô cố nặn cơn tức giận :

- Tôi quyết tìm ra kẻ chủ mưu trong việc này.

- Mời tự nhiên.

Đúng lúc, Thế Sơn kè Minh Sang đi vào , đụng mặt Gia Phong , anh thoáng tái mặt :

- Phó... phó giám đốc.

- Công việc của công ty giao cho anh là chuyện này đó hả ? Anh lấy gì giải thích với tôi đây. - Tôi... tôi chỉ nghĩ tình đồng nghiệp thì giúp đỡ nhau thôi.

- Đồng nghiệp ? Bộ anh muốn làm đồng nghiệp với cậu ta lắm à ? Được , lát nữa vào phòng tôi nhận quyết định thôi việc đi.

- Phó giám đốc ..

- Sao hả ?

Khẽ liếc qua Minh Sang đang nhăn nhó nhăn đôi mắt, Gia Phong nhếch môi, nụ cười nửa miệng của anh thật đáng ghét.

- Nếu không muốn như thế, thì hãy tổng cái thứ này ra khỏi công ty ngay, tôi không muốn công ty phải mất uy tín.

Huệ Nga chạy ra , cô hốt hoảng khi thấy Minh Sang bầm tím cả mặt mày.

- Trời ơi ! Sao lại thế này ? Thật tồi bại mà.

Cô quay qua Gia Phong đang tỉnh queo phì phà điều thuốc.

- Kiệt tác của cậu, có phải không ? Tôi sẽ gặp tổng giám đốc để hỏi rõ sự việc này.

Huệ Nga vụt chạy đi, Gia Phong chậm buồn liếc mắt . Anh búng tàn thuốc về phía Thế Sơn.

- Khi tôi trở lại, mọi việc phải giải quyết xong . Nếu không, cái ghế của anh chẳng còn.

Thế Sơn nhìn theo dáng đi hả hê của Gia Phong mà nóng mặt :

- Hừ ! Cái thứ khốn như mày, đừng hòng dọa được tao.

Kè Minh Sang vào phòng, đặt anh nằm lên ghế , anh thức :

- Kỳ Duyên này ! Lấy khăn nóng lau mặt cho nó đi . Tội nghiệp , chắc ăn đòn đau lắm.

Kỳ Duyên nhìn Minh Sang xót xa :

- Bọn độc ác thiệt . Đánh người ta ra nông nổi này, tưởng có tiền là hay lắm sao ?

Nhã Tâm tay xách nách mang rất nhiều thứ linh kinh bước vào . Mặt cô trông rất tươi, ăn nhất là nụ cười luôn nở trên môi :

- Chào mọi người . Thế nào , buổi sáng vui vẻ chứ ?

Kỳ Duyên trẻ môi, chẳng thèm trả lời . Nhã Tâm thấy lạ, nhưng cũng chẳng để ý vì cô đang vui.

Quay qua Thế Sơn, cô chìa tay :

- Chúc anh buổi sáng tốt lành !

Khẽ liếc Nhã Tâm, giọng Thế Sơn lạnh lùng :

- Cảm ơn, tôi không dám nhận.

Vốn không chấp nhất , Nhã Tâm vẫn mỉm cười, cô để tất cả mọi thứ cô mang để lên bàn, rồi vỗ tay :

- Hôm nay chúng ta cùng tổ chức sinh nhật cho Minh Sang nhé . Anh ta đến hay chưa vậy ?

Một tiếng rên nhỏ phát ra trên ghế xa lông làm Nhã Tâm chú ý . Ánh mắt cô nhìn thẳng , rồi tròn tròn như không tin vào đôi mắt của mình.

- Tại sao... anh Sang làm sao vậy anh Sơn ! Anh Sang làm sao vậy ?

Kỳ Duyên không nén được nữa, cô quát :

- Chính cô đã hại anh ấy ra nông nổi này . Chính cô đó... chính cô...

Nhã Tâm chẳng hiểu gì cả . Tại sao là cô ? Cô làm gì , cô có làm gì đâu, tại sao lại đổ lỗi cho cô ? Cô mền anh ấy lắm mà, cô còn mong muốn anh được thăng tiến, cô không bao giờ làm hại đến anh, vậy thì...

Bước lại gần Minh Sang, cô lắc đầu :

- Tôi không biết đã xảy ra chuyện gì, tại sao mọi người lại đổ lỗi cho tôi ? Tôi rất mền anh ấy cơ mà , làm sao tôi có thể.

- Cũng chính vì sự yêu mền của cô , sự quan tâm của cô đối với anh ấy mà anh ấy mới bị như vậy đấy . Tôi khuyên cô nên rời xa anh ấy đi.

Nhã Tâm thoáng giật mình khi có một tiếng hét lớn bên ngoài vọng vào :

- Tôi bảo mà hai người không nghe à ? Muốn mất việc hết hay sao ?

Tiếp theo là Gia Phong xuất hiện, gương mặt anh đầy vẻ tức giận . Chạm phải ánh mắt của Nhã Tâm, anh vội quay đi.

- Em đến lúc nào vậy ? Sao không gọi điện cho anh để anh đến em ? Nào !Lên phòng anh đi, anh có chuyện muốn nói với em.

- Chuyện này là như thế nào ?

Gia Phong tỉnh bơ , anh làm mặt ngây thơ như chưa có chuyện gì xảy ra :

- Chuyện gì cơ ?

- Có phải là anh gây ra không ?

- Sao em lại nghĩ xấu về anh như thế ? Anh không bao giờ làm chuyện đó đâu . Vả lại , em với cậu ta là bạn mà, bạn của em cũng là bạn của anh.

- Thế anh có biết đã xảy ra chuyện gì hay không ? Nhân viên của mình bị như thế mà để yên được à ? - Anh...

Kỳ Duyên đắp khăn lạnh lên trán Minh Sang , cô nói :

- Minh Sang đâu còn là nhân viên của cô ty , phải không phó giám đốc ?

- Cô im đi ! Ai nói với cô hả ?

- Hình như chính anh phó giám đốc thì phải.

Nhã Tâm gạt tay của Gia Phong , ngồi xuống bên cạnh Minh Sang :

- Chuyện này tôi sẽ gặp cha tôi để hỏi rõ . Còn bây giờ, tôi phải đưa anh ấy đến bệnh viện.

Thấy Nhã Tâm kéo Minh Sang dựa vào người cô , Gia Phong run nhẹ đôi môi, mắt anh nhìn chăm chăm vào hai người như muốn tách ra làm hai.

Nổi hờn ghen lập tức bùng cháy , anh bước xộc tới kéo ngược Nhã Tâm ra.

- Em là thế còn gì là thể thống nữa ? Em muốn cha em bị mất mặt vì em sao ?

- Chuyện gì phải mất mặt , bạn bè giúp nhau chẳng được hay sao ? Tôi nghĩ cha tôi cũng đồng ý với cách làm của tôi.

Gia Phong mỉm cười :

- Em lầm rồi , bác rất tán đồng thành ý của anh.

- Anh đừng nói vậy . Cha tôi không bao giờ tán thành chuyện như vậy.

- Bác vì lo cho em thôi . Nghe lời anh bỏ mặc anh ta . Em là một cô chủ , đừng nên vì một thằng nhân viên không ra gì mà để thiên hạ xầm xì bàn tán.

- Tôi cấm anh xúc phạm đến anh ấy . Con người của anh ấy tôi hiểu rất rõ, anh không bao giờ lùi bước trước khó khăn. span>

- Đúng , “anh hùng ” trong mắt em tài lắm . Vừa làm mất hợp đồng gây thiệt hại về vật chất cho công ty , vừa đánh người rồi bị bắt bỏ tù, làm ảnh hưởng đến tinh thần, danh dự của công ty... Em thấy anh ta xuất sắc chưa ?

- Hừ ! Với bản lĩnh của anh ta đừng nói chuyện con con này . Tôi tin là Minh Sang sẽ giải quyết được mọi chuyện, trừ khi có kẻ hãm hại anh ấy.

Gia Phong bật cười khẩy , gương mặt của anh ngẩng lên cao :

- Hãm hại ? Ha ha... em làm anh buồn cười quá . Ai lại đi ganh tỵ với một nhân viên tép riu kia chứ ?

- Có chứ, có kẻ vì sự đam mê mù quáng , vì lợi ích của cá nhân làm ra điều đó. span>

Huệ Nga bước tới, đôi mắt cô nhìn thẳng vào mặt Gia Phong :

- Tôi không biết chị nói gì.

- Tôi chỉ nói cho người ta hiểu , chứ đâu có cho cậu biết.

- Chị bị thần kinh chẳng ?

Rồi anh quay qua Nhã Tâm :

- Anh về phòng đây . Chiều nay , anh mời em dùng cơm.Gia Phong đi khỏi , Nhã Tâm mới đứng lên , cô tìm điện thoại :

- Phải liên lạc với gia đình của anh ấy.

Thế Sơn đưa tay ra hiệu :

- Đừng ! Minh Sang dặn dò là đừng báo cho gia đình cậu ấy biết . Cậu ấy không muốn người nhà lo lắng.

Quay nhìn Minh Sang, Nhã Tâm thấy lòng đau nhói . Cô không biết phải làm gì đây khi sự việc dần dần hiện ra đúng theo điều cô lo sợ . Cô thật không muốn đối mặt với sự việc này, nhưng cô cũng không muốn nhìn Minh Sang phải chịu oan ức như vậy . Trời ơi ! Cô phải làm sao đây ?

Dường như đoán được suy nghĩ của cô , Huệ Nga bước đến :

- Em không cần phải lo lắng như thế , chị tin là sẽ có cách giải quyết.

Tiếng của Kỳ Duyên làm cả hai quay lại :

- Anh Sang tỉnh rồi ! span>

Nhã Tâm nhanh hơn , cô chạy đến ngồi xop bên Minh Sang , tay cô nắm chặt tay anh.

- Anh thấy trong người thế nào ?

Minh Sang gượng ngồi dậy , anh nhìn xung quanh :

- May quá ! Lại được trở về công ty rồi.

Thế Sơn chống nạnh : span>

- Thà đừng trở về còn hơn.

Huệ Nga giơ tay :

- Nè ! Em hãy nói cho chị nghe chuyện gì đã xảy ra vậy ? Tại sao em lại bị đánh ra nông nỗi này ?

- Em... em cũng chẳng biết nữa . Mấy anh công an không chịu nghe em giải thích , cứ nói em đánh người thô bạo , đến em bị người ta đánh.

- Thật là quá đáng ! Pháp luật ở đâu chứ ? Mình không thể bỏ qua chuyện này được.

- Đúng rồi , tưởng có tiền là ngon lắm sao.

Nhã Tâm gật đầu :

- Tôi sẽ hỏi lại cha tôi việc này, nhất định sẽ cho nó ra ánh sáng.

Kỳ Duyên trề môi :

- Ra ánh sáng ? Tôi có nghe lắm không vậy ? Cô nỡ lòng sao ?

- Chị nói thế là có ý gì ?

- Ý gì tự cô biết lấy, đừng giả nhân giả nghĩa ở đây.

Huệ Nga can ngăn :

- Thôi, cho tôi xin đi, hai người đừng có cãi nữa . Tôi nghĩ là Nhã Tâm chẳng biết chuyện này đâu.

- Người thân với nhau mà không hiểu à ? Em không tin đâu.

Minh Sang xoa tay: - Xin đừng vì chuyện của tôi mà gây mất lòng nhau , hãy để tôi tự giải quyết.

Nhã Tâm bật khóc , cô cũng chẳng biết vì sao cô khóc nữa :

- Em xin lỗi.

- Nín đi Tâm ! Em chẳng có lỗi gì cả , mọi chuyện đâu có liên quan đến em.

- Nhưng em có cảm giác là vì em anh mới bị như thế.

Minh Sang mỉm cười, mắt anh nhìn mông lung : - Có lẽ ư ? Chúng ta là bạn của nhau mà, vì tình bạn của em, anh chịu đau vài cái đâu có hề hấn gì . Nhưng nhìn em khóc, anh chịu không được đâu . Nín đi em ! span>

Đưa tay ngăn dòng nước mắt, Nhã Tâm gật đầu :

- Em cảm ơn anh . Bây giờ em đưa anh đến bệnh viện nha.

- Không cần đâu , anh không sao cả.

- Nhưng mà...

- Chỉ cần uống thuốc là khỏi thôi mà.

Thế Sơn nãy giờ đứng im, giờ mới lên tiếng : - Chị Nga ! Chị gặp giám đốc sao rồi ? span>

- Ông ấy bảo là không biết gì cả , để ông điều tra lại xem sao.

- Em nghĩ là ông chủ mưu thì đúng hơn . Ồ ! Xin lỗi nha cô Tâm, tôi chỉ...

Thấy Nhã Tâm yên lặng , Minh Sang xua tan không khí căng thẳng :

- Không phải đâu . Giám đốc là người công tư phân minh, tôi tin ông ấy không làm những chuyện này.
- Nhìn được mặt, chứ ai nhìn được lòng đâu mà nói.

Nhìn khẽ Nhã Tâm, Minh Sang lắc đầu :

- Đừng đánh giá thấp người ta, hãy nể mặt Nhã Tâm với. span>

Nhã Tâm vụt chạy ra cửa , cô không muốn nghe những lời đó nữa và cô cũng không muốn anh thấy giọt nước mắt của cô.

Cô khóc vì sự thật đã dần dần hiện ra . Cô khóc vì sự toan tính và lòng ích kỷ . Cô khóc vì một tình bạn chân chính sắp bị vỡ tan.

o0o

Quăng mạnh tờ báo xuống , ông Xuân Cường bực tức :

- Chuyện này là sao ? Tại sao các nhà báo lại làm ầm lên như vậy ?

Gia Phong cũng nóng lòng không kém :

- Chuyện này nếu làm không rõ sẽ ảnh hưởng đến danh dự của chúng ta, kể cả công ty cũng bị mất uy tín.
- Bác đã bảo con giải quyết cho êm xuôi cơ mà, sao giờ lại ầm lên, con giải thích sao đây ?
- Dạ... con xin lỗi.
- Xin lỗi ? Hai chữ xin lỗi làm được cái gì ? Bây giờ quan trọng là làm sao giải quyết cái vụ này.

Đấm mạnh tay xuống bàn, Gia Phong nghiến răng :

- Tất cả cũng do thằng đó gây ra, phải cho nó một bài học mới được.
- Đấy, sự nóng nổi của con mới ra cơ sự này nè . Bây giờ , con định hại công ty phá sản ư ?
- Con...

Ngồi xuống ghế châm ỳnh một điếu thuốc,ông Cường từ từ nhả khói :

- Quan trọng là người viết bài báo này . Phải điều tra xem tác giả là ai , lúc đó chúng ta mới có cách.
- Còn thằng nhãi kia ?
- Cứ để nó làm việc . Sự thế bây giờ bất lợi cho nó sẽ tạo cơ hội cho báo chí thêm thôi, từ từ rồi tính.
- Con không thể ngồi yên nhìn nó nhõn nhõn bên Nhã Tâm được.

Rút mạnh một hơi thuốc, ông Cường trừng mắt :

- Kể tức thời mới là trang tuần kiệt, con nóng lòng mà làm gì . Nhã Tâm cũng đã nghi ngờ rồi, nó mà phát hiện là sự việc rồi tung lên ngay.
- Nhưng...
- Không có nhưng nhị gì cả . Con hãy nghe lời bác , án binh bất động . Đợi việc điều tra xong, chúng ta sẽ có kế hoạch ngay.

Ngồi xuống ghế cạnh ông Xuân Cường anh lắc đầu :

- Đôi lúc , con thấy mình đã đi quá xa con không biết mình có làm đúng hay không ?
- Đừng nản chí chứ . Trong tình yêu, con phải đứng vững mới có hy vọng chiến thắng . Bên cạnh đã có bác , Nhã tâm sẽ là vợ của con... Yên lòng đi !

Gia Phong đọc thoại :

- Trước đây, con và Nhã Tâm rất vui khi ở bên nhau , hai đứa đều có chung một cảm tưởng, một suy nghĩ . Món nào thích cả hai cùng thích , món nào ghét cả hai cùng ghét .Tình cảm của chúng con tiến triển và như thạch đá vững bền, nhưng không ngờ sự xuất hiện của hấn ta đã làm thay đổi tất cả . Hai con luôn bất đồng ý kiến với nhau . Món cô ấy thích giờ không còn phù hợp với con nữa . Cô ấy suốt ngày cứ tránh mặt con, lại thân mật với hấn ta trước mặt con nữa . Bây giờ con nghi ngờ vào tình cảm của con quá, con không biết cô ấy còn yêu con nữa hay không ?

Vỗ vào vai an ủi đứa con rể tương lai, ông Cường phì cười :

- Đừng suy nghĩ lung tung, con hãy tin ở bác . Còn con nữa, không tin vào bản thân mình sao làm được việc lớn . Cố lên !

Hít một hơi thật mạnh như để lấy lại sự cân bằng ở tinh thần , Gia Phong gật đầu :

- Vâng, con sẽ cố gắng.

Có tín hiệu điện thoại, anh giơ tay :

- Con xin lỗi . Alô.

- ...

- Ủ , có chuyện gì không ?

- ...

- Chuyện đó tôi đâu có bảo anh làm . Anh tự gây ra, giờ anh phải gánh chịu.

- ...

- Nè ! Anh đừng có hăm dọa tôi, tôi không sợ đâu . Cho dù cảnh sát có tìm ra bằng chứng đi nữa, thì anh cũng là thủ phạm thôi.

- ...

- Hứ ! Năn nỉ ư ? Hăm dọa tôi chưa đủ à.

- ...

- Thôi được , anh hãy mời luật sư đi, tôi sẽ chi tiền cho anh . Nền nhớ, nếu anh hé môi nửa lời thì bản án của anh sẽ gia tăng , và cả gia đình anh sống cũng chẳng yên đâu.

Tắt máy, Gia Phong lăm bầm :

- Chó má ! Giờ định quay lại cắn tao à.

- Đừng lo, chuyện đó đã liệu sẵn rồi.

- Thế hả bác ?

- Ủ , bạn của bác làm ở tòa án, bác đến nhờ vả tí là xong ngay.

- Vậy thì con yên tâm rồi . Thôi, con về phòng đây, có việc gì bác cứ gọi điện cho con nhé. - Ủ.

Vừa sờ tay vào nắm cửa thì cửa bật mở . Nhã Tâm bước vào , trên tay cô là tờ báo.

- Cha ! Chuyện này là như thế nào ? Tại sao báo chí lại đăng âm lên như vậy ?

Bước lại kéo tay con gái ẩn ngồi xuống ghế , ông Cường xua tay :

- Con để ý tới việc đó làm gì ? Báo chí mà , chuyện gì mà không liên quan đến họ.

- Nhưng họ viết bài này sẽ ảnh hưởng đến công ty của chúng ta . Con muốn biết sự thật ra sao . Cha à ! Cha nói cho con biết đi.

Gạt tay con gái, ông Cường bực bội :

- Không lẽ con nghi ngờ cha hay sao ? Cả cha mà con còn không tin, xem ra con bị bùa mê của thằng đó rồi.

Nhã Tâm quay lại , Gia Phong đang đứng nơi cửa, cô kéo tay anh.

- Anh Phong ! Anh cho em biết đi . Chuyện báo nói có phải là sự thật không ?

Gia Phong nắm tay cô, giọng anh hậm hực :

- Không lẽ báo nói mà em tin ngay sao ? Ở đây cậu ta đánh người trước rồi gây tổn thất cho công ty . Giờ báo lại nói ngược lại , em tin ai đây ?

- Nhưng mà...

- Hừ ! Cậu ta bịa đặt ra câu chuyện này cho báo chí , đủ thấy cậu ta gian xảo đến mức nào rồi.

Ông Cường thêm vào :

- Con tin người quá đầy con gái à . Thứ con trai như nó chỉ biết kiếm tiền phụ nữ thôi . Con thấy không một mình hấn xảy ra chuyện, mà phụ nữ cả phòng lo cho hấn tới cùng . Cả cái cô Huệ Nga gì đó đã già rồi, lại làm ở đây lâu năm cũng bị nó mê hoặc.

- Cha đừng có nghĩ xấu cho Minh Sang . Anh ấy là người đứng đắn, bản thân luôn vì công việc . Con tin ảnh nên con mới kết bạn với ảnh . Như lúc này nè, xem xong báo, anh ấy tức tốc đến tòa soạn gặp chị anh ấy để hỏi cho rõ.

- Chị cậu ta làm phóng viên ư ?

- Vâng ,một phóng viên nổi tiếng nữa là khác.

Gia Phong nghiêng răng, mặt anh đỏ lên :

- Hèn gì , chị em thông đồng với nhau . Xem ra anh đuổi việc cậu ta cũng phải, không bị Oan chút nào.

Nhã Tâm cong môi, cô trợn mắt nhìn Gia Phong :

- Em tin vào các nhà báo , vì các bài báo của họ viết đều xuất phát từ cảm xúc của con tim . Anh đừng có nghĩ xấu cho anh ấy . Anh mà đuổi việc anh ấy, em sẽ không thềm quen anh nữa đâu.

- Em...

Thấy tình hình căng thẳng, ông Xuân Cường xua tay, đồng thời nháy mắt với Gia Phong :

- Cho cha can đi . Hai con mà đấu khẩu một lát nữa, chắc cha chết đói mất.

- Sao lúc sáng con làm điểm tâm, cha không ăn, giờ than đói bụng ?

Gia Phong hạ hấp giọng, anh mỉm cười :

- Hôm nào em làm điểm tâm cho anh ăn với , để anh xem tài nấu nướng của” bà xã” tương lai anh thế nào.

- Còn lâu đó, anh tự mà nấu ăn suốt đời đi.

- Bác à ! Cô ấy lại không chịu nữa rồi , con phải làm sao đây ?

- Cậu thật là khờ . Con gái ai không mắc cỡ chứ . Con trai phải dày mặt và dai mới được.

Bước lại nắm tay cô, anh nhỏ giọng :

- Hôm nay anh hết tiền rồi, em làm phước , làm ơn dẫn anh đi ăn chung với nha.

- Em cũng hết tiền rồi.

- Cha còn nè, cha sẽ bao hai đứa . Thôi nào, chúng ta đi đi, cha đói lắm rồi đó. - Xuống căn tin đi cha. - Thôi, ra ngoài ăn thoải mái hơn , với lại, cha không thích trở thành trung tâm bàn tán của mọi người.

- Cho dù người ta lấy chủ đề gì, nếu mình không làm thì sợ gì chuyện đó.

- Cho dù không liên quan cũng thấy bực mình lắm . Nghe lời cha, ra ngoài ăn đi con gái cưng.

- Chỉ có cha mới dụ được con thôi.
- Con khỉ thật !
- Gia Phong ! Con xem đó . Sau này chắc con phải khổ dài dài rồi.
- Con không sợ đâu bác ạ . Con sẽ huấn luyện cô ấy trở thành một người vợ hiền ngoan.
- Còn khuya . Anh đừng có ham.
- Để rồi em xem .

(Thiếu 2 trang)

- Ê ! Làm cái gì vậy ? Trúng chén cơm của tôi là tôi ăn thua đủ à.

Ngả lưng vào ghế, cô cứng giọng :

- Chị không biết, ngày mai phải vào đơn xin nghỉ việc cho chị.
- Chị hãy để cho em tự giải quyết được không ? Chuyện này cũng đâu có lớn lao gì.
- Ồ , không lớn lao . Bộ chưa đi bệnh viện là chưa lớn à ? Được, nếu em không nghe chị thì đừng có nói chuyện với chị nữa , bắt đầu từ hôm nay.

Buông chén chè đá hết nhấn xuống bàn , Minh Luân lắc đầu :

- Hai chị em thật là . Chuyện đâu còn đó, đâu cần phải đến mức tuyệt tình như vậy đâu.
- Chứ em nghĩ coi, chị nói nó không nghe lời, cứ khăng khăng một mực đòi theo ý mình.
- Minh Sang nói cũng có cái lý của nó . Biết đâu cách giải quyết của nó tốt thì sao . Tôn trọng ý kiến của nó cũng là một cách để nó trưởng thành đó chị.

Bước qua ngồi gần chị, Minh Sang bá cổ :

- Em biết chị lo cho em, nhưng mà em cũng biết quý bản thân của mình vậy . Em sẽ liệu sự việc mà giải quyết . Chị biết em mà, đâu bao giờ em chịu thua hoặc đứng yên cho người ta đánh.

Xí vào trán em, Minh Dung lừ mắt :

- Được thôi, tôi sẽ để yên cho cậu . Nhưng nên nhớ, nếu có chuyện xảy ra thì đừng có trách là tại sao tôi không lo.

Minh Luân chồm qua, rỉ nhỏ vào tai em :

- “Bà” ấy nói vậy, chứ khi em bị chuyện là “bả” đốt công ty đó luôn đấy.
- Em biết chứ , vậy mới là chị của em . Ai như anh, chẳng quan tâm gì cả.

Ký nhẹ vào đầu em trai, Minh Luân trợn mắt :

- Không lo hử . Ta vì nhà người mà phải mất hai buổi để gặp công an đấy.
- Ủ , quên nữa . Cảm ơn anh Ba nha.
- Cái thằng này...

Suy nghĩ một lúc, Minh Luân mới gọi em trai :

- Minh Sang này !
- Dạ.
- Em nói thật cho anh biết , ở công ty em đã xảy ra chuyện gì phải không ? Đối kỵ, ganh tỵ nhau hay vì một chuyện gì đó ?

Minh Sang chối phăng :

- Ô... Ô không ! Chẳng có chuyện gì để ganh tỵ nhau đâu , anh Ba à . Chỉ có chuyện hợp đồng của em mới xảy ra trang chấp thôi.

- Nhưng anh không hiểu , công ty kia có thù gì với em đâu mà lại bẻ ngoặc hợp đồng như vậy, lại còn gây sự, dùng tiền để đánh người nữa.

- Trả thù cá nhân thôi mà, ai biểu em đánh ổng trước làm gì.

Minh Dung tức quá, cô quát em trai :

- Cái thằng này, tại sao lại nhận lỗi về mình ? Chủ nhà hàng đã làm chứng là em không có đánh người trước mà.

Minh Luân giơ hai ngón tay lên, đôi mắt trừng trừng nhìn đứa em trai.

- Tóm lại chỉ có hai nguyên nhân để giải thích . Một là em bị khống chế , hai là vì ai đó mà em lãnh án giam.

- Xi ! Anh nói như là công tố viên không bằng . Em chắc chắn là không nằm một trong hai điều đó rồi.

- Đừng chạy tội . Khai mau ! Nguyên nhân một hay là nguyên nhân hai ?

Gật gù tán đồng ý kiến của em . Minh Dung hất mặt :

- Được thôi . Nhà người có quyền giữ im lặng, nhưng những gì nhà người nói sau này sẽ là bằng chứng trước tòa.

- Ôi chà ! Chị Hai trở thành ICAC hồi nào vậy cả ?

Minh Luân hòa theo :

- Chắc nhiệm phim Hồng Kông rồi, chạy thôi Sang ơi, không thôi một lát nữa tác phong nghề nghiệp của “bả” , “bả” đăng hình ảnh em mình lên báo truy nã khẩn cấp bây giờ.

Nhìn hai đứa em bỏ chạy lên gác với tiếng cười vui lòng, cô thật nhẹ nhõm . Rồi quê hương, xa cha mẹ, cô đã trở thành một chỗ dựa vững chắc cho cả ba đứa em trai . Cô vừa làm bổn phận của một người mẹ , vừa mang ý nghĩa của một người cha, và luôn vì các em mà hy sinh tất cả . Tuy chúng không còn nhỏ nữa, nhưng đối với cô, chúng vẫn là những đứa em ngoan ngoãn giữa chốn phồn hoa ngày nào.

11. Chương 07 - Part 02

Ngày qua ngày, thay cha em góp ý săn sóc ba đứa em, cô cảm thấy như cuộc sống thú vị hơn . Tuy mỗi một đứa có tính cách khác nhau , nhưng tất cả đều dành cho cô cũng tình thương rất lớn . Có việc gì, chuyện gì đều đem ra bàn luận để lấy ý kiến của nhau . Giờ đây, cô đã an tâm phần nào khi tất cả đều tự lập , tự tìm tòi một lối đi riêng.

Cái cốt yếu cuối cùng còn lại là tất cả vì gia đình, vì cha mẹ , vì hạnh phúc tương lai... của bốn chị em đều nghĩ đến điều đó và đang thực hiện cuộc hành trình riêng của mình.

Chuông điện thoại reo vang làm cô bừng tỉnh :

- Alô.

- Ô... bộ cô định nghỉ việc hay sao vậy ?

Nhận ra giọng thách thức , cô phùng má :

- Tôi nghỉ hay không là chuyện của tôi, liên quan gì đến anh ?

- Hôm nay có buổi họp báo rất quan trọng , cô còn nhớ không vậy ? Có lẽ tôi nhắc thừa quá, trí nhớ cô tốt như thế...

Nhìn đồng hồ, cô giật thót người :

- Ối trời ! Sao không gọi điện sớm một tí ? Đồ mắc ma.

- Nè ! Cô đừng có quá đáng nhen . Không mang ơn tôi còn chửi nữa hả ? Đúng là con người cô khô cằn sỏi đá, không một dòng nước nào tưới cho cỏ mọc được.

- Thiện Lương ! Anh có im đi không ? Tôi đâu có cần anh làm phước đâu, tại anh tài lạnh thôi.

Thiện Lương bật cười, giọng anh tha thiết ấm nồng qua dây “thép”:

- Không biết tại sao nữa . Hy vọng nguồn nước này sẽ mang lại hạt giống tình cảm nảy mầm trên mảnh đất sỏi đá của em.

- Đúng là điên.

Tắt máy , Minh Dung cười thầm trong bụng, cô thoáng đỏ hồng đôi má.

Hừ ! Thứ đáng ghét như anh làm gì có tình cảm nơi tôi, còn lâu ấy . Chợt cô giật cả mình . Chết cha ! Mình có nói là sẽ không gặp hẳn, sao giờ này lại nghe điện thoại của hắn ? Tiêu rồi . Phá vỡ rào chắn rồi . Không được , phải thiết lập lại thôi . Ố ! Nhưng mà mình nghe tiếng thôi, đâu có gặp mặt . Hừm ! Chẳng quan trọng.

Nghĩ thế, cô bước nhanh vào phòng vệ sinh . Nhưng cô đâu ngờ rằng việc cô nghe điện thoại đã giúp Thiện Lương lấy lại được phong độ, và anh sẽ sẵn sàng “vồ” con mồi hất cứ lúc nào có cơ hội.

Đẩy chiếc xe ra cửa , Minh Dung khóa cổng, cô quay vào nhà. - Sang ơi ! Trông giúp chị chiếc xe với, chị thay đồ rồi ra liền.

- Vâng , em trên đây nhìn được rồi. Khẽ hài lòng với màu son Clip Ice tươi tắn trên môi, cô bước ra cửa trong trang phục rất xinh đẹp : áo sơ mi trắng và váy đen.

Quàng chiếc túi con ốc trên lưng , cô bật công tắc xe . Chiếc xe đề hoai chẳng nổ , cô bực bội:

- Đứa nào xuống giúp chị một tay coi , chị trễ giờ rồi đây nè.

Minh Sang tọt nhanh xuống , anh tiến lại chiếc xe , đạp cả năm đến sáu lần mà chẳng nổ máy . Anh đưa tay lau mồ hôi.

- Nó bị bệnh rồi , chị ạ.

- Vậy cho chị mượn xe đi . Nhanh đi nhỏ.

- Uống công thôi . Xe em , anh Ba lấy đi liền.

- Vậy nói nó chở chị lại tòa soạn luôn.

- Còn chị Ba bỏ cho ai chở ?

Minh Dung tức tối , cô giậm chân :

- Anh em tụi bây xem trọng người yêu hơn chị mình phải không ? Được rồi , hãy nhớ đấy nhé , chị mày sẽ nhớ “cái ơn” này suốt đời.

Minh Sang nhăn mặt , anh dõng dạc :

- Đừng nóng mà chị . Em sẽ gọi tắc xi cho chị đi nha , em trả tiền.

- Không cần , tự tao có cách . Dẫn xe vào nhà đi , một lát dắt đi sửa giùm.

- Chị có giận em không ?

- Hơi đâu mà giận.

Khẽ quay lưng ra sau , Minh Sang huýt một cái thật lớn . Chưa hiểu chuyện gì thì Minh Dung đã thấy một chiếc xe trắng kết kết bên.

- Nè ! Giờ này còn ở đây sao ? Bộ cô không biết họp báo mấy giờ à ?

Sau phút ngỡ ngàng , cô phùng má :

- Vậy còn anh , sao lại ở đây giờ này ?

Thiện Lương nheo mắt :

- Tại tôi có linh cảm rằng , người yêu của tôi gặp khó khăn , nên tôi mới đến đây xem.

- Hừ ! Thật là đáng ghét . Vậy sao anh không đi xem đi , không chừng cô ấy chuẩn bị nhảy lầu đó.

- Tôi đi rồi , cô ấy vẫn bình an . Tiện thể tôi ghé xem cô có đi chưa , thật không ngờ...

Anh quay nhìn chiếc xe :

- Thế nào ? Xe có vấn đề à ? Hay là cô lên đây , tôi cho quá giang.

Minh Sang gật đầu :

- Được đó . Chi Hai quá giang anh Hai đi.

- Vừa nói cái gì đấy ?

- Không... chị trễ giờ rồi đó.

- Là đồng nghiệp với nhau mà . Lên xe đi , không thôi cả tôi và cô đều bị phạt đấy.

Đôi mắt của anh như van lơn , cầu khẩn . Và trong sâu thẳm của nó , hình như có cả sự âu yếm yêu thương . Cô cụp mắt suy nghĩ :

- “Ngu gì không đi . Đi tắc xi từ đây đến đó cũng mất mấy chục ngàn , đi đây không tốn tiền lại... ”

- Minh Dung ! Nhanh lên chứ , chỉ còn năm phút nữa thôi.

Câu nói ngọt ngào quá , làm cô tự nhiên nghe theo bước lại xe , cô gật đầu :

- Vậy cảm ơn anh nhé.

Minh Sang vỗ vai Thiện Lương :

- Cố gắng nha anh , em ủng hộ anh.

Nhét vào tay Minh Sang một vật bí mật , Thiện Lương nheo mắt :

- Cảm ơn em rất nhiều.

Chiếc xe lẩn bánh , Minh Dung chỉ kịp nhìn thấy phía sau Minh sang đang cúi xuống bên chiếc xe.

- Anh chạy từ từ thôi , gì thì gì cũng đã trễ rồi.

Thiện Lương giảm dần tốc độ , anh gợi chuyện :

- Hôm nay có lẽ em sẽ được sếp khen thưởng đấy.

Từ “em” ngọt ngào làm cô phải nín thở nhỏ giọng :

- Tôi không hiểu.

- Tổng biên tảo đã xem qua chiều dày thành tích của em , và hôm nay có lẽ em sẽ được khen thưởng.

- Ủa ! chứ không phải anh được khen thưởng sao ? Tôi nghe nói anh ấy rất thích anh.

- Cho anh xin hai chữ bình an đi . Anh rất sợ khi phải tiếp xúc với ông ấy đấy.

- Thế sao ?

- Vậy em nghĩ về anh thế nào ? Có phải anh là một gã “biến thái” , đúng không ?

- Tôi không biết , nhưng có lẽ là không . Trực giác của tôi cho là vậy.

- Em nên tin vào trực giác của mình , vì trực giác của em luôn đúng khi em nghĩ về anh.

Cô trề môi :

- Không dám đâu , còn khuya , À ! Tôi quên mang theo bộ quần áo để trả cho anh , để lần sau vậy.

Thiện Lương nhăn mặt :

- Em không cần phải trả cho tôi , em có nghe những lời tôi nói hôm đó không ?

- Nghe chứ . Nhưng mà tôi không cho .

(thiếu trang 86+87)

- Em mang vào đi , chúng ta đi Bình Dương liền đây.

- Sao vậy ?

- Sẽ thu hình tại VTV.

- Có phải không vậy ? Sao không báo trước ?

- Báo trước thì đâu phải bắt ngờ . Nào ! Chúng ta chuẩn bị đi nha . Ngồi cho chắc vào , anh chạy nhanh lắm đấy.

- Anh... đưa hết thế này , anh lấy gì mà tránh bụi ? - Anh không cần , em xử dụng đi.

- Hay là vậy , anh dùng kiếng còn khẩu trang tôi sẽ dùng.

Thiện Lương cảm thấy hạnh phúc khi cô chia sẻ với anh . Anh mỉm cười , nụ cười mãn nguyện.

- Cảm ơn em . Chúng ta đi nha.

Chiếc xe lăn bánh , anh lại quay ra sau :

- Nhớ ngồi chắc nhé , có bụi thì nép vào vai anh đấy.

Cô khẽ trề môi , nhưng lòng rất vui không biết tại vì sao nữa.

Đang ngồi chống cằm , Minh Sang giật mình khi có tiếng điện thoại reo . Anh nhìn quanh căn phòng . Vẫn chưa có ai vào . Chán thật ! Minh đi làm sớm thế.

Đưa tay chụp lấy ống nghe , anh nhừa nhựa :

- Alô . Phòng kinh doanh của công ty.

- Cho em hỏi , có anh em ở đó không ạ ?

- Anh cô là ai ? - Dạ , anh em làm ở trong đó.

- Trong đó là chỗ nào , cô nói rõ xem ?

- Em cũng không biết nữa . Ảnh nói là gọi điện đến đó là ảnh đi rước ngay.

Minh Sang bực dọc :

- Cô nói vậy làm sao tôi biết được . Đây là công ty Đại Thành , anh cô có phải làm ở đây không ?

- ...

Thấy cô gái im lặng , anh lớn tiếng :

- Sao hả ? Cô không nói , tôi cúp máy đây.

- Anh... đừng lớn tiếng , em sợ lắm . Anh hung dữ quá đi.

Suýt phì cười trong điện thoại , anh nhỏ giọng :

- Được , được . Giờ cô nói đi.

- Anh... anh em làm trong đó đó . Anh kêu ảnh giùm em đi.

- Tên gì mới được chứ ?
- Híc ! Anh lại lớn tiếng rồi.
- Xin lỗi , xin lỗi . Anh của cô tên gì ?
- Dạ , Lâm Gia Phong.

Minh Sang thoáng nhú mày , rồi anh gật đầu :

- Được rồi , cô đang ở đâu , để tôi nhắn lại.
- Em đang ở sân bay.
- Rồi , còn gì nữa không ?
- Dạ không...
- Tôi cúp máy đây.
- Thank you.

Gác máy , anh lắc đầu . không biết sao người anh như thế lại có người em như vậy.

Anh gõ nhẹ cửa phòng phó giám đốc.

Gõ lần thứ hai , gõ lần thứ ba cũng chẳng có tiếng trả lời , anh lớn tiếng :

- Phó giám đốc.
- Chị tạp vụ đi ngang , hỏi :
- Anh tìm phó giám đốc hả ?
- Dạ . Con gọi nãy giờ mà chẳng thấy trả lời.
- Ôi ! Ông ấy chưa có vào , khoảng chín mười giờ mới vào lận.
- Vậy ..
- Là sếp mà vào giờ nào không được . Cậu có việc hả ? Chịu khó chờ đi.
- Con cảm ơn cô.
- Không có gì.

Đi qua đi lại trong phòng , Minh Sang đang đấu tranh cho suy nghĩ hai bên . Có nên đi đón em của “hắn” không nhỉ ? không nên , làm thế sẽ mất hết danh dự của mình , hắn ta sẽ nói mình tìm cách nịnh bợ . Nhưng mà em hắn có liên quan gì đến hắn đâu , mình làm thế chỉ giúp người thôi mà.

Làm sao đây ? Làm sao đây ? Chuông điện thoại reo vang . Minh Sang chớp nhanh mắt.

- Alô.
- Hu... hu... anh Hai đâu rồi ? Tôi... tôi sợ quá đi.
- Nè ! Cô nín đi , đừng có khóc . Cô khóc làm tôi quỳnh lên đây nè.
- Hic ! không khóc hả ? Nhưng mà anh xấu lắm , chẳng nhỡ anh Hai tôi giùm tôi.
- Có... nhưng mà...
- Tôi không biết , anh làm sao thì làm , mười phút nữa anh Hai tôi không có mặt ở đây là tôi sẽ...
- Nè ! Cô đừng có làm bậy nha . Ở yên đó đi , có người đến đón cô liền.
- Tạm nghe anh đó.

Dập máy , Minh Sang phóng nhanh ra cửa , anh không còn nghĩ gì khác ngoài sự liên tưởng đến gương mặt lo sợ đầy nước mắt của một cô gái lạ nước lạ cái.

- Bực mình thiệt ! Biết vậy , mình “nướng” thêm một chút nữa , chẳng thềm đến sớm làm gì.

Quay nhìn xung quanh phòng dành cho hành khách xuống máy bay , Minh Sang lo lắng :

- Trời ạ ! Biết bao nhiêu là cô gái , biết cô gái nào đây ? Đang tìm kiếm thì có một bàn tay khều nhẹ sau lưng , anh quay lại :

- Đúng là anh rồi !

- Chuyện gì ? Cô là...

Chưa kịp nói hết câu , Minh Sang đã bị cô gái nhảy tới ôm chầm lấy , nước mắt cô rơi làm ướt cả áo anh.

- Hu... hu... Tôi mừng quá !

Đẩy nhẹ cô gái ra , Minh Sang ngượng ngùng khi mọi người đều quay nhìn.

- Cô là...

Cô gái đưa tấm hình chụp trước mặt tiền của công ty Đại Thành ra cho anh xem.

- Đây này ! Có phải là anh không ?

Trong hình , Minh Sang đang bước ra cửa công ty.

Anh tròn mắt :

- Ồ phải , may mắn dính vào thôi.

- Nhờ vậy mà em biết anh đấy.

Cô gái tự nhiên nắm tay anh lôi lại bằng ghế :

- Anh là bạn của anh Hai em , phải không ?

- À... Ờ...

- Em tên là Gia Tịnh , còn anh ?

- Tôi tên là Minh Sang.

- Thế anh Sang có nghe anh Hai em kể về em không ?

- Ờ... không.

- Anh Hai này kỳ ghê . Vậy mà viết mail cho em nói ngày nào cũng nhắc đến tên em cả.

- Chuyện ấy...

- Anh Sang này ! Anh có bạn gái chưa vậy ?

- Sao... tôi...

- Nhìn mặt anh kia , sao đỏ lên hết vậy ? Có rồi phải không ? Có rồi cũng chẳng sao , nhận thêm em làm bạn cũng được.

- Chuyện này...

- Nè ! Đừng có nói dối với em là có bạn gái rồi nha . Nhìn mặt anh là em biết chưa có rồi.

Bất ngờ , Gia Tịnh hôn vào má anh một cái thật kêu :

- Chúng ta làm bạn nha.

- Tôi... không được đâu.

Đứng dậy tránh xa cô gái , Minh Sang đưa tay sờ má :

- Giờ tôi đưa cô về công ty , có lẽ anh Hai cô đến rồi đấy.

Khoác túi xách lên vai Gia Tịnh cậy tay anh :

- OK . Anh chở em hả ?

Rút nhẹ tay ra , Minh Sang đánh trống lảng :

- Hành lý của cô đâu ?

- Gửi đến địa chỉ công ty rồi , em sợ ăn trộm lắm.

Lại câu lấy tay anh , lần này cô ôm thật chắc làm cho anh không tài nào rời ra được.

Minh Sang chỉ còn biết nín thở kêu trời . Lúc trong điện thoại sao mà nhất gan và dễ thương thế . Giờ gặp mặt lại trái ngược hoàn toàn.

Nhưng mà anh vẫn công nhận Gia Tịnh rất đẹp , rất vô tư , cô ăn nói không hề ngượng miệng . Đôi mắt cô như dùng để thu hồn người , anh phải cố gắng lắm mới thoát được.

Đề nhẹ máy xe , Minh Sang quay lại :

- Cô làm ơn nói lỏng tay giúp cho , tôi hơi bị... nghẹt thở.

Gia Tịnh phì cười , vòng tay cô càng ôm chặt anh hơn.

- Anh sợ bạn gái anh nhìn thấy chứ gì ? Không sao , em sẽ giải thích giúp anh.

Minh Sang lắc đầu , anh chào thua tính ngang bướng của cô gái . Sự thân mật gần gũi làm anh run nhẹ , một cảm giác lâng lâng bay bổng trong người anh. Anh khẽ quay lại phía sau , nhưng không ngờ đó là cơ hội để Gia Tịnh tấn công . Cô chồm lên , kề má của mình vào mặt anh.

Mùi hương của con gái thật là kỳ lạ , nó làm anh bàng hoàng... một chút xao xuyến nhẹ chạy qua tim.

Tay lái anh loạng choạng , bắt buộc anh phải tấp vào lề.

- Cô Gia Tịnh à ! Cô đừng có làm thế được không ? Người ta nhìn vào sẽ hiểu lầm đấy . Tôi với cô lại không quen biết.

Khẽ chớp nhẹ rèm mi , đôi môi hồng cong lên thách thức.

- Em không sợ đâu . Cách thân mật đó đâu đến nỗi nào . Bên Mỹ tự do ngôn luận kia , mặc ai nói gì thì nói , miễn mình trong sáng là được rồi.

- Nhưng ở đây là Việt Nam , cô hãy tôn trọng và giữ gìn một chút . Cô làm thế khác nào để người khác hiểu lầm chúng ta.

Gia Tịnh cụp đôi mi đẹp , nhè lên :

- Làm gì anh phải nặng lời với em như vậy ? Đây là lần đầu tiên em tiếp xúc với anh mà , anh không thích thì thôi.

Thấy nước mắt cô rơi , anh lúng túng thật sự.

- Nè ! Cô đừng có khóc chứ . Nín đi , tôi chỉ nói vậy thôi , chứ đâu phải là trách cô.

- Vậy mà còn không chịu trách ư ? Anh nghĩ em là hạng người gì ? Nói cho anh biết , các chàng trai bên kia van xin em hôn một cái , em cũng chẳng thèm nữa là. - Được rồi , Được rồi . Xem như tôi có lỗi , tôi xin lỗi , vậy được chưa ? Tự nhiên cái rước họa vào thân.

- Anh vừa lảm bảm cái gì vậy ?

- Đâu có , tôi nói cô ngồi yên , tôi chạy xe đây.

Trở lại vị trí cũ , Gia Tịnh áp má mình vào vùng lưng của anh , cô nhỏ giọng :

- Chưa bao giờ em có một cảm giác bình yên và an toàn như thế này , có lẽ vì em quá cô đơn.

- Bộ cô sống một mình ở bên kia sao ?

Cô tâm sự :

- Không, em sống chung với người bà con . Nhưng mang tiếng vậy thôi, chứ cứ như người xa lạ vậy . Hàng ngày, ngoài giờ học ra, em phải tiếp làm việc đến băm cả hơi tai đấy . Được một cái là họ đối xử không tệ . Hàng tháng, anh của em gửi tiền qua cho em, rồi em cũng đi làm thêm nữa... Cuộc sống như thế cũng gọi là khá giả đấy chứ.

- Cô đang theo học cái gì vậy ?

- Em đang theo học ngành phát triển thị trường , hiện nay là lúc thực tập nên em về Việt Nam để làm luận án tốt nghiệp.

- Tại sao cô lại chọn Việt Nam mà không chọn những nước tiến triển khác ?

- Điều đó thì hẳn nhiên, vì Việt Nam là quê hương của em mà . Dù ở đâu cũng vậy, đâu có bằng được ở quê hương của mình . Em muốn mình được phát triển trên quê hương, và nếu có thể thì góp một chút sức để cho quê hương thêm giàu đẹp.

- Một ý nghĩ thật tuyệt vời.

- Dĩ nhiên . Với lại em thích những người Việt Nam thật thà và hiền hậu , như anh đây chẳng hạn.

Minh Sang bật cười, anh cảm thấy thích thú khi nói chuyện với cô :

- Tôi mà hiền à ? Cô có lầm chăng ? Giờ đây tôi chở cô đi bán cũng không muộn, đừng có nhìn mặt mà đoán già đoán non , cô bé à.

- Dĩ nhiên là em không lầm rồi . Cho nên anh chở em đi đâu , em cũng quyết bám dính vào anh không buông, xem anh có bán em được không ?

Chỉ mỉm cười không nói gì, anh đã không còn một chút ngại ngùng gì nữa để yên cho Gia Tịnh ôm chặt như một đôi tình nhân đi dạo phố.

Dừng xe trước công ty, anh ra hiệu bác bảo vệ , rồi chạy thẳng vào trong . Cho xe vào bãi, anh hỏi :

- Thế nào, giờ cô có muốn gặp anh Hai cô không ?

- Dĩ nhiên là muốn rồi, anh hỏi lạ thật . Anh em cách biệt nhau mười mấy năm, không muốn cũng lạ đấy.

Bước vào thang máy, Minh Sang giơ ngón tay :

- Có chuyện này tôi muốn nói cho cô biết . Khi lên tầng ba, cô quẹo trái đi đến phòng phó giám đốc , anh cô đang ở đó . Còn tôi thì đã hết nhiệm vụ rồi, tôi phải về phòng để làm việc.

- Anh không đưa tôi lên tận phòng sao ? Làm ơn thì làm ơn cho trót đi mà.

Rút nhẹ tay lại, Minh Sang nhăn mặt :

- Cô làm ơn đi . Đây là công ty chứ không phải là ngoài đường đâu , để người ta nhìn thấy thì không tiện đâu, nhất là anh trai của cô nhìn thấy đó.

Gia Tịnh cong môi, đôi mắt cô nhìn thẳng vào mắt anh :

- Hình như anh không thích em thì phải.

Minh Sang cụp mắt, trong giờ phút này anh không muốn nói gì , cũng không muốn nhìn vào đôi mắt của cô . Anh sợ cô đọc được những suy nghĩ của anh.

Thang máy dừng lại rồi cửa bật mở . Anh đưa tay :

- Đây , cô đi hướng này . Nhớ đừng nói tôi đi đón cô nha.

- Tại sao ?

Anh đưa tay che mặt :

- Nếu cô muốn hại tôi thì cứ việc nói, tôi không cần . Xin chào.

Cửa thang máy đóng răm lại , nhưng cảm giác luyến tiếc vẫn còn đọng trên đôi mắt của cả hai người.

”Không hiểu sao , khi gặp em lòng anh lại thế...”

Nó xao xuyến bồi hồi trần trở suốt đêm .”

- Chị Nhã Tâm này ! Chị thường vào công ty không vậy ?

- Có chứ . Một tuần, chị vào đây hai ba ngày rồi đó.

- Vậy chị có quen hết tất cả nhân viên ở công ty hay không ? Chẳng hạn là bạn bè hay là đồng nghiệp gì đó ?

- Nhiều lắm , trong đó có anh của em đó.

Gia Tịnh kéo chiếc ghế lại ngồi sát bên Nhã Tâm , cô nhìn quanh rồi mới nói nhỏ :

- Thế chị có biết Minh...

- Làm gì đó Nhóc ? Thấy chị Tâm thương rồi mè nheo có phải không ?

Gia Phong mỉm cười vuốt tóc em gái gương mặt anh rất vui :

- Anh lại nghĩ xấu em rồi . Em chỉ hỏi thăm chị Tâm chuyện liên quan đến anh thôi.

- Làm gì có, anh đâu có chuyện gì.

- Chẳng hạn như hàng ngày anh sống ra sao , làm việc như thế nào, ăn uống ra làm sao và cốt yếu nhất là có bạn gái hay chưa ?

Khẽ liếc mắt về phía Nhã Tâm, anh lắc đầu :

- Em thật là lém quá , dám điều tra anh, nhưng không thu được lợi đâu, vì anh của em sống rất chuẩn mực , kể cả bạn gái cũng duy nhất có một người.

12. Chương 08 - Part 01

Chương 08

- Em nói đúng mà, phải không anh Hai ?

Gia Phong gật gù phụ họa :

- Ừ , đúng rồi.

Nhã Tâm không chịu được áp lực đôi mắt anh nên phải đứng dậy lẩn tránh :

- Em phải vào phòng cha một lúc đã.

Vô tình cô vướng vào một người đang đi ngang, ly nước sôi trên tay anh ta rơi xuống gạch vỡ toang , đôi tay của anh đã hứng trọn nước nóng đó.

- Ui da !

Hoảng cả hồn vía , Nhã Tâm quay lại ả Gia Tịnh cũng vừa chạy tới :

- Anh Sang !

Hai cái miệng của hai cô gái vang lên làm mọi người ở căn tin đều chú ý . Gia Phong cũng vậy.

- Anh có sao không ? Xin lỗi, em không có cố ý.

Cổ nén cơn đau, Minh Sang lắc đầu . Anh mỉm cười :

- Không sao , tại tôi sơ ý thôi mà . Tâm không bị bỏng chứ ?

Thấy tay của anh đỏ tấy cả lên, Gia Tịnh nhanh tay chụp lấy chai nước mắm rồi nắm cổ áo anh kéo đi.

- Theo em mau lên, không thôi nỡ làm tróc da bây giờ.

Nhã Tâm cũng chạy theo , cả hai cùng cứu chữa vết thương của Minh Sang mà không còn để ý đến những việc xung quanh . Đến khi băng bó xong, hai người mới nhìn nhau thẹn thùng.

Nhưng Gia Tịnh thì ma lạnh hơn, cô kéo Minh Sang về phía mình :

- Cảm ơn chị nha Nhã Tâm . Có lẽ anh ấy đã ổn rồi. span>

Nhã Tâm cũng không vừa, cô tròn mắt :

- Ủa ! Hai người quen nhau sao ? Hồi nào vậy ?

- Anh ấy là bạn trai của em mà , chị mới biết hả ? Tiếc quá !

Minh Sang trợn mắt : - Cô nói cái gì vậy ? Tôi là bạn trai cô hồi nào ? Đừng để mọi người hiểu lầm nha.

- Tại sao anh lại tránh mặt em mấy hôm nay ? Em thật sự nhớ anh lắm.

Một nỗi hờn ghen nổi lên, Nhã Tâm bước lại gần Minh Sang . Mặc kệ tay đau của anh , cô lôi anh ra ngoài : - Cô ấy từ nước ngoài về mới có mấy hôm nay, anh tài thật , câu được con cá to.

Minh Sang nhăn mặt, anh đau chảy cả nước mắt, nhưng không dám la . Gia Tịnh thấy thế vội gạt tay của Nhã Tâm :

- Chị buông tay anh ấy ra . Anh ấy đau chảy cả nước mắt kìa , chị thật là ác mà . Anh có sao không ? span>

Trước sự nhìn ngó của mọi người, lại có cả đôi mắt đỏ ngầu tức giận của Gia Phong , Minh Sang đẩy nhẹ hai cô gái ra khỏi mình.

- Tôi không sao rồi, cảm ơn hai cô nha . Giờ tôi phải làm việc đây.

Quay nhìn anh Hai, Gia Tịnh xua tay :

- Bị thương rồi anh nghỉ đi, em xin phép anh em cho.

- Đúng đó . Em sẽ nói với cha em , anh về nhà trị thương đi, đừng lo.

- Tâm ý của hai cô, tôi xin cảm ơn . Nhưng công việc rất gấp, tôi phải đi đây . Chào nhé.

Bước chạy ra khỏi căng tin, anh quên cả bao tử của anh chưa có gì trong đó, và tó hủ tít bốc khói đang nằm không có chủ nhân ở một góc bàn.

Rảo bước về phía hai cô gái đang đứng nhìn theo Minh Sang, Gia Phong hừ nhẹ :

- Cảm ơn hai cô đã hết lòng lo cho nhân viên của tôi nhé . Giờ có cần tôi làm giúp gì hay không ?

Gia Tịnh vẫn vô tư , cô không biết rằng anh Hai cô đang lên cơn “sốt” một cơn sốt vì sự ghen hờn.

- Anh cho anh Sang nghỉ một ngày đi, anh ấy bị thương rồi.

Nhã Tâm cũng định mở lời , nhưng khi nhìn thấy ánh mắt đỏ ngầu giận dữ của Gia Phong , cô vội im bặt , một cảm giác run sợ chạy khắp người cô.

Cô đoán biết chắc một trận cuồng phong sẽ giáng xuống, nhưng thật không ngờ nó tới nhanh đến thế :

- Em về phòng ngay cho anh ! Trong vòng mười lăm phút , em phải giải thích rõ lý do tại sao em lại làm như vậy cho anh rõ. span>

- Anh Hai ! Em không nói đâu.

- Em dám cãi lời anh à ? Đi về nhanh mau lên !

Chưa bao giờ thấy anh mình giận đến thế , Gia Tịnh không dám nói thêm gì, cô lú lú bước về phòng trong tâm trạng lo sợ vô cùng.

Quay nhìn Nhã Tâm đang run nhẹ, đan hai tay vào nhau, Gia Phong biết cô đang sợ . Sự nóng giận trong anh dịu bớt đi, nhưng lòng ghen tức vẫn còn bị đè nén.

- Nhã Tâm !

- Anh... Phong à ! Em với anh Sang là bạn, mà là bạn thì phải giúp đỡ nhau . Chuyện đó ..chuyện đó bình thường mà.

Suýt bật cười vì câu giải thích quá vụng về của cô , nhưng anh kịp trấn tĩnh lại . Làm sao có thể bình thường cho được khi sự lo lắng của cô quá mức cho phép của một người bạn.

- Anh có trách em đâu, dù sao thì tình bạn vẫn luôn đứng hàng đầu mà.

- Em... em... không có ý đó.

Khẽ nắm lấy tay cô, anh bóp nhẹ :

- Anh luôn tin tưởng ở em, em đừng làm cho anh thất vọng và đau khổ nhé . Hứa với anh đi.

- Anh Phong à ! Em...

Tình cảm và sự lo lắng của anh dành cho cô nhiều quá, cô không thể nào chối bỏ được, nhưng tại sao cô vẫn không muốn dành tình cảm cho anh ?

Trước kia, vì sự vô tư mà cô từ chối, nhưng giờ đây cô biết rất rõ . Cô không vì sự vô tư hay luyến tiếc thời vui vẻ , mà cô đang trông đợi vào một điều gì đó... nó rất gần cũng như rất xa , nó không nắm bắt được.

Đối diện với một tâm sự hỗn độn và xáo trộn như vậy , cô không tài nào tìm ra lối thoát , chỉ biết làm theo sự thúc giục của con tim.

Biết làm sao đây khi tình cảm của cô đang đấu tranh cho cả hai bên . Một bên thì cô rất vui vẻ thoải mái, một bên thì cô có cảm giác được chở che , an lành.

Dường như thấy rõ được tâm sự của cô, Gia Phong lên tiếng :

- Em về phòng giám đốc nghỉ ngơi đi , chút nữa anh sẽ sang chỗ em đi dùng cơm . Nè ! Đừng suy nghĩ gì lung tung đó , tuần sao là em phải thi rồi . Luận án tốt nghiệp có gì không hiểu thì hỏi anh, bất cứ lúc nào . Nhớ nhé ! Em mà không đạt. được loại giỏi thì bác Cường sẽ chặt anh ra làm năm khúc cho cá ăn đó.

- Anh làm như cha của em là xã hội đen không bằng vậy . Nhưng không sao, có gì em chịu thay cho.

Đẩy nhẹ cửa phòng anh đưa tay :

- Em vào đi , nhớ đừng quậy phá đồ đạc lung tung đấy nhé.

- Hứ ! Đừng hòng cấm được em.

- Tôi biết , tiểu thư ạ.

Cánh cửa đóng lại , gương mặt anh cũng thay đổi một cách nhanh chóng . Bước nhanh về phòng mình, anh đẩy cửa :

- Suy nghĩ sao rồi ? Giờ hãy trình bày cho rõ đi.

Ngồi phịch xuống ghế , anh đưa mắt nhìn Gia Tịnh đang xụ mặt bẻ tay :

- Thế nào ? Trả lời đi chứ.

- Em đâu có gì phải nói đâu , em chỉ nghe chị Tâm nói đến anh ấy khi ngồi nói chuyện thôi.

- Mới nghe hả . Mới nghe mà đã lo lắng đến thế sao ? Nếu em không nói rõ anh sẽ đưa em về bên Mỹ ngay.

Bật khóc ngon lành , cô chạy đến bám lấy tay Gia Phong :

- Anh Hai ! Em không muốn về Mỹ đâu . Em không muốn xa quê hương nữa , đặc biệt là xa anh . Em nhớ anh Hai lắm.

Đốt ỉnh điều thuốc, Gia Phong phì khói lên khoảng không trước mặt :

- Nếu như em chịu nói.

- ...

- Sao hả ?

- Hôm em về , là anh ấy ra sân bay đón em.

- Tại sao em không gọi điện cho anh , anh của em không có tay chân hay sao ?

Gia Tịnh mếu máo :

- Em có điện, nhưng máy cầm tay của anh không có tín hiệu . Em phải gọi điện đến công ty , nhưng anh cũng chưa đến . Em sợ phát khóc lên, anh ấy tội nghiệp mới ra đón em thôi.

Ôm em gái vào lòng, anh vuốt tóc vỗ về :

- Anh xin lỗi . Nhưng mà em có thể gọi xe đến thẳng công ty mà.

- Em đâu có biết đường đâu . Với lại , anh dạy em là phải cẩn thận, ở sân bay nhiều kẻ gian lắm.

Cô quệt nước mắt, liến thoắng nói về Minh Sang :

- Anh ấy tốt lắm, lo cho em từng chút một vậy, nói chuyện lại có duyên nữa . Anh Hai có người bạn thật tuyệt.

Gương mặt tối sầm lại, Gia Phong phát cáu :

- Em làm ơn đừng nhắc tên hắn ta trước mặt anh, có được không ?

Đứng dậy dập nhanh điều thuốc , anh rần giọng :

- Giữa anh và hắn không có một tình cảm nào cả . Tốt nhất sau này, em đừng gặp mặt nó nữa.

Không hiểu tại sao anh Hai lại nổi giận như vậy , cô mở to mắt nhìn anh . Chớp mắt cánh cửa đóng sầm lại thật mạnh , cô đưa tay chặn ngực :

- Chuyện gì đã xảy ra vậy ?

o0o

- Tại sao cậu lại muốn người đánh nó ? Cậu có biết làm thế là hỏng kế hoạch của tớ hay không ?

- Tại thằng nhóc đó đánh tớ trước chứ bộ.

- Đừng có gạt tớ . Cái tính của cậu, tớ còn lạ gì nữa . Ai gài lời nặng một tí là cậu nổi nóng ngay.

- Ủ , miệng lưỡi của thằng nhóc đó thật sắc . Nói chuyện một hồi là nó móc ra nguyên nhân ngay . Xin lỗi nhé.

- Không có gì , nó may mắn đó thôi . Được một lần, không được lần thứ hai đâu.

- Cậu định tiếp “cược” thứ hai à ? Tớ thấy nó đâu phải là người xứng đáng tranh giành với cậu.

Từng chòm khói được nhả lên không trung tan vào không khí vô dạng.

- Đừng đánh giá nó thấp quá, sẽ bị thương đấy . Cậu biết không ? Cả em gái tớ cũng bị nó hớp hồn đấy.

- Vậy sao ? Cha , tài thật ! Cả tiểu thư Gia Tịnh mà cũng bị chinh phục , xem ra cậu nhóc đó rất có tài năng . Nè ! Lần này có nặng tay không vậy ?

Đôi mắt đang suy tư chợt sáng quắc lên :

- Nặng tay ư ? Nếu không nặng tay làm sao hả cơn giận trong lòng tớ được.

- Được thôi , tớ sẽ ủng hộ cậu . Nhưng nhớ cẩn thận nha, người thân của thằng nhóc đó cũng không vừa đâu.

- Cảm ơn đã nhắc nhở.

- Tớ phải về công ty đây . Sau cái vụ đó, ông giám đốc có vẻ nghi ngờ , tớ phải lấy lòng của ông ta.

- Ủ , chúc cậu thành công.

- Cảm ơn.

Với điều thuốc cháy đỏ trên tay , Gia Phong có biết bao nhiêu suy nghĩ . Anh không muốn những chuyện đáng tiếc xảy ra nhưng anh không kiềm chế được bản thân.

Anh yêu Nhã Tâm , yêu bằng cả trái tim chân thành . Anh không muốn bất cứ chàng trai nào có quan hệ mật thiết với cô.

Trước đây , những bạn trai của cô chỉ làm cho anh ngứa mắt thôi , nhưng khi Minh Sang xuất hiện thì anh lo lắng thật sự . Cảm giác bất an luôn xuất hiện khi anh nghĩ đến Nhã Tâm.

Tuy ngoài mặt anh đồng ý cho cả hai là bạn , nhưng trong lòng anh thì cả một bể lửa than . Sự dồn nén của những cơn ghen tức bộc phát , trở thành những địch thủ đáng gờm của con người tốt trong anh.

Có phải anh đã có quá nhiều thay đổi không ? Anh nhận ra chứ . Nhưng những thay đổi đó là vì tình yêu , vì tương lai, anh đành chấp nhận.

Tuy được sự ủng hộ rất tốt , nhưng sự việc xảy ra hàng ngày làm anh trở nên thiếu tự tin ở bản thân . Anh rất sợ.

Vứt điều thuốc xuống bàn, anh rời khỏi quán với tâm trạng nặng nề . Chiếc xe của anh lao vun vút trên đường , đột nhiên nó thắng gấp kèm theo một tiếng rít ghê rợn.

- Anh Hai ! Chạy xe kiểu gì vậy hả ? Muốn đụng chết người ta hay sao ?

Một tên đeo kính đen dáng vẻ giang hồ bước lại, kê tay lên vai anh :

- Sao hả ? Thất tình phải không ? Cần tụi em út này giải quyết không ? Chỉ cần anh nói một tiếng là xong ngay.

Đang bực bội vì kiểu dáng chạy xe ẩu suýt gây ra tai nạn lại còn lên giọng . Gia Phong quát :

- Có tránh ra không thì bảo !

- Nè ! Nóng thế anh Hai . Tụi này chỉ có lòng lo lắng giùm, còn nếu không cần thì thôi , chuyện nhỏ.

Nhét một tờ giấy vào túi áo anh, tên đeo kính đen phì cười :

- Đây là số điện thoại của em . Nếu anh Hai có chuyện cần cứ gọi , tụi em sẽ có mặt ngay. span>

Dứt lời, chúng lên xe chạy mất . Gia Phong hừ nhẹ rồi cho xe tiếp tục chạy . Chẳng lâu sau, cổng công ty hiện ra trước mặt.

- Phó giám đốc hôm nay tới sớm thế , bộ việc nhiều lắm hả ?

Chẳng thèm trả lời bác bảo vệ, anh chạy thẳng vào trong . Để xe vào bãi, anh cho tay vào túi quần , rồi bước dọc theo hành lang.

Không khí buổi sáng thật trong lành , khiến anh cảm thấy dễ chịu hẳn ra.

Đưa tay ấn vào nút thang máy, anh thở dài.

- Chán thật ! Vào đây sớm làm chi không biết ? Ngồi ngoài quán đỡ hơn không.

Ngang qua phòng kinh doanh , anh thấy cửa chỉ khép hờ . Bước lại gần thì anh nghe có tiếng cười , nói.

Đẩy nhẹ cửa , anh dường như không tin vào mắt mình . Trên cùng một chiếc bàn, Nhã Tâm và Minh Sang chạm đầu vào nhau , cười nói rất vui vẻ . Nuốt ngược nước miếng vào trong để ngăn cơn tức, anh đẩy mạnh cánh cửa.

- Không ngờ công ty lại có hai người nhân viên chuẩn mực đến như vậy . Đang thảo luận hợp đồng phải không ? Hay chuyện gì mà vui vậy , có thể cho tôi tham gia chứ ?

Nhã Tâm tái cả mặt , cô nín lấy tay Minh Sang . Cử chỉ đó của cô càng làm cho Gia Phong tức điên lên.

Vỗ nhẹ vào tay cô, Minh Sang trấn an :

- Đừng sợ, chúng ta có làm gì sai đâu.

Bước lại gần, Gia Phong đưa tay kéo một xấp giấy trên bàn :

- Luận án tốt nghiệp.

- Vâng . Cô ấy nhờ tôi thảo luận một vài chi tiết mà cô ấy không hiểu.

Nhìn thẳng vào mắt của Nhã Tâm, anh lạnh lùng :

- Sao em không điện thoại cho anh ? Anh có thể giúp em bất cứ lúc nào mà . Em coi thường anh, phải không ? Trong mắt em, anh không bằng cậu ta chứ gì ?

Minh Sang khoát tay , anh đứng lên đối mặt với Gia Phong :

- Anh đừng hiểu lầm, Nhã Tâm đến đây là để tìm anh , nhưng anh chưa đến nên cô ấy mới nhờ tôi . Tôi không dám chắc là mình biết nhiều, nhưng tôi chỉ nói cho cô ấy biết trong phạm vi khả năng của tôi.

Nhã Tâm cũng gật đầu :

- Vâng . Em điện thoại qua nhà nhưng Gia Tịnh nói là anh đã đến công ty , nên em mới đến đây.

Một nụ cười hàm chứa nhiều ý nghĩa xuất hiện trên đôi môi của Gia Phong :

- Thế à ? Vậy anh cứ ngỡ là em sẽ đợi anh đến chứ.

- Tám giờ là cô ấy phải đến thư viện trường, nên có lẽ cô ấy không chờ được.

- Cậu biết chuyện của cô ấy nhiều hơn tôi tưởng đấy . Xem ra tình bạn của hai người tiến triển tốt nhỉ.

- Phó giám đốc à ! Ông hiểu lầm rồi, giữa chúng tôi chỉ là...

- Cậu khỏi nói thì tôi cũng biết . Cậu tưởng một tiểu thư như Nhã Tâm , cô ấy lại dành tình cảm cho cậu hay sao ? Hãy yên phận của mình đi , đừng học trò cao nữa . Ân huệ của tôi cho cậu không có lần thứ hai đâu.

Nóng mặt vì mình bị xúc phạm, Minh Sang lớn tiếng :

- Xin lỗi , xin phó giám đốc hãy cẩn trọng lời nói của mình , đừng chạm vào danh dự của người khác. - Danh dự ? Ha ..ha ..ha ..Cậu mà cũng có danh dự ư ? Vậy còn tôi thì sao ? Danh dự của tôi lớn hơn gấp trăm gấp ngàn lần danh dự của cậu kìa . Cậu đừng tưởng mình ngang tầm với tôi . Cút xéo về nhà mà núp sao lưng chị Hai của cậu đi.

Cổ dẫn nén cơn tức, Minh Sang gượng cười :

- Đúng vậy, danh dự của tôi nhỏ nên tôi không dám làm nó tổn thương . Nhưng còn danh dự của anh lớn quá, đôi khi đang bị mực rửa mà cũng chẳng biết nữa là.

- Cậu nói vậy là có ý gì ?

- Ý gì tự anh biết lấy . Đôi khi con người thiếu tự tin trước một người khác họ sẽ không dám nghe những lời “tốt đẹp” đâu.

Gia Phong tức giận , đôi mắt anh nhìn Minh Sang tóe lửa :

- Cậu giỏi lắm ! Nhưng có một điều cậu nên nhớ , cậu đang nằm trong lòng bàn tay tôi đấy.

- Cảm ơn anh trông chừng tôi, nhưng tôi lớn rồi , có lẽ không cần đâu . Tôi phải đi làm việc đây, chào anh nhé.

Đấm mạnh tay xuống bàn, Gia Phong nghiêng răng :

- Ngon lắm ! Mà chờ đấy.

Nhã Tâm quay nhìn anh, cô thật không thể tưởng tượng được Gia Phong lại thay đổi như vậy . Anh không còn là một Gia Phong điềm đạm trầm tĩnh lúc trước nữa . Anh không còn là một chàng trai mà cô cảm mến nữa.

Trước đôi mắt nhìn lạ lẫm của cô, cơn giận trong anh dịu hẳn :

- Em có hiểu được lòng anh không ? Anh đang làm gì và anh làm điều đó vì ai ?

- Vâng, em hiểu chứ . Em còn biết anh đang làm gì nữa kia , nhưng tất cả chứng minh một điều là anh làm điều đó vì bản thân mình.

Chộp lấy tay cô, anh lắc đầu đau xót :

- Nhã Tâm ! Sao em lại nghĩ về anh như vậy ? Anh yêu em, yêu hơn cả bản thân anh kia mà . Anh không muốn bắt cứ người con trai nào quen với em ngoài anh cả.

- Cho là vậy , nhưng anh tưởng em là cái gì , một con chim để người ta nhốt vào lồng, duy nhất một người chủ thôi sao ? Chẳng lẽ em quen biết bạn bè cũng không được ? Em chưa là gì của anh cả, mà anh đã độc tài như thế rồi . Có lẽ chúng ta không hợp nhau đâu.

Kéo cô vào lòng , anh siết chặt lấy cô, anh sợ lắm không muốn mất cô :

- Anh xin lỗi, anh xin lỗi . Thật tình anh không muốn thế đâu , nhưng khi nhìn thấy em bên cạnh người khác là anh không chịu nổi.

- Anh đã thay đổi, anh không còn là một Gia Phong của ngày xưa nữa . Em quá thất vọng về anh.

Cô thoát khỏi vòng tay anh, bỏ anh lại một mình với một nỗi đau âm ỉ . Anh gục mặt vào hai tay . Anh không muốn mình thất bại . Anh phải tìm cách để cho cô về bên cạnh anh , anh phải tìm cách.

"Nỗi ghen hờn làm con người mù quáng,

Tim tình yêu trong bóng tối đêm đen,

Rồi lãng quên trong các cuộc đua chen,

Tim tan nát bởi tình và hận..."

oOo

- Chưa được sự đồng ý của bác sao con lại tự ý hành động như vậy ? Con xem này, báo chí lại làm ồn lên, bác làm sao ăn nói với các công ty bạn đây ?

Gia Phong khoát tay , anh mỉm cười ngạo mạn :

- Con đã lường trước được sự việc rồi thưa bác . Công ty của chúng ta sẽ có đầy đủ chứng cứ, nguyên nhân để đuổi việc nhân viên.

13. Chương 08 - Part 02

Ông Cường lắc đầu :

- Lại là cái thằng ấy chứ gì ? Con ăn thua với nó làm chi ? Để mặc cho nó , lúc nó chán, nó sẽ nghỉ việc thôi.

- Con không lạ gì bản tánh của cậu ta . Cậu ta sẽ không chịu thua dễ dàng như vậy đâu . Tuy cậu ta không có một chút ảnh hưởng gì cho công ty , nhưng tương lai chưa hẳn là không có . Bác thấy không ? Điển hình là có một số nhân viên noi gương cậu ta gây sự với khách hàng, khiến công ty suýt mất mấy hợp đồng lớn.

Ông Cường lắc đầu, suy nghĩ của ông giờ đây đã đổi khác, ông có cảm giác là mình đã sai.

- Theo bác, những hợp đồng đó bất lợi cho công ty ta, nên các nhân viên mới phản ứng đó đúng chứ chẳng sai. - Vâng, điều đó con cũng đồng ý nhưng việc làm mất hợp đồng thì không còn là việc đúng nữa chứ.

- Ủ, nhưng mà chưa đến nỗi phải đuổi việc cậu ta đâu. Con xem bây giờ báo chí đã đăng tin công ty chúng ta chèn ép người lao động kia.

- Không làm thế thì sau này các nhân viên khác làm sao phục đây? Còn lấy bài viết này, tác giả là chị của cậu ta, xem tính trung thực của nó được bao nhiêu phần trăm, bác nghĩ xem?

Ông Cường gật gù, lúc nào ông cũng bị anh thuyết phục cả:

- Ồ, con nói cũng đúng.

Ôm vai ông, Gia Phong trấn an:

- Bác an tâm. Con là phó giám đốc của công ty, con không muốn công ty mình xuống dốc đâu.

- Bác cũng già rồi, tất cả phải trông cậy vào con. Con phải hết sức cẩn trọng đừng để công ty xảy ra việc đáng tiếc gì.

- Con đã xem công ty này là ngôi nhà thứ hai của mình, con sẽ cố gắng hết sức để phát huy nó.

- Bác cảm ơn con nhiều lắm. Nhã Tâm mà lấy được con là phước của nó.

Đẩy cửa vào, Nhã Tâm đành giọng:

- Con e rằng không hưởng được phước ấy đây. Xin cha đừng nhắc đến điều đó nữa. - Kia, Nhã Tâm! Con nói gì lạ vậy? Chẳng lẽ những việc thằng Phong làm không đáng để con nỗ lực hay sao? Nếu không có nó, công ty đã sụp đổ từ lâu rồi.

- Cha! Con biết, con biết chứ. Nhưng Gia Phong bây giờ không còn là Gia Phong của ngày xưa nữa. Lúc trước con nỗ lực ảnh bấy nhiêu, bây giờ con kính sợ bấy nhiêu.

Cô quay nhìn thẳng vào mặt Gia Phong:

- Bên cạnh anh, em có cảm giác được che chở rất an lành, nhưng giờ đây, nó đã thay bằng nỗi khiếp sợ. Em thật sự bị ám ảnh bởi ánh mắt của anh. Nhưng... anh biết tại sao em lại có cái can đảm để nói ra sự thật này không?

Cô đặt tờ báo lên bàn:

- Đó là sự thúc giục của một tình bạn, nó đã đánh kên báo thức em thoát khỏi cái ám ảnh kia. Em không hiểu tại sao anh lại đuổi việc anh ấy, trong khi anh ấy làm việc rất có năng lực?

Không để cho cô nói tiếp, anh cướp lời cô:

- Em nói dối. Sự thúc giục đó có phải là tình yêu không? Em đã yêu nó.

Nhã Tâm bật khóc:

- Có phải tại vì em không? Vì em mà anh ấy bị chèn ép, phải không? Anh lầm rồi. Chúng em chỉ là những người bạn thân, có vượt quá xa đi nữa cũng chỉ có em thôi, anh ấy không hề có lỗi. Em xin lỗi anh, anh hãy buông tha cho anh ấy.

Gia Phong ôm đầu khổ sở, anh thật không ngờ cô vì Minh Sang đến đây van xin anh. Anh chẳng còn là gì trong mắt của cô, anh là một kẻ đang thua điểm trong cuộc đấu.

Tâm ơi! Em có biết tim anh đang rỉ máu, anh đau cả thể xác lẫn tâm hồn.

Anh khác nào một con thú đang bị thương. Mà một con thú đang bị thương thì em biết nó nguy hiểm đến chừng nào không?

- Anh Phong!

Anh cần nhẹ nhàng:

- Anh xin lỗi Tâm à . Sự việc đã quyết định rồi, không thay đổi được . Với lại hợp đồng bị mất là một hợp đồng lớn, công ty sẽ bị lỗ rất nặng.

- Nhưng anh Sang không có làm đâu , em biết mà . Anh không có làm đâu.

- Hợp đồng đó là của cậu ta giữ, còn có phải là cậu ta làm hay không thì chưa điều tra được . Tạm thời anh chỉ cho anh ấy nghỉ việc một thời gian.

- Nhưng mà...

- Ôi... con gái à ! Cha thấy con lo lắng quá mức cho cậu ta rồi đó . Gia Phong nó làm việc lúc nào cũng chín chắn cả, con đừng lo.

Cô ôm cánh tay ông Cường van nài :

- Cha ! Nếu thật anh ấy vô tội, cha cho anh ấy làm lại chứ ạ ? Cha hứa với con đi.

Để cho gái yên tâm, ông cười gật đầu :

- Được , được rồi, cha hứa mà . Coi con kìa, nước mắt đầm đìa . Bây giờ có phải con lo cho cậu ta hơn cha và Gia Phong hay không ?

Vuốt nhẹ tóc con gái, ông lắc đầu :

- Đúng là con lớn rồi, lớn thật rồi . Con không còn là một cô bé thích nghe lời cha nữa.

Gia Phong bước lại gần cô , đôi mắt anh trầm ấm, nhưng cũng rất buồn, rất xa vắng :

- Nhã Tâm ! Lời thật lòng của anh không còn nữa , vì anh đã trao cho em hết rồi . Nhưng em đừng quên một điều : Anh chưa bao giờ bỏ cuộc hoặc ngán sợ trước một khó khăn nào . Anh quyết định tìm lại tình yêu của em , cho dù đổi cả bản thân anh.

Đưa tay che miệng anh . Tuy giận anh, nhưng thật lòng cô không muốn anh như vậy :

- Anh đừng nói ra những lời ấy . Lỡ anh có mệnh hệ gì, em sẽ ân hận suốt đời đó . Hãy để cho em sống yên đi.

- Em sống yên được sao khi tình yêu của anh em không đón nhận . Em biết sức công phá của nó mạnh thế nào không ? Nó có thể phá cả hoàng thành, cả cấm trang của Vạn Lý trường Thành để đến được bên nàng công chúa đấy.

Nhã Tâm phì cười :

- Xem ra tính tấy hài của anh vẫn còn, anh đừng đánh mất nó nha . Em sẽ buồn nếu không được anh chọc cười đấy.

- Thật sự anh không thay đổi, chỉ vì con tim và tình cảm của anh thay đổi mà thôi . Ngoài ra, sự thay đổi của em cũng làm anh không còn là anh nữa.

- Em chẳng thay đổi tí nào cả . Em vẫn là Nhã Tâm của ngày nào vô tư, nhí nhảnh , chẳng hề nghĩ đến những điều phiền muộn, phải không cha ?

Ông Cường lắc đầu , giọng ông đã vui lên :

- Con nhỏ này ! Đã biết yêu rồi mà còn gặt cha hả ?

- Con không thèm nói chuyện với cha nữa đâu . Giờ con phải đi an ủi anh ấy đấy.

Đôi mắt của Gia Phong như dính chặt vào cửa . Cô ấy làm gì thế ? Anh không nghe lầm chứ ? An ủi cậu ta ư ?

Đôi môi anh lại mím chặt , bàn tay anh tưởng chừng bóp nát cả chiếc bàn... Đừng trách tại sao.

o0o

Đang giảm dần tốc độ xe để thưởng thức không khí buổi sáng trong lành, Thiện Lương mỉm cười vu vơ :

- Giá mà lúc này sau lưng anh có một người nữa thì tốt biết mấy . Cuộc đời sẽ hạnh phúc biết là bao.

Anh đưa mắt nhìn xung quanh , các cô gái cũng nhìn anh mỉm cười . Thiện Lương le lưỡi :

- Ôi chà ! Mình cũng có giá đấy chứ , đâu phải tẻ đâu.

Anh hất ạt , nhưng mà mấy cô không bằng lòng cô ấy đâu . Xin lỗi nghen...

Đang mơ màng, chợt đôi mắt anh sáng lên :

- Ôi ! Bóng hồng của anh kia rồi . Thật là ông trời có mắt mà.

Trả lại số hai, anh tăng ga , chiếc xe vọt đi vun vút . Chẳng mấy chốc anh đã đuổi kịp Minh Dung . Nhưng xui cho anh đèn đỏ lại bật lên . Anh nhìn anh công anh giao thông chắt lưỡi . Tại ông cả . Tôi mà mất vợ là tôi đi... đốt cột đèn đỏ hết.

Vừa nhảy đèn xanh, anh đã vọt đi đầu tiên , tiếp tục ấn ga đuổi theo . Còn cách một chiếc xe tải nữa là anh đuổi kịp . hí hửng với ý nghĩ của mình , anh lách qua hai xe honda. Ngã tư hiện ra trước mặt , anh mỉm cười . Xem em chạy đi đâu.

Đột nhiên có tiếng rú ga, rồi một chiếc mô tô phân khối từ bên kia đường vọt sang, tông mạnh vào chiếc xe wave màu xanh.

Một cô gái nằm dài trên đường , đầu cô rỉ máu.

Đôi mắt Thiện Lương tròn tròn . Anh không còn biết gì nữa , ngoài việc lao về phía cô gái . Anh bế xốc cô lên với tiếng gọi lớn thật lớn , nhưng vẫn vang vào vô vọng . Minh Dung bất tỉnh khi anh bế cô lên.

oOo

Quanh quẩn nơi cửa phòng cấp cứu , Minh Sang lo lắng : - Trời ơi ! Sao lại lâu thế này ? Chẳng biết có nguy hiểm gì không nữa.

Thiện Lương cũng không kém phần khẩn trương . Chẳng những anh lo lắng về tinh thần mà còn thể xác của anh đau buốt từng cơn bởi con tim của anh . Nhưng anh tự dùng lời động viên Minh Sang cũng như tự an ủi mình :

- Không thấy bác sĩ chạy tới chạy lui, chắc không có nguy hiểm đâu . Em đừng lo quá . Em mà run, anh cũng run theo luôn.

Lúc đó , Minh Luân cũng chạy tới , anh đưa tay lỏng cả vạt :

- Sang ! Chị Hai sao rồi , hả ? Sao lại xảy ra chuyện này , có nguy hiểm không ?

- Em cũng không rõ . Anh Lương đưa chị Hai vào bệnh viện đó.

Quay qua Thiện Lương , anh đưa tay : - Chào anh, tôi là Minh Luân, em rể của chị Minh Dung.

- Chào em , anh là Thiện Lương, làm chung cơ quan cùng chị Hai em đấy.

- Vậy...

Đoán biết Minh Luân hỏi gì, anh liền cướp lời :

- Anh là người chứng kiến cảnh tai nạn xảy ra đấy . Nhưng theo anh, chưa hẳn là tai nạn đâu.

- Tại sao anh phải nghĩ vậy ?

- Vì khi chúng tông vào xe chị em thì chúng đã có kế hoạch sẵn . Bỏ chạy dùng áo che bằng số xe.

Minh Sang lắc đầu, anh bác bỏ ý kiến của Thiện Lương :

- Theo em thì không đâu . Chị của em hàng ngày rất nhất , không dám gây thù oán gì với ai.

Gật đầu đồng ý với câu nói của em trai, Minh Luân nói :

- Đúng vậy . Chị Hai là một người rất nguyên tắc . Chuyện gì mà không vừa lòng là bỏ ngay chứ không làm nữa . Hoặc chuyện mà có ảnh hưởng đến người khác một tí là chỉ đã suy nghĩ tìm cách vẹn toàn cả đôi rồi . Chuyện này, chắc tại rủi ro thôi.

Thiện Lương nổi quạu :

- Tại sao các em lại hiền đến mức như vậy hả ? Người nằm viện là chị của các em . Minh Dung là nhà báo , ngòi bút của cô ấy đã “đục” biết bao nhiêu là vết nứt lên các bức tường xấu xa của xã hội . Thử hỏi , đó có phải là kết thù oán hay không ?

Minh Luân gật gù :

- Anh nói cũng có lý, nhưng không thể vì chuyện ấy mà người ta xem nhẹ một mạng người được.

- Trên trường kinh doanh, dĩ nhiên là phải có cái mặt trái của nó . Nếu cần , có người đã giẫm đạp lên tất cả để bước lên danh vọng, tiền tài.

Đắm tay vào tường, Minh Sang cắn chặt răng , mắt anh long lên giận dữ :

- Nếu thật như vậy, em sẽ không tha cho họ . Chị Hai mà có mệnh hệ nào, dù có lật tung cả thành phố này, em cũng phải tìm ra kẻ gây án.

Vỗ vào vai trấn an anh, Thiện Lương gật đầu :

- Anh hiểu tâm trạng của em, anh cũng như vậy đấy . Nhưng mà trước tiên hãy để cho công an tìm hiểu, họ sẽ giúp chúng ta.

- Ha ! Nếu cứ dựa vào pháp luật thì em đâu có bị một trận đòn đau trước đây.

Minh Luân nhìn em trai, anh thông cảm tâm sự của em mình :

- Anh biết chứ, nhưng cái chồi xấu xa ấy sẽ không lớn được bao lâu đâu em . Chúng ta hãy tin tưởng vào nó, pháp luật luôn bảo vệ con người.

- Đúng vậy . Em đã từng nghĩ như anh , từng ủng hộ nó, nhưng mà em được cái gì ngoài việc luôn mang hàm oan ? Anh biết mọi người trong công ty nhìn theo em bằng con mắt thế nào không ?

Thiện Lương vỗ tay, anh không muốn tình hình thêm phức tạp :

- Cả hai đều nói rất hợp lý, nhưng điều quan trọng bây giờ là nghĩ đến hiện trạng của Minh Dung , cô ấy rất cần chúng ta.

- Em xin lỗi. Có tiếng động nơi cửa, một vị bác sĩ hốt hải chạy ra . Đèn nơi phòng cấp cứu vẫn cháy . Một cảm giác bất an xuyên vào tim cả ba, nhưng người bị đau nhất tất nhiên là người đang yêu.

Nhanh hơn cả hai anh em nhà họ, Thiện Lương đuổi theo vị bác sĩ.

- Bác sĩ à ! Cô ấy xảy ra chuyện gì vậy ? Bác sĩ ! Có phải cô ấy đang gặp nguy hiểm không ?

Vị bác sĩ lau mồ hôi trán :

- Hiện giờ chúng tôi chưa cảnh báo được điều gì , nhưng cô ấy rất yếu mà phải chuẩn bị phẫu thuật . Tôi đang đi xin ý kiến của trưởng khoa.

- Mong bác sĩ...

- Chúng tôi sẽ cố gắng.

Minh Sang kéo tay anh :

- Chị hai nguy hiểm, phải không anh ? - Ồ... À không ! Thiếu oxy thôi, ông ấy đi lấy bình oxy đó mà . Bình tỉnh đi em . Chị của em phước lớn mạng lớn lắm không có nạn nào quật ngã được đâu . Thôi, em lại ghé ngồi nghỉ đi , sáng giờ đi đứng không, mệt lắm đấy.

Minh Luân xua tay, giọng anh hơi gắt :

- Còn tâm trạng gì mà ngồi cơ chứ . Nhìn vẻ mặt ông bác sĩ là biết rồi . Có những thằng trẻ con như nó, anh mới gạt được thôi.

Nắm nhẹ tay Minh Luân, anh nhỏ giọng :

- Bớt được nỗi lo lắng sẽ có rất nhiều niềm hy vọng . Hãy để cho Minh Sang giữ niềm hy vọng ấy đi . Cậu ta còn trẻ , buồn bực sớm sẽ không có lợi.

Có tiếng chân chạy dồn dập và một người cao to xuất hiện :

- Anh Ba ! Chị Hai thế nào rồi ? Tại sao lại bị xe tông vậy hả ? Anh không chở chị ấy đi làm sao ?

- Em bình tĩnh đi.

- Cửa cấp cứu còn chưa mở, anh bao? em bình tĩnh làm sao được ? - Anh Tư ! Chị Hai sẽ không sao đâu, chính anh ấy đã hỏi bác sĩ mà.

Quay qua Thiện Lương, Minh Ngân trợn mắt : - Có phải anh ta là người gây ra tai nạn không ?

Cả Minh Luân và Minh Sang chưa kịp. trả lời thì Minh Ngân đã tóm lấy áo của Thiện Lương :

- Vết máu này đã nói lên điều ấy rồi . Thật là đồ khốn ! Chạy xe kiểu gì vậy hả ?

Vừa dứt câu thì một tiếng “uỳnh” vang lên , Thiện Lương nằm sóng soài dưới nền gạch.

- Chị tôi mà có mệnh hệ gì, tôi sẽ chẳng tha cho anh.

Đỡ Thiện Lương dậy, Minh Luân mắng em trai :

- Em bình tĩnh có được không ? Nóng giận thì có ích gì , anh ta đâu phải là người gây ra tai nạn . Anh Lương là đồng nghiệp của chị Hai , và cũng là người đưa chị Hai vào bệnh viện đấy.

- Còn những thằng gây tai nạn đâu ?

- Chúng bỏ chạy rồi.

- Bà tui nó ! Tao mà gặp là nhưr thầy.

Quay qua Thiện Lương đang ôm lưng nhăn nhó, anh xoa đầu :

- Xin lỗi anh , tôi cứ tưởng... Anh không trách tôi chứ ?

Gượng đau , anh xua tay :

- Không có gì, may mà anh cũng có ít “nghề” phòng thân, nếu không đã gãy cả cổ vì đòn nippon của em rồi.

- Xem ra anh cũng là con nhà “nghề” đấy . Hôm nào anh với em cùng dợt nhau nhé.

- Ủ , nếu có cơ hội . Việc của chị em thật ra...

Minh Luân ra dấu cho Thiện Lương đừng nói, vì anh biết rằng tính của Minh Ngân rất nóng.

Đúng lúc đèn trước cửa phòng tắt hẳn , cửa bật mở, hai vị bác sĩ bước ra , trán họ lấm tấm mồ hôi.

Vẫn là Thiện Lương , anh là người “sốt vó” nhất :

- Bác sĩ ! Cô ấy...

- Không sao rồi , thật là may mắn . Cô ấy chỉ bị chấn thương nhẹ , ở đầu có một chút máu bầm.

- May quá ! Thế cô ấy có bị ảnh hưởng gì không ạ ?

- Đợi cô ấy hồi phục sức khỏe , chúng tôi sẽ chuyên trị bằng cách bắn tia laser . Nhưng sức khỏe cô ấy phải tốt mới được.

- Vâng , cảm ơn bác sĩ . Thành thật cảm ơn.

Vừa tách được ra khỏi hai vị bác sĩ , Thiện Lương đã bị ba cái đầu chụp vào.

- Sư huynh ! Tin tức ra sao hả ?

Nụ cười nở trên môi, không biết tại sao anh lại đang tay ôm cả ba anh em họ vào lòng :

- Cô ấy không sao . Minh Dung đã không sao rồi.

Cả một góc bệnh viện dậy lên tiếng cười . Tiếng cười của bốn chàng trai quện vào nhau bay xa tít.

oOo

Nhã Tâm ngồi suy tư không biết bao lâu, đến khi có một cái vỗ tay nhẹ lên lưng, cô mới giật mình.

- Em đến lúc nào vậy ?

- Từ lúc mà chị thả hồn theo điệu nhạc , để kết thúc bằng một nụ cười đẹp trên môi.

Khẽ liếc Gia Tịnh một cái, cô xua tay :

- Chị nhớ em học kinh tế cơ mà , đâu phải là nhà văn.

Gia Tịnh nghiêng đầu , cô say sưa nói :

- Đâu phải làm kinh tế thì không biết về văn chương đâu . Con người mà có được niềm say mê nào đó trong đời, chắc hẳn là sẽ có một áng văn chương luôn . Anh ấy đã nói với em như vậy đấy.

Nhã Tâm nghi ngờ , cô tò mò muốn biết :

- Có phải Minh Sang hay không ?

- Sao chị lại biết ?

- Nhìn vẻ mặt của em, thì chị đã đoán ra được rồi . Thế nào , em thích anh ấy à ?

Đôi má ửng hồng, Gia Tịnh thú nhận:

- Vâng, anh ấy là mẫu người đàn ông mà em thích . Em mến anh ấy từ lúc gặp mặt lần đầu tiên.

Nở nụ cười dường như đã héo hắt , Nhã Tâm nhỏ giọng :

- Anh ấy dường như cũng thích em đấy . Đôi mắt anh ấy lúc nhìn em rất lạ.

Nắm lấy tay của cô, Gia Tịnh hỏi giọng cô càng lúc càng vui :

- Chị Hai à ! Có phải anh Hai em yêu chị lắm không ? Trong phòng ảnh lúc nào, ở đâu, em cũng thấy hình của chị cả.

- Đừng gọi như thế, Gia Tịnh à . Chị...

- Chị không thích anh Hai em ư ?

Nhã Tâm bối rối, cô thật sự không biết trả lời thế nào.

- Chị...

- Tình yêu của anh em dành cho chị thật nhiều đấy . Tuy mới về đây , nhưng với những cử chỉ hàng ngày và đôi mắt lúc nhìn chị có cả một trời yêu thương trong đó, em đoán biết ngay là rất sâu đậm rồi .

14. Chương 09 - Part 01

Chương kết

Quay nhìn vào trong, Nhã Tâm tìm cách lái sang chuyện khác.

- Em gọi thức gì để uống đi chứ.

- Vâng, để em.

Từ trong nhìn qua cửa kính, cô vô tình thấy Minh Sang đang đi dọc lề đường . Đứng bật dậy cô xua tay :

- Xin lỗi chị nha, em có chuyện phải đi rồi.

- Gấp lắm sao ?

- Hẹn khi khác đi, em sẽ đãi chị.

- Nè ! Gia Tịnh...

Chạy theo Minh Sang muốn bỏ cả hơi hai tai mới đuổi kịp anh, cô bắt ngờ từ phía sau gọi lớn.

- Nè ! Kẻ phụ tình kia, đứng lại !

Quay lại , trông thấy gương mặt đỏ vì mệt của cô, Minh Sang hỏi :

- Cô gọi tôi hả ?

- Chứ anh tưởng em gọi ai ? Cái anh tài xế đằng kia hay chị lao công đằng đó ?

- Nhưng mà tôi đâu có phụ tình ai đâu, cô nói vậy là vu oan cho tôi rồi.

- Ai nói... Anh phụ tình... em nè.

Minh Sang trợn mắt , giọng anh lớn hăn :

- Nè ! Cô ăn nói cho đàng hoàng nha . Tôi phụ tình cô hồi nào ? Đúng là anh em với nhau có khác , luôn tìm cách hãm hại người ta.

Gia Tịnh xụ mặt, cô cũng có tự ái của mình chứ :

- Anh đừng xúc phạm anh Hai tôi nha . Anh ấy là một người tốt , xúc phạm một mình tôi là đủ rồi.

Thấy Minh Sang bỏ đi, cô vội đuổi theo , dang hai tay chẳng ngang trước mặt anh.

- Em có chuyện muốn nói với anh mà.

Anh bực dọc :

- Tôi đang gấp lắm , không có thì giờ để giỡn chơi với cô đâu . Có tránh ra không thì bảo ?

Anh trợn mắt hù dọa cô, nhưng không ngờ cô lại đánh thếp đến như vậy . Cô cũng trừng mắt nhìn lại anh.

Một cái gì đó len nhẹ vào người anh , Minh Sang cụp nhanh mắt tránh một gương mặt đẹp.

- Không hơi đâu giỡn với cô.

Anh quay hướng khác, cô cũng chạy theo chần hướng đó . Hai ba lần như vậy anh cáu gắt :

- Thật ra cô muốn cái gì đây , hả ? Anh cô hại tôi chưa đủ sao , lại sai cô đến đây gây sự tiếp ? Tôi nói trước , tôi sẽ không nhịn nữa đâu.

- Anh làm gì mà giận vậy ? Anh của em hại anh cái gì, không lẽ anh ghét em mà nói thế ?

- Ghét cô thì có ích lợi gì ? Chẳng lẽ sự thất nghiệp của tôi không liên quan đến anh cô ?

- Anh bị mất việc rồi ? Không đâu, anh em chẳng hại anh đâu, có lý do gì mà hại anh chứ ?

- Không hại... Lý do chính đáng là tại anh cô ghen . Đúng là lòng ghen hờn của con người thật đáng sợ . Tôi mà không quân tử thì đã cho anh cô điên từ lâu rồi.

- Anh em ghen hả ? Ghen anh với ai vậy ? Có phải là... chị Nhã Tâm không ?

- ...

Kéo nhẹ tay anh, cô lí nhí :

- Vậy anh có yêu chị ấy không ?

- Ô... tôi...

- Không trả lời, vậy thì rõ rồi . Anh yêu chị ấy.

Bỗng dưng Minh Sang xua tay , anh giải thích một cách ngon ơ:

- Không có . Tôi chỉ xem cô ấy là bạn thôi . Cô đừng có hiểu lầm nha.

- Có thật không ?

- Cô không tin thì thôi , mà làm gì phải giải thích với cô ? Tôi phải đi đây , đừng phiền tôi nữa à.

- Nè !

- Chuyện gì nữa đây, cô nương ?

Chưa nói hết câu, một đôi môi mềm mại chiếm lấy môi anh . Anh trợn mắt nhìn cô, nhưng cuối cùng lại dịu dần theo nụ hôn . Anh đã cảm nhận được mật ngọt từ đôi môi và anh bắt đầu tìm hiểu.

Đang bỗng bình giữa chừng thì cô rời môi anh , mỉm cười :

- Anh thích em có phải không ?

- Ô... tôi không biết nữa.

Cô cúi lấy tay anh thân mật :

- Mặc kệ... Anh đã hôn em rồi thì là bạn trai của em , em sẽ đi theo anh.

Cổ gờ tay cô ra, nhưng không được . Anh gắt :

- Có phải không vậy ? Chuyện như thế mà cũng được ư ?

- Sao không được chứ ? Đây là em làm theo câu nói “duyên ai nấy giữ thôi”.

- Bây giờ tôi phải đi công việc đó , làm ơn đi.

- Anh đi đâu , có quan trọng không ?

- Bệnh viện.

- Em sẽ đi với anh.

- Cô thật là phiền phức mà.

Tuy nói vậy, nhưng trong lòng anh thoải mái vô cùng . Anh đâu phải là kẻ vô tình.

Trông theo hai người có một đôi mắt nhoe lệ và một tâm tư xáo trộn.

”Anh vui vậy bên duyên mới nghe anh,

Để em quay về âm thầm ôm thương nhớ

Tình yêu đơn phương, chỉ có một trái tim đau khô?

Em là trẻ nguyện làm thủ hạ trái tim kia .”

oOo

Đôi mi khê chớp, Minh Dung mở choàng mắt . Cô nhìn xung quanh màu trắng . Bệnh viện, cô đang ở bệnh viện.

Bật ngồi dậy, cô khê cau mày :

- Ôi chà ! Tê rần cả tay . Cái gì vậy nhỉ ?

Nhìn sang bên, cô hoảng hốt khi thấy Thiện Lương đang ngon giấc , đầu anh gối lên tay cô thật dịu dàng.

Rút mạnh tay lại, cô lồm bồm :

- Đồ lợi dụng !

Giật mình tỉnh giấc, Thiện Lương vô cùng mừng rỡ . Anh quên mất rằng anh và Minh Dung là địch thủ với nhau . Anh nắm lấy tay cô, kéo cô vào lòng vỗ về.

- Em tỉnh rồi , anh mừng quá . Thật là ông trời không phụ lòng người.

Đẩy mạnh anh ra , cô đỏ mặt :

- Anh làm cái quái gì vậy hả ? Tôi và anh thân lắm hay sao ?

Cô ôm đầu nhăn nhó :

- Anh làm tôi đau rồi đây này.

Thiện Lương quỳnh hân lên khi thấy cô nhăn mặt , anh tuôn ra cửa.

- Anh xin lỗi . Giờ anh gọi bác sĩ liền.

Anh chưa kịp chạm tay vào cửa thì cửa bật mở . Minh Luân và Thanh Trang bước vào :

- Chị Hai ! Chị tỉnh lại rồi à ? Hay quá ! Vậy là tốt rồi.

Minh Dung chống nạnh , cô liếc em trai :

- Anh em người làm cái gì mà không nuôi ta ? Cả ba đứa bộ thay phiên không nổi hả ? Để một người xa lạ như vậy... Ta có chết, anh em người có biết không ?

Minh Luân bật cười :

- Anh Lương mới là người chu đáo đấy chứ . Này nha ! Vừa là ân nhân của chị , vừa là “y tá” của chị, cho nên anh bên cạnh chị là thích hợp nhất . Tụi em còn phải đi làm mà.

- Hừ ! Nghỉ mấy ngày rồi chết đói hả ? Đúng là cả bọn vô lương tâm.

- Chị Hai à ! Tâm ý của anh Lương tụi em đều biết rõ rồi , chỉ còn có mình chị là đang ngơ ngác thôi . Anh ấy vì chị mà thức suốt mấy đêm liền . Chị xem kia, gương mặt thì hốc hác, mắt thì quầng đen, chị không thương còn mắng anh ấy.

- Tui có biểu đâu, tại tự ý làm thôi, giờ trách ai được . Không lẽ biểu chị trả tiền nuôi bệnh cho anh ta.

Thanh Trang cũng góp lời, cô rí nhỏ vào tai Minh Dung :

- Chị khỏi cần trả tiền, anh ấy làm không công mà . Nếu chị thấy ngại thì trả tình cho anh ấy được rồi.

Kéo tay vị bác sĩ vào, Thiện Lương nói :

- Cô ấy tỉnh rồi, nhưng còn đau đầu, bác sĩ làm ơn khám lại giúp ạ.

Sau khi khám tổng quát, vị bác sĩ gật đầu :

- Cô ấy hoàn toàn bình phục rồi , chẳng còn gì để lo ngại nữa . Chứng nhức đầu đó là do sự chấn thương để lại thôi . Đợi cô ấy thật khỏe , rồi điều trị bằng tia laser , lúc đó sẽ khỏe hẳn.

- Vâng . Xin cảm ơn bác sĩ.

Vị bác sĩ mỉm cười :

- Tôi phải cảm ơn anh mới đúng đó . Anh chăm sóc bệnh nhân của tôi còn hơn tôi nữa . Cô ấy khỏe lại là nhờ anh đấy, chúc mừng anh.

Đợi bác sĩ đi rồi, Minh Luân mới tròn mắt :

- Ủa ! Tại sao lại chúc mừng anh Lương khi bệnh nhân là chị của em ? À... thì ra bác sĩ cũng biết . Anh chị thật là tài.

Đúng lúc đó, Minh Ngân và Minh Luân bước vào , cả hai la ầm lên :

- Ối trời ! Chị Hai tỉnh rồi hả ? Mừng quá . Anh Hai khỏi phải buồn rồi nhé.

- Cái miệng hai nhà người ăn gì thế , nói bậy không hà, có muốn ta cho ăn đòn không ?

Kéo Thiện Lương hứng ánh mắt ấy . Minh Ngân xua tay :

- Đừng hung dữ chị Hai , coi chừng anh ấy giận là bỏ cả cơm đấy . Lúc đó chị phải nuôi lại ảnh.

- Xí ! Còn khuya.

Minh Sang rỏ nhỏ vào tai Thiện Lương :

- Nếu anh mà hôn chị Hai em một cái thì tụi em sẽ đồng lòng ủng hộ anh . Mạnh dạn lên.

Thiện Lương hít một hơi thật sâu, anh lấy bình tĩnh :

- Hứa nhé ! Lần này anh liều cả tính mạng đấy.

Cả bốn cái miệng cùng gật đầu :

- Ủ , hứa mà.

Thấy Thiện Lương càng ngày càng tiến đến gần mình, Minh Dung bối rối, cô hét :

- Nè ! Các người giở trò gì vậy hả ? Anh có đứng lại không thì bảo ?

- Nếu đứng lại thì anh sẽ mất cơ hội đeo đuổi em rồi . Xin lỗi nhé.

Cô nhắm mắt lại hét lên khi thấy còn một bước nữa là anh chạm đến cô : - Nếu anh không đứng lại , tôi sẽ không cho anh cơ hội đâu.

Quả là có hiệu nghiệm . Thiện Lương đứng yên, anh bật cười :

- Thank you.

Minh Sang vỗ tay, anh cười híp mắt :

- Thành công rồi . “Nữ hoàng băng giá” đã bị thu phục bởi chàng trai “nhiệt lượng”.

Minh Dung quát em trai, cô vò bụng :

- Có im đi không ? Giờ ta cảm thấy đói bụng, người hãy biểu hiện tình cảm thương chị đi.

Thiện Lương bước ra cửa :

- Để anh đi mua cho.

Minh Sang chắn ngang cửa, anh, anh giơ tay :

- Không cần, em đi làm được rồi . Bên đường trước cửa bệnh viện có ngay ấy mà, chờ em một chút thôi . Anh ở lại đi, nếu không tiểu thư sẽ đổi ý kiến đấy.

Phóng nhanh ra cửa rồi anh mất hút nơi dãy hành lang . Minh Ngân mỉm cười :

- Chàng ta nhanh nhẩu quá nhỉ . Chắc là đang yêu đời hay gì đấy.

Thanh Trang vỗ tay, cô gật đầu :

- Ủ , em nói phải đấy . Hôm qua Minh Sang có ghé đây , lúc đó tám giờ, gặp chị trước cửa bệnh viện . Có một cô gái cứ ôm riết lấy cậu ta , còn cậu ta thì nhăn tới nhăn lui, tội nghiệp lắm.

- Hà ! Vậy mà giấu kỹ ghê . Nó về đây phải điều tra cho rõ mới được.

Minh Ngân vừa dứt lời thì có tiếng chân chạy gấp đến cửa phòng . Gia Tịnh xuất hiện , cô hoảng hốt nhìn quanh :

- Minh Sang ! Minh Sang đâu ? Anh ấy đâu rồi ? Anh chị có thấy ảnh không ?

Minh Luân gật gù :

- Em nói phải cô gái này không ? Được đấy , đúng là có con mắt chọn người.

Minh Ngân khoanh tay ra dằng dụa anh.

- Em gái ! Tìm Minh Sang có việc gì ? Bộ nhớ nó quá chịu không nổi, nên mới sáng sớm tìm tới sao ?

Gia Tịnh bật khóc , cô hét :

- Em không đùa đâu . Anh ấy đang bị nguy hiểm đấy . Có người muốn hại anh ấy.

Cả căn phòng im bật, giọng Gia Tịnh nghẹn ngào hơn :

- Em nghe được người ta bàn cách hại anh ấy . Làm ơn chỉ em anh ấy bây giờ ở đâu ?

Minh Luân, Minh Ngân và Thiện Lương vụt chạy ra khỏi phòng, còn Minh Dung thì bật khóc :

- Trời ơi ! Minh Sang ! Em đừng có bị sao nha.

Thanh Trang động viên :

- Cậu ấy chỉ xuống dưới có một tí thôi, chắc không có chuyện gì đâu . An tâm đi chị ! Chị còn đang bị thương, đừng nên xúc động nhiều.

Gia Tịnh cũng vụt chạy theo, cô thật không muốn chuyện này xảy ra . Nếu Minh Sang mà có mệnh hệ nào, chắc cô hận anh cô cho đến chết.

Vừa đến mé đường, Minh Ngân đã thấy Minh Sang cầm cà mèn hủ tiếu chuẩn bị bước qua . Anh hét lớn :

- Minh Sang ! Đứng yên đó , coi chừng xe kia...

Vừa nói , anh vừa lao về phía em trai , nhưng một chiếc xe mô tô phân khối lớn đã nhanh hơn, chạy đâm thẳng vào Minh Sang với vận tốc khá lớn.

Chiếc cà mèn văng lên rồi rơi xuống một tiếng nghe khô khốc , hủ tiếu văng tung tóe ra đường . Minh Sang nằm dài trên mặt đường, anh cố chống tay gượng dậy.

Minh Ngân đã nắm được yên xe, anh ghì lại nhưng trốn xe quá mạnh, nó kéo cả anh theo . Tức mình anh búng người ôm cả hai tên ngồi trên xe ngã ngang xuống đường . Chiếc xe không người lái đâm thẳng vào khung điện thoại công cộng . Một tiếng “rầm” vang lên chát chúa.

15. Chương 09 - Part 02 Hết

Thiện Lương và Minh Luân chạy tới , hai anh đâm cho hai tên đó vài cái, rồi xốc chúng dậy.

- Khốn nạn ! Tụi bây không còn tính người hả ? Suốt ngày đi hại người khác.

Thiện Lương nghiêng rằng :

- Hại chị giờ định hại luôn em . Lũ khốn kiếp ! Tao cho tụi mày ở tù mục xương.

Gia Tịnh run rẩy đỡ Minh Sang lên, giọng cô lạc đi :

- Anh... anh không sao chứ ?

Ôm cánh tay bị trật khớp, Minh Sang nén đau lắc đầu :

- May anh né kịp, chỉ bị trật gân tay thôi.

Minh Ngân đỡ vai em , anh hỏi :

- Có sao không ?

- Không sao . Nhớ lúc trước tập với anh, nên cũng có một ít phòng thân.

- Khá đấy chứ mày ! Lúc này anh tưởng em đã...

- Em mạng lớn lắm . Với lại cô ấy cũng đâu muốn em chết . Mà cho dù em chết, cô ấy cũng chẳng tha đâu đấy.

Quệt nước mắt, Gia Tịnh mỉm cười :

- Anh không sao là tốt rồi . Nhưng mà em...

Cô kéo anh lại một góc sát cổng rào bệnh viện, mắt cô nhìn anh như van xin :

- Anh có thể bỏ qua cho anh Hai em không ?

Minh Sang tròn mắt . Thì ra mọi chuyện giống như anh nghĩ , đều do Gia Phong gây ra . Anh nghiêng rằng.

- Không thể được . Hắn ta đã mất hết nhân tính . Cả chị của tôi mà hắn còn hại chết . Cô... tôi không bao giờ tha thứ cho hắn.

Ôm cánh tay anh, Gia Tịnh tràn đầy nước mắt , cô cố gắng thuyết phục anh :

- Anh Sang ! Xin anh hãy nghĩ tình em mà tha cho anh Hai một con đường sống đi . Nếu bị công an bắt , anh sẽ mất tất cả . Anh Sang ! Anh hãy bỏ qua có được không ? Em biết anh em đã vì lòng ghen ghét ích kỷ , nên đã gây ra những chuyện đau lòng . Nhưng anh ấy muốn được yêu, muốn được sống bình thường như bao người khác . Lòng đố kỵ đã che mờ lý trí , anh ấy không còn kiểm soát được bản thân, lại bị kẻ xấu lợi dụng , xúi giục nên anh ấy mới làm như vậy . Anh à ! Em sẽ thay anh em chịu tội với anh , được không ? Anh muốn phạt em thế nào cũng được.

Minh Sang lắc đầu , anh nhìn cô với đôi mắt buồn rười rượi :

- Anh xin lỗi . Gia Tịnh à ! Anh không có quyền quyết định trong chuyện này . Cho dù anh tha thứ thì các anh của anh, chị của anh cũng không tha thứ đâu.

- Họ là những người giàu lòng vị tha , em tin rằng họ sẽ hiểu và tha thứ mà . Anh Sang ! Xem như em cầu xin anh, anh hãy giúp em đi . Em cầu xin anh.

Đột ngột , cô quỳ xuống chân anh . Minh Sang hoảng hốt, anh ngồi sụp xuống :

- Em làm gì vậy hả ? Mau đứng lên đi. - Em cầu xin anh mà . Anh hãy giúp anh Hai em đi . Anh ấy đang rất cần tình thương.

- Được rồi , em đứng lên đi.

Bước lại phía hai anh trai, Minh Sang nhỏ giọng :

- Xin các anh cứ trình bày với công anh là... tại nạn thôi nhé.

- Cái gì ? Chúng nó ..

- Em sẽ giải thích sau . Xin giúp em đi.

Minh Ngân vung tay :

- Bực quá đi , không biết trong đầu nó đang nghĩ cái gì nữa.

Thiện Lương thở dài, anh quay nhìn cô gái :

- Có lẽ Minh Sang muốn tạo cơ hội cho ai đó . Làm thế cũng là một điều tốt mà. - Tốt gì với cái lũ này . Hừ ! Gặp em là ở tù rục xương hết.

oOo

Thiện Lương nhìn sự thay đổi trên gương mặt Minh Dung mà anh cảm thấy chạnh lòng.

Nếu thật anh vào hoàn cảnh đó, anh cũng chẳng biết làm sao ? Một bên nặng gánh tình cảm, một bên là gánh nặng của sự căm tức.

Nhìn thẳng vào mặt Gia Tịnh, cô lớn tiếng :

- Anh của cô đã hại chị em tôi ra nông nổi này, giờ cô bảo tôi phải phải tay bỏ hết sao ? Không có chuyện đó đâu.

Gia Tịnh cúi đầu :

- Em biết, anh của em đã gây ra không biết bao nhiêu là tội lỗi , chị có quyền không tha thứ . Nhưng xin chị cứ đổ trút vào đầu em mà tha cho anh Hai . Anh Hai đã cực khổ , tốn bao nhiêu mồ hôi và nước mắt mới có được ngày hôm nay . Nếu như nó hoàn toàn sụp đổ, thì anh em sẽ bước vào đường cùng . Lúc ấy với sự tuyệt vọng, anh ấy có thể sẽ... Hu hu... Em lớn lên, ăn học được đến bây giờ đều là nhờ ở anh Hai , công ơn đó rất sâu nặng . Em van chị, em xin chị nhỏ chút lòng từ bi xót thương cho anh ấy.

- Có một người anh như vậy tại sao cô không biết xấu hổ lại còn dày mặt ở đây xin tha cho hắn ? Cô đi đi !

Minh Sang nhìn chị :

- Chị Hai.

- Vâng , chị nói đúng . Có một người anh như thế, đáng lẽ em phải tránh xa , không dám ngẩng mặt nhìn đời . Nhưng dù sao anh ấy vẫn là anh ruột của em . Ôn dưỡng dục cũng giống như ơn tái tạo, em làm sao dứt bỏ cho được . Người ta có câu “máu chảy ruột mềm” mà.

- Hừ ! Cô triết lý nghe cũng hay ghê nhỉ . Nhưng nếu tôi thông cảm cho hai anh em cô, thì ai thông cảm cho chị em tôi đây ? - Em biết thế là không công bằng đối với chị , nhưng mà...

Gia Tịnh đột nhiên quỳ xuống sát giường bệnh của cô :

- Em bằng lòng gánh chịu tất cả.

Minh Dung quay nhìn xung quanh, cả gian phòng đều im lặng . Đôi mắt cô dừng lại ở nơi Thiện Lương . Anh đang nhìn cô bằng đôi mắt tin tưởng... Hừ ! Tôi đáng ghét lắm đó , nhìn tôi chi vậy ?

Bước xuống giường, cô đỡ lấy đôi vai của Gia Tịnh :

- Em đứng lên đi nào.

- Chị...

- Không ngờ Gia Phong lại có đứa em hiền ngoan như vậy . Không bỏ qua cũng không được , thật là may cho anh của em đó.

Đôi mắt Gia Tịnh nhỏ lệ . Cô ôm chầm lấy Minh Dung :

- Em cảm ơn chị , cảm ơn chị rất nhiều.

Minh Luân vỗ tay :

- Hoan hô một cuộc đấu chính nghĩa “Đao hạ lưu nhân .”

Thiện Lương nheo mắt :

- Người yêu của anh quả thật khác với bao cô gái . Anh thật yêu chẳng lẽ người.

Minh Dung trợn mắt :

- Nè ! Đừng có ở đó mà lý sự nha . Tôi chấp nhận làm người yêu của anh hồi nào ? Nói không sợ người ta cười.

- Anh mặc kệ em nhận hay không , nhưng bắt đầu từ hôm nay , anh nhất quyết một mực sẽ yêu em hoài.

Minh Ngân đâm vào vai anh hai tương lai :

- Em tán thành.

Thanh Trang gật gù :

- Bao sóng gió đã qua, mọi người hãy bỏ hết chuyện cũ, tìm lại niềm vui mới ở phía trước nhé.

Lau nước mắt cho Gia Tịnh, Minh Dung cười : - Đừng trách chị tại sao lúc này quá hung dữ nha . Chị muốn xem bạn gái của thằng út nhà chị thế nào thôi mà . Quả thật, còn hơn trang tuần kiệt.

- Em không dám.

Cô liếc khẽ về phía Minh Sang :

- Có lẽ em sẽ quay về bên Mỹ, em sẽ mang những nghĩa cử tốt đẹp này mãi tận trong tim.

Quay nhìn em trai, Minh Dung tròn mắt :

- Vậy em định bỏ thằng út nhà chị cho ai ?

- Em và anh ấy xem như có duyên mà không phận . Vả lại, em đã chịu ơn chị quá nhiều , em không muốn nhận thêm một ân huệ nào khác nữa.

- Nhưng mà...

- Chị đừng hiểu lầm, anh ấy xem em như một người bạn thôi... Em... Thôi, em xin tạm biệt , hẹn dịp khác em sẽ viếng thăm . Em cảm ơn anh chị rất nhiều . Chúc vui vẻ và hạnh phúc.

Gia Tịnh vụt chạy đi , mặc cảm quả thật mang nặng trên đôi vai của cô.

Nhìn đứa em đang ngơ ngác, Minh Luân lắc đầu :

- Quả thật có người xem hạnh phúc như trò chơi, nắm chắc trong tay vẫn cứ ném bay đi.

Minh Ngân tiếp lời :

- Thằng nhóc kia ! Mày thật ma mãnh đấy nhé . Nhưng mà anh Tư khuyên mày đừng bỏ qua cơ hội này.

Thiện Lương vỗ vai Minh Sang :

- Anh tin chắc em cũng giống như chị em , quyết đoán và bao dung với tất cả.

Trước đôi mắt chờ đợi của mọi người , Minh Sang rụt vai :

- Đừng nhìn em , em vẫn bình thường đấy . Chuyện tình yêu mà, đâu ai đoán được . Hừ ! Bạn thân... hai chữ đó cũng đủ hiểu rồi.

Minh Dung lừ mắt :

- Lại hai chữ tự ái chứ gì ?

Minh Sang lảng chuyện :

- Thôi , đừng nhắc chuyện đó nữa . Xin phép bác sĩ cho chị về nhà luôn nhau.

Minh Ngân khẽ khều vai em :

- Nè nhóc ! Định đóng kịch đến bao giờ hả ? Chạy theo đi.

- Xí ! Ai thèm đóng kịch cho anh chị xem, tại có duyên mà không phận thôi.

Mọi người đều lắc đầu trước sự tự ái của đứa em út . Ôi ! Chuyện tình yêu... tự ái làm chi vậy chứ ?

- Nhanh đi anh ! Không thôi là trễ mất . Máy bay cất cánh coi như là tiêu luôn.

Gia Phong sốt ruột đến chảy cả mồ hôi , anh tự mắng mình :

- Làm anh như anh thật là không đáng, gây đau khổ cho em từ lúc nhỏ đến bây giờ.

Lấy khăn lau những giọt mồ hôi cho anh, Nhã Tâm lắc đầu :

- Không, anh là một người anh tốt, sau này sẽ càng tốt hơn.

- Anh chỉ sợ... nó giận không muốn gặp mặt anh.

- Em nghĩ Gia Tịnh không nhỏ mọn thế đâu . Tính của cô ấy, em cũng biết chút ít mà, anh yên tâm đi.

Chiếc xe vẫn lao với tốc độ nhanh , hướng về Sân bay Tân Sơn Nhất.

Chạy nhanh vào trong, Gia Phong đưa mắt tìm kiếm . Anh rất sợ , anh không muốn mất đi một đứa em gái ngoan.

- Gia Tịnh à ! Em ở đâu , Gia Tịnh ?

Nhã Tâm kéo áo anh :

- Hình như Gia Tịnh đứng đằng kia.

Cả hai chạy nhanh lại . Gia Phong ôm chầm lấy em gái vào lòng :

- Gia Tịnh ! Đừng bỏ anh Hai có được không ?

Gia Tịnh bật khóc , cô lắc đầu :

- Anh Hai ! Em xin lỗi, em phải đi thôi . Em không muốn mình phải đối mặt với những chuyện đau lòng nữa . Chị Tâm ! Chị chăm sóc anh Hai giúp em . Về bên ấy, em sẽ viết thư cho anh chị.

- Em không đi có được không ? Anh Hai em đã thay đổi và sửa lại tất cả lỗi lầm rồi mà.

- Vâng, em biết , nhưng đây là chuyện riêng của em thôi , em không muốn cho anh Hai và... anh ấy phải khó xử.

Tiếng loa báo hiệu đã đến giờ bay , Gia Tịnh khoát túi xách lên vai, mắt cô lại một lần nữa nhòa lệ :

- Em đi đây, Chúc anh chị vui vẻ, hạnh phúc.

Cửa phòng cách ly được mở ra, bước chân của cô sao nặng nề quá . Nhưng cuối cùng cũng đến, cô móc túi xách lấy Visa.

Visa được trao lại, cô quay nhìn anh Hai lần cuối rồi bước đi.

- Khoan đã ! Gia Tịnh... khoan đã Gia Tịnh ! Chờ anh với.

Từ xa, tiếng của Minh Sang đã làm cô chùn bước . Cô quay lại nhìn anh :

- Em xin lỗi... Em...

Cô quay đi, nhưng bàn tay cô đã bị anh nắm chặt . Anh kéo cô vào lòng, lời anh tuôn ra như nước mắt cô rơi.

- Em không có quyền đi đâu cả . Em không có quyền cướp mất sự vui vẻ của anh . Em không có quyền mang trái tim anh đi, và em không có quyền chối bỏ là người yêu của Trần Minh Sang này.

Đẩy anh ra, cô lắc đầu , giọng đau xót trong nước mắt :

- Em không còn xứng đáng với anh nữa . Hãy để em đi, đó là cách giải quyết tốt nhất của chúng ta.

Vuốt nhẹ tóc cô, anh mỉm cười, nụ cười ấm áp và bao dung :

- Mọi chuyện đã qua, chúng ta hãy cho nó vào dĩ vãng , đừng nghĩ đến làm gì sẽ thấy nặng nề hơn . Em chắc là xa anh em sống nổi hay không ? Anh cũng vậy, anh không thể sống thiếu em được . Nếu em muốn đi thì hãy giết cho anh chết...

Cô đưa tay che miệng anh, mắt nhìn anh hạnh phúc :

- Em xin cảm ơn anh , cảm ơn tình yêu mà anh dành cho em.

Hôn khẽ vào môi cô, anh liếc hai anh bảo vệ :

- Anh biểu lộ tình cảm nè, xem anh có đúng cảm không.

Cả hai bật cười, cô nép đầu vào ngực anh nghe tim mình êm ả.

Gia Phong bước đến , anh đưa tay :

- Xin thứ lỗi và cũng xin cảm ơn những chuyện cậu đã làm cho tôi, thật là hổ thẹn.

Minh Sang lắc đầu :

- Đừng nhắc nữa , anh không có lỗi gì . Lỗi là do tình yêu mà gây ra mà thôi . Nhưng nếu biết giữ lấy và trân trọng nó thì sẽ không có một “bệnh hậu” nào xảy ra . Lúc đó tình yêu mới đi vào vĩnh cửu.

Nhã Tâm cũng gật đầu, cô vỗ tay :

- Hoan hô tình yêu ! Quả thật tình yêu rất nhiệm màu . Nó có thể biến con người thành ác quỷ , nhưng cũng có thể biến con người thành thiên thần, quan trọng là chúng ta biết điều khiển mà thôi.

Gia Phong khoát tay :

- Nào ! Chúng ta ra xe . Về nhà rồi tính tiếp chuyện tình yêu , bàn lâu lắm, chẳng bao giờ hết.

Khẽ hôn vào môi Minh Sang, Gia Tịnh thầm cảm ơn anh . Cô thật là hạnh phúc khi được anh yêu.

”Có nhau trong vòng tay, chúng ta thầm cầu nguyện

Niềm hạnh phúc lâu dài vươn mãi đến tương lai

Trao cho em nụ hôn, anh thấy lòng mình rung động

Ôi ! Tình yêu tuyệt vời, xin trân trọng người ơi... ”

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gui-tron-tim-yeu>